SHANGAI EXPRES

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Shanghai-Expres

În româneşte de Anca Pisică şi Cristina Szabo

Editura Tinerama

1999

Capitolul I

Pe bulevardul Chang-an[1], chiar în faţa „Zidului democraţiei”, aflat la intersecţia cu Xi-Dan, doi studenţi se înjurau de mama focului. Marian Dutch execută un viraj ca să-i evite şi pedală în continuare cu toată forţa, îndreptându-se către vest, înconjurată de o grămadă de biciclişti care ocupau imensa arteră. Cele câteva maşini şi camioane se strecurau cu greutate printre ei, claxonând într-un mod asurzitor. Locuitorii Beijingului nu se obişnuiseră încă cu maşinile şi nu se fereau din calea lor decât în ultima clipă ca să nu fie călcaţi... Marian Dutch aruncă în treacăt o privire spre mulţimea adunată în faţa afişelor lipite pe ziduri. Dar se pare că era ceva nou. Păcat că nu avea timp să se oprească, deoarece aceasta era o ocazie bună să-şi perfecţioneze chineza şi să afle ultimele evenimente politice. De o lună încoace, se tot făceau reabilitări... Chiar şi fostul primar al Beijingului, Peng Yeng, pe care afişele cele mai drăgălaşe îl categoriseau de ani de zile ca pe un putregai şi ca pe o reptilă contrarevoluţionară, era acum pe cale să fie reabilitat.

Poliţistul în uniformă albastră care stătea în ghereta lui de sticlă, aşezată chiar în mijlocul bulevardului, înainte de poarta pe unde se intra în Oraşul Interzis şi de Piaţa Tien-an Men, ridică braţul şi Marian frână. Începuseră să o doară pulpele. Parcursese cincisprezece kilometri ca să vină de la Institutul de Limbi Străine situat în nord-estul Beijingului. Dacă lua autobuzul, făcea două ore. O rafală de vânt rece suflă peste bulevardul larg, iar Marian se zgribuli, vârându-şi capul între umeri. Luna ianuarie era cea mai friguroasă. Temperatura scădea până la minus treizeci de grade... Ca majoritatea locuitorilor din Beijing, ea purta apărători de urechi din piele, o şapcă înfundată pe cap şi un palton gros matlasat de culoare verzuie. În dimineaţa asta erau doar minus cinci sau şase grade... Porticul grandios în stil baroc al Oraşului Interzis era acoperit de o chiciură fină. Pe partea cealaltă a bulevardului Chang-an, imensele portrete cu Stalin şi cu Mao, prinse pe faţada Muzeului de Istorie, păreau înconjurate de nimbul divinităţii. Poliţistul îşi agita mâinile cu mănuşi albe şi urla în megafon. Marian Dutch începu să pedaleze. Mai avea de străbătut trei kilometri până la Magazinul

1 *Bulevardul Păcii Celeste (n.a.)*

Prieteniei. Nu se va obişnui niciodată cu dimensiunile Beijingului, oraş cenuşiu, imens şi drept ca o citadelă din Orientul Mijlociu. Numai bulevardul Chang-an avea o lungime de treizeci de kilometri, tăind oraşul de la est la vest. În timp ce pedala, ea se uită la ceas. Întârziase ca de fiecare dată când se întâlnea cu Iuri.

Trecu pe roşu la intersecţia cu strada Wang-Fu, la fel ca sutele de biciclişti, apoi, după un kilometru, trecu podul peste canalul secat, vechea delimitare a oraşului Beijing. Un Jeep imens o claxonă în spate cu furie, iar ea fu nevoită să se depărteze ca să nu fie strivită sub roţi. Persoana de la volan, o chinezoaică cu faţa rotundă încadrată de două cozi şi încotoşmănată cu o haină matlasată verzuie, îi aruncă o privire mânioasă. Clădirea cu patru etaje ce găzduia Magazinul Prieteniei apăru în stânga ei, lângă Clubul Internaţional rezervat numai străinilor. De fapt, singurul loc din Beijing unde se mai putea dansa. Câteva maşini cu număr diplomatic erau oprite în faţa intrării. Când recunoscu Volga gri de care se folosea Iuri Sevşenko, o undă de căldură îi străbătu stomacul lui Marian Dutch. Îşi parcă bicicleta lângă o chinezoaică bondoacă ce alerga pe trotuar cu paşi de uriaş şi intră în Magazinul Prieteniei. Aici, cu ajutorul devizelor, străinii îşi puteau procura de toate, de la caviarul sovietic, până la ceasurile japoneze. În lift, Marian îşi descheie paltonul matlasat. Pe dedesubt purta doar un pulover gros din lână gri. Sfârcurile sânilor plini, zgribulite de frig, aproape că o dureau. Jeanşii vechi se mulau pe fesele rotunde care îi incitau pe colegii ei chinezi de la Institutul de Limbi Străine să aibă o atitudine contrarevoluţionară. Proasta alimentaţie alcătuită numai cu ciorbă de varză nu slăbise corpul plinuţ al fetei. Îşi scoase şapca îmblănită, îşi scutură părul negru tuns băieţeşte şi aruncă o privire fugară în oglindă. Nu îi prea plăceau trăsăturile regulate cu un aer puţin copilăresc, cu nasul drept şi vizibil, cu gura încadrată de două cute. Ar fi vrut să aibă pometii înalţi şi obrajii subţi. Liftul se opri la trei, etajul unde se găseau bijuterii şi „suveniruri”, antichităţi de o autenticitate îndoielnică, vândute la nişte preţuri exorbitante, confecţionate din jad sau din fildeş. Raionul era aproape întotdeauna pustiu.

Marian Dutch se opri în faţa unui imens paravan sculptat, copie a veritabilului Ming, şi aruncă o privire prin raion. Când recunoscu silueta lui Iuri, care admira nişte statuete sculptate în

lemn, simţi că o ia cu leşin. Îşi propuse totuşi să privească mai întâi câteva piese de mobilier cam ciudate, complicat meşteşugite din rădăcini de smochin indian, numai bune să împodobească castelul lui Dracula. Ei îi era teamă de vânzătoare. În ciuda aerului lor adormit, ele observau absolut tot ce se petrecea în jur.

Când ajunse lângă figurinele de jad, ea se alătură lui Iuri. Privirile lor se întâlniră. Ochii întunecaţi şi uşor migdalaţi ai rusului erau plini de duioşie. Marian se străduí să nu îi zâmbească, dar stomacul ei se contracta într-un chip delicios. Îl cunoştea pe Iuri de trei ani şi îl găsea la fel de atrăgător, cu statura lui zveltă, cu sprâncenele negre şi dese, cu dinţii strălucitori şi trăsăturile regulate care îl făceau să semene cu un *play-boy* sud-american.

La Beijing ocupa funcţia de secretar doi la Ambasada sovietică. Marian nu ştiuse niciodată prea bine în ce consta munca lui, nici nu îşi punea întrebări, în schimb îi admira harul pentru limbile străine. În afară de rusă şi ucraineană, Iuri mai vorbea chineza, engleza şi franceza. Ea îl cunoscuse la Bruxelles, la un vernisaj, şi se îndrăgostise pe loc de el. De fapt, el fusese primul şi adevăratul ei amant. O dată, chiar a invitat-o la Soci, pe ţărmul Mării Negre. A fost nevoită să-i mintă pe părinţii ei că se duce în Iugoslavia cu o prietenă…

Când Iuri a primit postul de la Beijing, i-a sugerat lui Marian să obţină o bursă de la guvernul chinez ca să fie împreună şi să-şi termine studiile de limba chineză. S-au revăzut după şase luni. Însă, din nefericire, ea a fost repede dezamăgită. Chiar de la prima lor întâlnire la Clubul Internaţional, Iuri îi spusese că populaţia chineză îi considera pe sovietici nişte spioni şi că ar fi periculos pentru ea să se întâlnească în lume. Astfel risca să fie expulzată. Marian îl ascultase, dar suferea enorm, căci se întâlneau repede şi pe ascuns în locuri absolut îngrozitoare.

Iuri Sevşenko înconjură vitrina. Mâinile se atinseră uşor, iar Marian avu senzaţia unui şoc electric. Rusul privea figurinele de jad, însă ea putea să-i vadă chipul în geamul care proteja bijuteriile. Vânzătoarea discuta cu o prietenă la câţiva metri mai departe. Iuri îi făcu semn cu privirea spre ieşire. Marian străbătu raionul fără grabă. De fapt, ei erau singurii clienţi de la acest etaj. Dimineaţa nu erau cumpărători. Ea ieşi din raion, aşteptă pe palier, apoi chemă liftul. Cabina se apropia când Iuri ajunse

lângă ea. Intrară amândoi o dată şi uşa se închise în urma lor. Marian apăsă numaidecât pe butonul pentru etajul al patrulea, apoi se aruncă în braţele rusului.

— Iuri!

Se înghesuia în Iuri de parcă ar fi vrut să se contopească cu el, strivindu-şi pieptul greu de pieptul bărbatului şi îşi încolăci braţele pe după gât. Gura o căuta pe a lui şi se sărutară cu pasiune. Marian tremura de plăcere.

Ascensorul se opri şi uşa se deschise. Se îndepărtară brusc unul de celălalt. Pe palier nu era nimeni. Etajul al patrulea era folosit ca depozit. Întotdeauna era pustiu. Era una dintre şmecheriile lui Iuri. După câteva secunde, uşa liftului se închise. Iuri şi Marian erau liniştiţi până când liftul era chemat din nou. Acest lucru putea dura zece secunde sau chiar zece minute... Marian îl sărută iar pe bărbat şi schimbară rapid o privire în care se citea acelaşi lucru. Lampa din tavan se stinse şi rămaseră tăcuţi în întuneric. Buzele lor se apropiară. Iuri avu senzaţia că limba fetei îi invadase gura, iar mâinile părăsiră ceafa şi se prinseră de curea, apoi mai jos, îndepărtând tot ceea ce ar fi putut să-i deranjeze. Îi strânse membrul în mână şi începu să-l maseze încetişor.

— Eşti nebună, porumbiţo, şopti Iuri Sevşenko.

Îşi puse mâinile lungi pe sânii fetei şi se juca cu sfârcurile prin lâna aspră a puloverului. Buzele lor se dezlipiră. Marian se dădu puţin înapoi ca să-l poată mângâia mai bine, frecându-şi pubisul de dosul palmei, moartă de dorinţă. Nu mai făcuse dragoste de două luni. Îşi lipi gura de gâtul lui şi îl muşcă, apoi murmură cu voce rugătoare:

— Mângâie-mă.

Iuri îşi strecură mâinile pe sub pulover şi îi cuprinse sânii, zgâriindu-i sfârcurile cu unghia. Marian slobozi un mârâit înfundat. Avea senzaţia că se prelinge, că se scurge prin sex. Se frecau unul de celălalt ca nişte animale în perioada de împerechere, fără un cuvânt, căutându-se şi mângâindu-se cu frenezie. După aceea, Marian luă mâna rusului şi o lipi de pânza aspră a jeanşilor. Nu purta slip şi Iuri putea să simtă cu uşurinţă toate formele sexului ei. Marian binecuvântă cu un oftat plin de extaz atingerea degetelor lui şi împinse cu violenţă bazinul înainte. Era atât de excitată, încât avea impresia că temperatura corpului va topi pânza pantalonilor uzaţi până la urzeală. O clipă

se crezu visând că ţesătura se destramă, se dizolvă şi că degetele lui pătrund prin ea.

— Aşa! Da! Oftă ea, neputându-se abţine.

Iuri Sevşenko simţi că situaţia îi scapă de sub control. Tâmplele îi zvâcneau. Cu un efort supraomenesc, el reuşi să se depărteze. Avea aceeaşi stare ca Marian. Viaţa lui la Beijing era înspăimântătoare, chiar mai rea decât în mijlocul deşertului. Ieşea din ambasadă doar ca să facă unele cumpărături, pentru un spectacol plictisitor sau pentru o scurtă plimbare. Chinezii îi tratau pe diplomaţii sovietici ca pe nişte ciumaţi. Nu primeau nicio vizită, nu dădeau nicio petrecere. Singura lor distracţie era să joace hochei pe gazonul din incinta ambasadei. Fiind celibatar, Iuri avea ca delectare doar votca şi filmele pe care le vedea o dată pe săptămână în sala de proiecţie a ambasadei. Nici Marian nu putea să vină în vizită la el.

— Porumbiţo, spuse el încetişor, opreşte-te, nu avem timp…

— Nu vezi în ce hal sunt? murmură Marian.

Ea începu din nou să-l mângâie cu un soi de perversitate, uşurel, atingând cu unghiile pielea hipersensibilă, Iuri simţea că nu mai poate rezista, însă mintea se lupta cu disperare ca să rămână lucid. Această întâlnire avea o importanţă primordială, vitală chiar, şi nu avea dreptul să se lase pradă sentimentelor. În fiecare clipă liftul putea să pornească şi atunci era terminat. Ca să o liniştească pe Marian, îi atinse iar sexul cu degetele, dar nu o mai mângâie. În întunericul absolut, se simţeau ca nişte orbi. Cel mai mic gest putea căpăta o importanţă extraordinară.

— Porumbiţo, zise el cu blândeţe, trebuie neapărat să mă asculţi, este foarte important. Vreau să-ţi cer un serviciu foarte mare. Vrei să mă ajuţi?

În loc să-i răspundă, Marian înălţă capul şi începu cu limba un asalt dulce, cald, agil şi viu. În acelaşi timp, îi mângâia membrul uşor ca şi cum ar fi vrut să-i recunoască conturul. Nu mai putea rezista şi voia să-l simtă în ea imediat. Iuri o apucă de mână.

— Opreşte-te, porumbiţo. Am o veste bună pentru tine. Săptămâna viitoare vei pleca la Tokyo pentru patru zile. Ne vom întâlni atunci.

Invadată de o mare bucurie, Marian încetă să-l mai mângâie.

— La Tokyo! repetă ea nevenindu-i să creadă. E adevărat?

— Este adevărat, îi confirmă Iuri. Vom avea tot timpul pentru asta. Am rezervat un apartament la *Méridien.*

Acest lucru mai domoli puţin micul animal avid care urla în pântecele tinerei. Dar nu se lăsă cu una cu două, fiind cuprinsă subit de un acces de altruism. Începu cu mâna o mişcare de du-te-vino, cu foarte mare blândeţe. Chiar dacă liftul pornea, ar fi avut timp să-l facă să juiseze. Trebuia doar să se mişte mai repede. Simţind că se mai linişteşte, Iuri continuă:

— Aş vrea ca după ce pleci de aici, să te duci în strada Liu Li Chang, la magazinul de la care îţi cumperi pensulele, dar în aşa fel încât să fii acolo la ora zece. Te vei întâlni cu un prieten chinez. El va vorbi primul în engleză. Te va întreba dacă eşti de mult timp în Beijing. Îi vei spune că eşti aici de trei luni... Mă asculţi?

— Da.

Marian avea un chef nebun să se lase în genunchi şi să-i prindă membrul în gură. În acelaşi timp ştia că nu o va lăsa să facă acest lucru până nu termina. Aşa era el. Din când în când, el îi cerea câte un „serviciu”, iar asta se petrecea înainte de celelalte treburi.

— Înţeleg, zise ea supusă. Mă duc în strada Liu Li Chang.

Singurul ostatic de care dispunea era membrul tare ca piatra care palpita în mâna ei. Ea strânse între degete rădăcina umflată de sânge. Şi-ar fi dorit ca el să explodeze în palma ei, dar nici să nu se termine atât de repede. Iuri apăsă cu mâna pubisul de parcă ar fi vrut să-i atragă într-un fel atenţia.

— Mângâie-mă, te rog, gemu el.

Simţindu-i reacţia, Iuri îi îndepărtă mâna. Se temea ca liftul să nu pornească.

— Uite ce trebuie să-i spui, rosti el rar. Ascultă bine, căci este *foarte* important. Dacă nu vei transmite acest mesaj, nu voi putea să vin la Tokyo.

Era singurul lucru care o putea determina pe Marian să se concentreze acum, în starea în care se afla. Ea nu îl mai mângâia.

— Te ascult, spuse ea. Dar grăbeşte-te.

Iuri îi încredinţă mesajul vorbind foarte rar şi repetând cuvintele cheie. În lift nu erau montate microfoane. În altă parte era periculos să discute cu Marian. Beijingul era o imensă capcană pentru un om ca el. Chinezii îi bănuiau sistematic pe toţi ruşii, însă pe el în mod deosebit. Văzând că Marian nu se mişca, înţelese că fata reţinea tot ce îi spunea. Dacă nu ar fi fost

vorba de un lucru atât de important, nu ar fi riscat să o pună în pericol pe fata care făcea treabă bună ca informatoare. Ea începu să-l mângâie încetişor.

— Repetă, îi zise el.

Ea repetă cuvânt cu cuvânt ceea ce îi spusese adineauri. Oricum, era vorba doar de o jumătate de oră. După aceea, putea să uite totul. Chiar trebuia să uite. Se mai relaxă puţin. Va putea trimite un mesaj codificat centralei sale, informând-o că operaţiunea „Samizdat” era pregătită. Dacă totul mergea strună, putea să ceară mutarea din Beijing la începutul anului. Poate va obţine un post la Paris sau la Londra. Marian se unduia uşor sub mângâierile lui. Fără nicio grijă, atinse ţesătura aspră a pantalonilor. Imediat, ea murmură:

— Aşteaptă.

Ea descheie cu furie jeanşii şi îi coborî în vine ca să elibereze triunghiul feminităţii, apoi luă mâna lui Iuri şi o aşeză pe pielea goală. Rusul începu să execute o mişcare circulară într-o linişte absolută, atingând punctul cel mai sensibil. Marian Dutch lăsă să-i scape printre buze un şuierat de satisfacţie şi îşi ondulă şoldurile din ce în ce mai repede. După o scurtă pauză, începu să-l mângâie pe Iuri. Gâfâiau amândoi în întuneric, atenţi numai la bătăile inimii. Deodată, Marian îi strigă numele de două ori ca o tânguire.

Corpul fu zguduit de un tremur violent, simţi cum i se înmoaie picioarele şi strânse mâna amantului ei între coapse ca într-o menghină. Pântecele se contracta spasmodic, de parcă năştea. Îl strânse pe Iuri fără să vrea, iar această presiune îi declanşă imediat plăcerea.

Scoase un sunet ciudat, ca un scârţâit de scaun şi juisă violent, cu sacade prelungi. Cu mâinile umede, Marian îl mângâia în continuare, de parcă ar fi vrut să-i stoarcă şi ultima picătură. În acel moment liftul se zgudui şi începu să coboare. Marian se lăsă în genunchi.

Cu un gest cât se poate de firesc, gura ei îl regăsi pe Iuri şi îl linse aşa cum îşi spală o pisică puii. Senzaţia era atât de fantastică, încât Iuri îşi muşcă mâna ca să nu ţipe. Marian îl înghiţise gata să se înece. Dar timpul se scurgea implacabil, Iuri o prinse pe fată de păr şi o smulse din mângâiere, obligând-o să se ridice. Ea se lăsă şi se lipi de perete gâfâind, în culmea fericirii.

— Îmbracă-te repede, zise el sec.

Liftul ajunsese la jumătatea drumului. Din fericire, tehnica chinezilor nu descoperise încă lifturile rapide... Marian îşi şterse faţa cu mâneca hainei, apoi îşi şterse mâinile de căptuşeală.

— Când te mai văd? îl întrebă ea cu tristeţe.

— Peste trei zile, spuse Iuri. La ora cinci, tot aici. Îţi voi spune cum vom proceda cu plecarea la Tokyo.

Liftul se opri. Uşile se deschiseră şi lumina se aprinse. Trei americani însoţiţi de un ghid chinez îi salutară politicos pe cei doi. Iuri ieşi primul grăbit. Marian îl urmări cu privirea, simţind un nod în gât. Oare când va face dragoste cu el ca lumea? Poate la Tokyo, la *Méridien.*

Când ea se urca pe bicicletă, Volga lui dispăruse deja pe strada Huan-Nan, îndreptându-se către nord. Marian îşi duse mâna la faţă. Pielea ei mai purta încă mirosul lui Iuri. Această senzaţie îi dădu putere să pedaleze, amestecându-se în mulţimea de biciclete verzi şi albastre.

Strada Liu Li Chang era la sud-vest de Piaţa Tien-an Men, la aproximativ patru kilometri, într-un cartier în care modernismul nu ajunsese încă.

*

* *

O chinezoaică bătrână aţâţa cărbunii aprinşi dintr-o sobiţă antică pusă pe trotuar, ce scotea fum ca un coş de uzină. Un şir de clădiri noi-nouţe alternau cu căsuţele tradiţionale. Cele noi nu erau toate locuite, fiind rezervate cadrelor de partid. Marian Dutch trecu prin faţa sediului Partidului Comunist chinez. Poarta maiestuoasă în formă de pagodă îl făcea să semene cu palatul imperial. De altfel, avea vedere spre bulevardul Păcii Celeste, până aproape de Oraşul Interzis. De-a lungul zidului care înconjura sediul, santinelele vegheau cu puşti cu baionetă, plasate la o sută de metri unele de altele. Aici era locul unde era hotărâtă soarta Chinei.

Tânăra încetini şi viră pe o străduţă îngustă fără trotuare, tipică vechiului Beijing, care dispăruse sub ruinele provocate de cutremur. Aceasta era Liu Li Chang. După ce sprijini bicicleta de zid şi îi puse lanţul – căci la Beijing, în ciuda propagandei oficiale, mai existau hoţi, – o luă pe jos pe străduţă. Nu ai fi

crezut că te afli doar la un kilometru de Piaţa Tien-an Men. Pe uşile deschise, puteai zări sobele cu cărbuni din faianţă colorată, şi interioarele sărăcăcioase, dar extrem de curate. Aceasta era străduţa anticarilor, naţionalizaţi, bineînţeles, şi a oamenilor de litere. La o sută de metri mai departe, tânăra belgiană deschise uşa unui magazin cu vitrina plină cu gravuri şi cu mostre de litere. Aici veneau studenţii ca să-şi procure tuş şi pensule. Bătrânul vânzător cu bărbuţă părea că ieşise neatins din toate confruntările de ordin politic. Îi zâmbi politicos lui Marian pe care o văzuse de mai multe ori până acum.

Fata îi zâmbi şi ea. Era neliniştită. Mai era o persoană în magazin, un chinez foarte bătrân care răsfoia o revistă cu poze. Nici nu ridică privirea să se uite la ea. Cu inima strânsă, Marian repetă în gând mesajul încredinţat de amantul ei. De când îi cerea anumite „servicii", acum se simţea pentru prima oară îngrijorată. Îşi aminti de arestările arbitrare, de lagărele de la „Lao Zao"[2], şi de schingiuiri. Deşi se păstra tăcerea, ea ştia că exista o poliţie secretă foarte eficientă şi mai ales omniprezentă, care se numea „Biroul Securităţii", ajutată îndeaproape de denunţătorii anonimi. Începu să se plimbe prin magazin simţind un ghem în stomac, uitându-se la coada care se formase la florărie. Chinezii îşi pierduseră gustul pentru păsări, omorâte cu miile în timpul Revoluţiei culturale şi acela al animalelor domestice – interzise în oraşe – dar nu şi plăcerea de a cumpăra flori. Un aranjament floral mai reprezenta încă un cadou tradiţional. Fata era atât de absorbită, încât abia auzi uşa de la intrare. Întoarse capul.

Intrase un chinez îmbrăcat cu un pardesiu negru cu croială străină, cu un fular în carouri şi cu capul gol. Avea părul negru,pieptănat pe spate, fruntea înaltă, nasul în vânt şi destul de mic, cu o expresie veselă, în jur de cincizeci de ani. Schimbă câteva cuvinte în chineză cu vânzătorul şi începu să se plimbe prin magazin. Marian se întoarse ostentativ cu spatele, dar inima îi bătea cu putere. Oare acesta să fie omul trimis de Iuri? Repetă mesajul în minte ca să nu uite niciun amănunt. Câteva minute nu se întâmplă nimic. După aceea, tot învârtindu-se printre lucrurile expuse, se pomeniră faţă în faţă. Vânzătorul scosese de sub tejghea termosul cu apă caldă ca să-şi facă un ceai. Temperatura din magazin nu depăşea cinci-şase grade.

---

2 *Reeducarea prin muncă (n.a.)*

Marian Dutch căută privirea chinezului. Zâmbea, însă pe chip nu se putea citi nimic. Ea îşi luă inima în dinţi şi zise:

— *Zao.*[3]

— Zao, răspunse el. Vorbiţi chineza... Sunteţi de mult timp la Beijing?

— De trei luni, spuse Marian, simţindu-şi gâtul uscat.

Acesta clătină din cap, părând că o aprobă. Se întoarse cu spatele la vânzător. Aproape fără să-şi mişte buzele o întrebă repede şi în şoaptă, de data asta în engleză:

— Aveţi un mesaj?

Marian fu cutremurată de panică. Credea că nu va reuşi să-i răspundă. Se simţea ca atunci când juisa. Îşi umezi buzele, apoi rosti:

— Da. Plecarea a fost stabilită în timpul Sărbătorii Primăverii.

O lucire fugară de uşurare străbătu ochii negri ai chinezului. Zâmbea întruna mecanic.

— Asta e tot?

— Nu. Veţi fi anunţat printr-un obiect pus în turnul estic al Marelui Zid Chinezesc, la locul obişnuit. Un sigiliu din fildeş.

— Şi pe urmă?

Lui Marian i se părea că are antene. Îl auzi pe vânzător cum înşurubează dopul termosului.

— Va trebui să luaţi legătura cu persoana care a pus sigiliul acolo. Va fi la hotelul *Beijing.* La trei zile, după ce a depus sigiliul, va cina la restaurantul *Fang Shan.* După aceea, se va duce la patinoar. De la el veţi afla restul.

— Asta e tot, mai spuse ea.

Chinezul înclină uşor capul şi zise în chineză:

— *Xie-xie nin.*[4]

Nu îşi scoase mâinile din buzunare. Ocoli tejgheaua şi cumpără trei pensule, apoi se duse la casă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Marian se cufundă într-un album cu fotografii din Si-An. Când ridică privirea din album, chinezul cu pardesiu negru ajunsese deja în stradă. Tot cu mâinile în buzunare, se îndepărta cu paşi repezi. Deodată, Marian crezu că i se face rău. Doi bărbaţi coborâră dintr-un vehicul Shanghai gri parcat în piaţeta de la colţul străzii Lu Nan şi o luară pe urmele chinezului cu care se întâlnise ea. Amândoi erau îmbrăcaţi în obişnuitele haine

3 *Bună ziua*

4 *Mulţumesc*

matlasate verzui, cu feţe placide, lucind de grăsime şi cu căciuli din blană.

Marian aproape că se năpusti afară din magazin, ignorând orice fel de prudenţă, tremurând din cap până în picioare. Era atât de tulburată, încât uită de lacăt şi puţin lipsi să fie aruncată de pe bicicletă. Îngheţată bocnă şi cu mâinile tremurând, ea scoase repede lanţul. Chinezul şi cei doi urmăritori ajunseseră deja departe pe strada Liu Li Chang. Primul ei gând fu să-l prindă din urmă şi să-l prevină. Apoi se opri brusc, dându-şi seama de nebunia ei. Însemna să se dea de gol faţă de cei care îl urmăreau pe bărbatul cu care se întâlnise. Spera din tot sufletul că cei doi nu auziseră discuţia lor şi că îl urmăreau din cu totul alt motiv. Ea nu avea niciun act asupra ei, nimic scris în legătură cu mesajul pe care îl păstra în memorie. Ar fi dat orice să-l poată uita pe loc. Ea, care se simţise extrem de bine până acum în China, se trezise brusc închisă într-un cerc ostil şi înfricoşător.

Se urcă din nou pe bicicletă şi se întoarse, trecu pe lângă vehiculul Shanghai, dar nu îndrăzni să se uite la el, viră la dreapta pe Lu Nan, ajungând pe bulevardul Păcii Celeste. În China, nicio persoană civilă nu avea dreptul să deţină o maşină. Toate vehiculele aparţineau statului, prin urmare, unui organism oficial... Marian Dutch era nerăbdătoare să ajungă în cămăruţa ei de la Institutul de Limbi Străine, având senzaţia că numai aşa era protejată. După un sfert de oră, ea ajunse, transpirată toată, în ciuda frigului de afară, pe imensul bulevard Chang-an şi viră la stânga, pedalând nebuneşte. Alungă din minte imaginea micului chinez cu pardesiu negru care zâmbea întruna. Îl văzuse atât de puţin, încât întâlnirea i se părea un vis.

*

* *

Bărbatul cu pardesiu negru ajunse în sudul Pieţei Tien-an Men pe strada aglomerată Tian Chiao. Întâlni o mulţime de ricşe, de şarete trase de oameni şi de biciclişti care claxonau în permanenţă ca să nu fie călcaţi de Jeep-urile masive verzi sau de camioane. Mulţimea compactă ocupa trotuarele şi trebuia să ocolească mereu ca să nu dea cu capul în vreo sârmă. Restaurantele se deschideau şi mesele erau pregătite.

Chinezul nu întorsese capul nici măcar o singură dată după

întâlnirea cu tânăra belgiancă. Datorită celui de-al şaselea simţ, el adulmeca pericolul şi îşi lua o grămadă de măsuri de prevedere. Însă, în acest furnicar, era practic imposibil să-şi dea seama dacă era urmărit sau nu. Până acum, instinctul nu îl înşelase niciodată. Nici la Shanghai, în 1938, când nu se dusese la o întâlnire cu un om pe care îl considera fratele lui.

Toţi cei care se duseseră au sfârşit fie în cazanele locomotivelor, fie îngenuncheaţi în mijlocul străzii Nankin cu un glonţ în ceafă şi o plăcuţă atârnată de gât pe care scria *Comunist.* Deodată zări în dreapta lui o deschizătură îngustă făcută într-un zid. Erau closetele publice. Cuprins de o inspiraţie bruscă, el împinse uşa şi întră. Trei bărbaţi stăteau pe vine într-o putoare îngrozitoare.

Bărbatul cu pardesiu negru se mulţumi să se ducă la pisoar. Dacă fusese urmărit, brusca lui dispariţie avea să-i descumpănească pe urmăritori. Ieşi din closet şi se îndreptă grăbit spre Piaţa Tien-an Men. Trecu pe lângă staţia de autobuz şi se făcu nevăzut în metrou, unica linie din Beijing ce lega piaţa de gara centrală, care avea zeci de staţii intermediare. Peronul era plin de ţărani încărcaţi ca nişte asini. Peste câteva momente, vocea stridentă a funcţionarei anunţa în megafon sosirea garniturii. Metroul pe perne de aer intră silenţios în staţie, iar bărbatul cu pardesiu negru se urcă în ultimul vagon, cu atenţia sporită.

Merse trei staţii. La cea de-a patra coborî printre primii şi se îndreptă cu paşi grăbiţi către scara rulantă. O voce metalică de femeie anunţa plecarea trenului. Chinezul avusese grijă să stea lângă marginea peronului. Trecură câteva secunde până se auzi scrâşnetul uşilor hidraulice care se închideau. Fără să se întoarcă, sări ca o pisică spre uşa care se găsea la un metru de el şi strecură un picior ca să nu se poată închide de tot. O deschise, în ciuda rezistenţei aerului comprimat, apoi se urcă în vagon. Uşa se închise în urma lui cu un pocnet sec.

Garnitura porni, în timp ce el se pierdea prin mulţimea din vagon. Bărbatul cu pardesiu negru nu îi văzu pe cei doi oameni care începuseră să alerge pe peron. Unul se ciocni cu violenţă de un ţăran, iar celălalt zgâlţâia cu disperare uşa vagonului, alergând pe lângă trenul care prindea viteză, lovind cu pumnii peretele şi strigând cu voce ascuţită. Vocea din megafon urla la el şi se lăsă păgubaş. Tunelul înghiţi garnitura. În metrou,

bărbatul cu pardesiu negru se apropiase de uşă. Următoarea oprire era la gara centrală.

Sări primul pe peron. Apoi urcă treptele câte patru o dată şi se pierdu în mulţime. Unele peroane se prelungeau până la staţiile de troleibuz. Îl alese pe cel mai scurt. Un vehicul se apropia în mare viteză. Se sui în el şi rămase în picioare, încercând să-şi domolească bătăile inimii.

*

* *

Marian Dutch pedala gâfâind în frigul de afară. Se pregătea să traverseze intersecţia cu strada Tai-Ping când se întoarse şi zări maşina Shanghai gri în spatele ei. Spaima aproape că o făcu să-şi piardă echilibrul. Totuşi, se găseau multe vehicule „Shanghai" gri în Beijing. Ea încetini ca să lase maşina să o depăşească. Şoferul se lăsă păcălit, iar ea reuşi să-l observe în fugă.

Stomacul i se strânse brusc. Era sigură că era omul care pândise în faţa magazinului. Mergea drept înainte, ca un orbete, neştiind încotro se îndrepta, nemaivăzând nimic în faţa ochilor. Capătul bulevardului Păcii Celeste se zărea prin ceaţă.

Marian înţelese subit că era pierdută şi că o vor aresta îndată ce ajungea la institut. Un singur om putea să o apere şi acesta *era* Iuri. Nu ea dorise ca rusul să o fi antrenat în acest coşmar. Îi era frică şi avea nevoie de protecţia cuiva. Trebuia cu orice preţ să ajungă la Ambasada sovietică. Doar acolo se afla la adăpost.

Acum pedala chiar pe mijlocul bulevardului, printre miile de biciclişti. Întoarse capul şi zări parbrizul vehiculului gri în spate, pe dreapta. Ea cârmi ghidonul, întorcând bicicleta aproape pe loc. Până ca vehiculul să efectueze aceeaşi manevră, Marian era deja departe.

Abia auzi scrâşnetul frânelor, iar înainte de izbitură, zări o fracţiune de secundă botul camionului Molotova, care venea din sens invers, şi chipul îngrozit al şoferului. Apoi simţi o lovitură puternică în şold şi zbură de pe bicicletă. Se gândi că bicicleta se va strica atât de rău că nu o va mai putea folosi. După aceea, se lovi cu capul de asfalt şi totul dispăru într-un fulger alb.

Capitolul II

Valul de biciclişti din ambele sensuri ocoleau acum o insuliţă formată chiar în mijlocul bulevardului Păcii Celeste, un simplu cerc trasat cu creta pe asfalt, care înconjura o pată întunecată de sânge.

O salvare albă sosi în urletul sirenei. Puţin mai departe, şoferul camionului îi explica miliţianului de la intersecţia Tai-Ping ce se întâmplase. Împreună urcară în camion ceea ce mai rămăsese din bicicletă.

În clipa în care doi infirmieri urcau targa cu corpul lui Marian Dutch în ambulanţă, un chinez coborî dintr-un Shanghai gri staţionat în apropiere de locul accidentului, veni lângă şoferul salvării şi îi arătă legitimaţia Biroului Securităţii Publice din Beijing. Acesta din urmă îi asculta cu atenţie instrucţiunile, apoi se urcă la volan şi demară pornind sirena ca să-şi croiască drum printre biciclişti. Vehiculul Shanghai porni şi el imediat. Pasagerii lui nici măcar nu se obosiseră să mai discute cu şoferul camionului care provocase accidentul.

Cele două vehicule dispărură spre est. Timp de câteva minute, bicicliştii şi maşinile ocoliră balta de sânge izolată de cercul făcut cu creta, apoi un autobuz uriaş fu nevoit să evite un biciclist şi trecu drept peste ea. Foarte repede, ceilalţi participanţi la trafic făcură acelaşi lucru şi în curând nimic nu mai amintea de accidentul suferit de Marian Dutch.

*

* *

Masivul vehicul Hong-Ki de culoare neagră, ce semăna cu un Cadillac din anii ’50, opri în faţa porţii din fier vopsită în gri. Deasupra ei trona o pancartă pe care scria cu litere mari şi roşii: *Uzina de Instrumente Ştiinţifice Experimentale.* Clădirile înconjurate de un zid înalt de patru metri cu sârmă ghimpată ocupau mai multe străzi în suburbia sudică a Beijingului. În ciuda firmei extraordinar de frumoase, orice locuitor din acest cartier ştia foarte bine că, în realitate, era vorba de un centru de detenţie aparţinând Biroului Securităţii Publice din capitala chineză.

Şoferul maşinii coborî şi apăsă pe un buton plasat deasupra interfonului încastrat în zid lângă poartă. Imediat, se auzi o voce

metalică ce urlă în microfon:

— *Bao Sao!*[5]

— Doctorul Sun Lo de la Unitatea 8341! strigă şoferul.

Se urcă în Hong-Ki fără să mai aştepte vreun răspuns. După câteva clipe, cei doi batanţi ai porţii din fier se deschiseră automat şi se închiseră imediat ce intră vehiculul negru. Paznicul din ghereta de sticlă verifică într-un registru dacă numărul corespundea cu identitatea vizitatorului.

Maşina ocoli primele clădiri ocupate de o sută de deţinuţi din Lao Zao şi se îndreptă spre capătul complexului, apoi se opri în faţa unui imobil lung cu un singur etaj, înconjurat de un gard de sârmă ghimpată. Soldatul de gardă, cu baioneta montată la puşcă, se uită la vehicul. Numai membrii importanţi ai partidului aveau dreptul să circule cu un asemenea vehicul de lux. Îl privi cu curiozitate pe şoferul care îi deschidea portiera pasagerului din limuzină, un chinez cu ochii foarte puţin migdalaţi, strâns în uniforma albastră şi cu o servietă din piele în mână. Acesta dispăru numaidecât în clădire.

*

* *

Doctorul Sun Lo scoase o cheie din buzunar şi descuie uşa de la camera numărul unu. După ce intră, o încuie în urma lui. Încăperea era cufundată în penumbră.

Mai întâi, aşteptă să se obişnuiască cu întunericul. Pe pat stătea culcată o siluetă cu capul bandajat, ţinând palmele pe cearceaf. Un aparat de reanimare ocupa tot spaţiul dintre pat şi fereastră şi era conectat la bolnav printr-o întreagă reţea de tuburi. Bătăile inimii se puteau vedea cu regularitate pe cadranul verde al oscilografului. Era o linişte absolută. Niciun deţinut din Lao Zao nu avea permisiunea să intre în perimetrul infirmeriei.

Doctorul Sun Lo se apropie şi cercetă dintr-o privire rapidă fişa agăţată la capătul patului. Figura rănitului era atât de deformată de edemul cauzat de multiplele fracturi, încât nu puteai să-ţi dai seama dacă era bărbat sau femeie. Doctorul Sun Lo deşurubă încetişor capacul borcanului pentru perfuzie care picura serul amestecat cu antibiotice în braţul stâng. Îl aşeză pe pat şi scoase din buzunar o fiolă cu două capete ce conţinea un

5 *Spuneţi cine sunteţi (n.a.)*

lichid transparent, apoi o sparse la un capăt. După ce o goli pe trei sferturi în perfuzie, sparse şi celălalt capăt. Lichidul incolor se vărsă tot în recipient. Imediat ce fiola se goli, doctorul Sun Lo o băgă în buzunar. Închise la loc borcanul şi verifică dacă perfuzia funcţiona bine, apoi mai deşurubă puţin ca să mărească debitul. În cel mult douăzeci de minute, borcanul se va goli.

După ce îi mai aruncă o privire bolnavului, ieşi din încăpere şi răsuci cheia de două ori. Ajuns pe culoar, se îndreptă către ieşire. O infirmieră grăsuţă, cu figura acoperită de o mască din tifon alb, care stătea la un birou la capătul culoarului, se ridică în momentul când îl văzu.

— Starea bolnavei este bună, Sun *Tong Zhi?*[6]

Medicul clătină din cap.

— Nu prea. Nu va supravieţui. Duceţi-vă la ea peste o oră şi anunţaţi-mă dacă mai trăieşte.

— Unde va trebui să duc cadavrul? întrebă cu respect infirmiera.

— Anunţaţi Ambasada Belgiei. Se vor ocupa ei de asta, spuse doctorul Sun. Poftim, am pregătit certificatul de deces.

Se cotrobăi prin buzunar şi scoase o foaie de hârtie pe care i-o întinse infirmierei. După aceea o salută din cap şi se îndepărtă. Ea aruncă o privire peste document. Avea data de ieri şi parafa spitalului Quian Men, unde erau îngrijite persoanele străine.

Dar, fiindcă lucra aici, era mai bine să nu îşi facă probleme. Doctorul Sun Lo era medicul cooptat în Unitatea 8341 şi protejat de membrii Biroului Politic. Până atunci, pe infirmieră nu o interesase identitatea rănitei care fusese adusă aici în urmă cu două zile.

Se auzi un zgomot destul de clar la capătul culoarului şi femeia înălţă capul. Doctorul Sun Lo tocmai ieşea pe uşă. Infirmiera se uită la scuipătoarea din aramă din colţ. Cuprinsă de o inspiraţie bruscă, ea se ridică de la birou şi se duse să o cerceteze. Zări înăuntru un obiect micuţ. Era o fiolă spartă la ambele capete. Cercetă dintr-o privire dacă nu o vedea cineva, apoi luă fiola. O duse la nas, apoi o aruncă repede. Se duse la birou indignată, zicând în şoaptă:

— *Hun dan!*[7]

Îngrozită de cutezanţa ei, verifică cu coada ochiului dacă nu o

6 *Tovarăşe Sun (n.a.)*

7 *Ticălosul! (n.a.)*

auzise cineva. Era conştientă că atitudinea ei era tipic contrarevoluţionară. Prin urmare, era pasibilă de Lao Zao. Afară se auzi un zgomot de motor. Maşina doctorului se îndepărta. Infirmiera se întreba de ce o omorâse pe bolnava de la camera numărul unu.

Capitolul III

Imensul portret al lui Mao strivea sub greutatea lui minusculul imobil din apropierea aeroportului. Nici nu ai fi crezut că te afli în capitala unui stat cu nouă sute de milioane de suflete, ci pe un amărât de aeroport de provincie.

Pe tamac nu se zăreau alte avioane în afara celor cinci vechituri de Boeing 707 aliniate în faţa unui hangar, ornamentate cu steaua roşie a Republicii Populare Chineze. Soldaţii neînarmaţi, cu hainele verzi matlasate, patrulau peste tot. Puţin mai departe, o aerogară în construcţie dispărea sub o grămadă de schele din lemn anacronice. Malko apăru pe scara adusă lângă aparatul „747” aparţinând companiei Air France şi fu izbit în faţă de vântul foarte rece.

După confortul de la clasa întâi, grija stewardeselor şi bucătăria delicioasă, îi era foarte greu să dea piept cu această situaţie... Îşi ridică gulerul hainei din blană şi se încumetă să facă faţă frigului. Ajunse printre primii la ghişeul pentru imigrări. Funcţionara chinezoaică de abia se uită la paşaport. Cei care ajunseseră până aici fuseseră deja purecaţi până la piele.

Temperatura dinăuntru era la fel de glacială ca şi cea de afară, încălzirea centrală constituind un lux burghez necunoscut încă... Angajaţii erau încotoşmănaţi în nişte haine matlasate care le imprima un pregnant aer familial. Un mic conveior ducea bagajele mai rapid. În sala bagajelor era un afiş care le recomanda pasagerilor în chineză, în engleză şi în rusă să-şi verifice cu atenţie valizele. Iar uniformitatea hainelor, cenuşiul spălăcit al clădirilor conferea o vagă impresie de sărăcie lucie.

Malko căută din priviri un hamal. Dar ca şi un şofer, acesta era considerat un lux contrarevoluţionar. Se simţea într-un fel ciudat că el, un agent „negru” din *Central Intelligence Agency,*

care se opusese vehement în trecut şi în repetate rânduri „serviciilor” chineze, să fie acum „invitat” de onoare în această ţară. Şi chiar mai mult decât atât…

Începuseră să sosească şi ceilalţi pasageri. Boeing-ul 747 al companiei Air France fusese plin cu grupuri de turişti şi oameni de afaceri. Dar nu era nicio femeie printre ei. Resemnat, începu să-şi care valiza. Tot ce ştia era că va sta la hotelul *Beijing.* Restul fusese aranjat de Centrala din Viena. Un grup de ghizi aştepta la intrare, în spatele miliţienilor care păzeau uşa holului.

De-abia trecuse de ghizi, că un tânăr chinez foarte înalt şi bucălat, cu obişnuita şapcă şi cu haina verde matlasată, înaintă spre el şi îl întrebă într-o engleză excepţională:

— Dumneavoastră sunteţi domnul Linge?

Îi zâmbea cu politeţe, aproape condescendent.

— Da, confirmă Malko.

Chinezul îi întinse mâna.

— Vreţi să mă însoţiţi? Eu sunt ghidul dumneavoastră, domnul Chao.

Acesta îi luă valiza. Ceilalţi pasageri se mai băteau încă pentru ghizii lor. Holul era sinistru şi apăsător prin austeritatea lui. Nu existau ghişee pentru închirieri de maşini, niciun fel de afişe publicitare pe pereţi, nimic vesel sau frumos. Malko intrase în altă lume. Domnul Chao se îndreptă spre o maşină gri, colţuroasă şi veche, ce părea ieşită direct din Muzeul Automobilistic. Scaunele erau învelite cu nişte huse albe, iar o perdeluţă ascundea bancheta din spate. Ghidul deschise portiera şi spuse cu mândrie:

— Acesta este un Shanghai. O maşină foarte bună construită în China.

La volan se afla o chinezoaică îmbrăcată într-o haină albastră matlasată care demară la fel de uşor ca un pilot de Formula 1.

Aeroportul din Beijing se găsea în mijlocul unui şes neted şi învăluit în negură. Drumul şerpuia printre câmpurile goale, presărate din loc în loc de tufe rare. Şoferiţa părea că a înlocuit de tot frânele cu claxonul. Mergând pe mijlocul drumului, nu se sinchisea de nenumăratele şarete trase de mai mulţi oameni şi de căruţele trase de cai.

Maşina făcu un mic ocol ca să evite un atelaj bizar: un motocultor micuţ care trăgea o remorcă de zece ori mai mare decât el în care se înghesuiseră o grămadă de chinezi aşezaţi pe

grămezile de verze. Singurele vehicule cu motor păreau să fie Jeep-urile masive verzi şi camioanele copiate după Molotova ruşilor. Totul părea atât de trist şi sărăcăcios, încât ţi se făcea milă. Ca atmosfera din romanele lui Zola, dar adus în contemporaneitate.

Malko îi aruncă o privire pe furiş ghidului său. Zgomotul înnebunitor al motorului îi împiedica să lege vreo conversaţie. Misiunea lui începea bine. În mod paradoxal, el nu ştia absolut nimic. Centrala din Viena îl întrebase dacă vrea să plece într-o misiune la Beijing, garantându-i securitatea în privinţa autorităţilor chineze. Se întâmplaseră atâtea lucruri de câtva timp încoace, că totul era posibil... Însă două condiţii erau absolut obligatorii: să vorbească ruseşte şi să ştie să patineze... Cea de-a doua condiţie l-a intrigat cel mai tare, însă îşi luase cu el o pereche de patine. Bineînţeles, şeful Centralei din Viena se străduise din răsputeri să-l convingă pe Malko că această misiune era lipsită de pericole şi că în privinţa salariului va resimţi o anumită ameliorare. „O simplă asistenţă tehnică acordată serviciilor chineze...”

Încurajat de această perspectivă veselă, întrebase dacă putea să-şi aducă şi nestatornica logodnică, contesa Alexandra, care era foarte nerăbdătoare, înmulţind astfel infidelităţile ca să-i demonstreze lui Malko ce spirit liber are. Se hotărâse să nu-l mai împartă cu CIA. Uneori, se întâlneau într-un weekend sau doar într-o seară şi erau mult mai apropiaţi decât înainte. Ea nu îl întreba nimic, aşteptând de la el să termine cu viaţa aventuroasă, cu pericolele şi se i se consacre numai ei.

Până la urmă, cei de la CIA îi refuzaseră călătoria în China. Poate că aşa-numita „asistenţă tehnică” nu era chiar lipsită de pericole. Brusc, Alexandra se hotărâse să se întâlnească cu ultimul ei pretendent care o aştepta într-un apartament la hotelul *Méridien* din Guadalupe. Totuşi, Malko reuşise să se aleagă cu o seară de adio petrecută cu ea. Alexandra era îngrijorată.

— Fii atent, îi spusese ea. Nu-mi place călătoria asta. Americanii sunt prea naivi, iar chinezii nu vă sunt prieteni. Nu sunt decât duşmanii anumitor duşmani ai voştri.

În seara aceea, ea era foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie neagră despicată în spate mai jos de mijloc, bronzată după un sejur la St. Moritz cu un amant ocazional.

După cina la lumina lumânărilor luată în sufrageria castelului din Liezen, se lăsase luată de mână şi purtată până la canapeaua din piele neagră din bibliotecă.

Ca în vremurile bune, Malko o posedase imediat pe pielea neagră, fără să-i scoată măcar slipul Dior, nesemnificativ ca o părere şi atât de elastic încât nu constituia un adevărat obstacol. Ea juisase în timp ce îi rostea numele, iar apoi îngenunchease pe pernele din piele într-o poziţie de supunere totală.

Când Malko se afundase în ea, lucru care nu i se mai întâmplase de multă vreme, explodase imediat. Dar Alexandra îl împiedicase, murmurând cu vocea ei de femeie versată:

— Ştii bine ce-mi place. Mai aşteaptă.

El aşteptase şi până la urmă fusese fantastic. Elko Krisantem, a cărui discreţie nu era calitatea dominantă, aducând o tavă plină cu felurite tipuri de lichior, se izbise de privirea de fiară a contesei Alexandra care stătea în genunchi pe pielea neagră, cu faţa spre uşă, iar Malko afundat în ea, cu sânii bronzaţi ieşiţi din rochie, într-o poziţie lipsită de pudoare. Atunci, ea i se adresă majordomului cu voce normală:

— Pune tava pe masă şi lasă-ne în pace!

Turcul mai văzuse chestii dintr-astea. Se supusese, neluând în seamă superba provocare a Alexandrei. Dacă Malko i-ar fi cerut-o, i-ar fi strâns de gât pe toţi amanţii fantasticei contese. Dar la ce bun? Malko ştia că fidelitatea ei depindea numai de el. Pentru moment, nu putea să-i pretindă nimic.

Imaginea Alexandrei plutea deasupra monotonului ţinut chinez. După ce făcuseră dragoste, ea se aşezase la pian şi interpretase o baladă foarte tristă a lui Sibelius.

Malko se simţi sufocat dintr-odată de acest peisaj sinistru, acoperit din loc în loc cu petice de zăpadă. Beijingul nu era un loc în care să vii iarna.

— Unde mergem? întrebă el.

Dar ghidul nu reacţionă în niciun fel. Ori claxonul care nu mai contenea îl împiedicase să audă întrebarea, ori nu voia să răspundă. Malko se lăsă păgubaş.

Acum se vedeau din ce în ce mai multe clădiri şi coloane interminabile de camioane care blocau mijlocul şoselei. Merseră pe bulevarde largi, mărginite de uzine şi de depozite, vreo douăzeci de minute bune până să zărească un oraş. Şiruri lungi

de blocuri, numerotate fiecare cu cifre negre înalte de trei metri scrise cu vopsea direct pe faţadă. Nu aveai nicio şansă să te rătăceşti. Puţin mai departe, trecură pe lângă o imensă clădire albă păzită de soldaţi.

— Aici este Ministerul Afacerilor Externe, spuse ghidul. Ne aflăm în partea de nord-est a Beijingului, în cartierul San-Li-Tun, unde sunt toate ambasadele.

Depăşiră un camion mare verde, a cărui platformă dispărea sub imense hălci de carne peste care se lăfăiau distribuitorii. Scena avea ceva uşor obscen în ea. Ceva mai departe, Maşina Shanghai intră pe o poartă păzită de doi soldaţi. Deasupra unei clădiri micuţe albe cu două etaje flutura steagul american.

— Aceasta este Misiunea americană din Beijing, spuse ghidul. Cred că sunteţi aşteptat.

Malko urcă peronul însoţit de ghid. Doi civili – se vedea că erau americani – stăteau la un birou. Ghidul li se adresă în chineză. Unul dintre ei îi răspunse în aceeaşi limbă, apoi înaintă spre Malko cu mâna întinsă.

— Bine aţi venit la Beijing! Spuneţi-mi „Bob”. Domnul Gordon vă va primi imediat. Aţi călătorit bine?

— Minunat, spuse Malko, care tânjea deja după mâncarea din avion.

Călătoria, cu două escale, una la Karachi şi alta la Atena, i se păruse prea scurtă. Confortul şi liniştea de la bordul Boeing-ului 747 fuseseră excelente, iar personalul se ocupase în permanenţă de el... Dormise şase ore, suficient ca să-şi păstreze mintea limpede.

Numele lui Jim Gordon îi sună cunoscut în ureche. Malko ştia că era vorba de *Deputy Director,* al biroului pentru *Eastern Europe.* Dar ce făcea la Beijing şi ce legătură avea cu misiunea lui Malko?

Ghidul se aşezase cuminte şi se cufundase în lectura publicaţiilor *Renmin Ribao* şi *Quotidien du Peuple.* Malko îşi dădu seama că se afla în prima bază secretă a CIA din China populară. Istoria înainta cu paşi mari. Telefonul sună. „Bob” răspunse.

— Domnul Gordon vă aşteaptă.

Îl conduse pe Malko până la scară. Jim Gordon îl aştepta în pragul biroului. Era înalt, cu nasul coroiat, părul foarte negru şi nişte ochi inteligenţi ascunşi de ochelarii cu rame groase de

baga. Închise uşa în urma lui, îşi aprinse un trabuc, apoi îl servi şi pe Malko, dar acesta refuză. Îl invită să ia loc într-un fotoliu în faţa lui şi trase un fum lung. Deodată, întrebă în ruseşte:

— Cum a decurs prima întâlnire?

Creierul lui Malko se blocă o fracţiune de secundă, dar răspunse în aceeaşi limbă. În privinţa limbilor străine, se descurca precum un computer, trecând repede de la germană la rusă, de la franceză la engleză, fără niciun efort. Mai schimbară câteva fraze în rusă, apoi Jim Gordon îi spuse zâmbind, revenind la engleză:

— Scuzaţi-mă. Dar îmi place să verific singur lucrurile. Mi s-a spus că vorbiţi ruseşte, însă fişele de la Langley nu sunt ţinute întotdeauna la zi... Or, pentru treaba pe care o aveţi de făcut aici, este vital.

Apăsase pe cuvântul *vital.* Malko aruncă o privire pereţilor goi, biroului fără hârtie şi celor trei telefoane. Asta mirosea cât de colo că mai exista o lume subterană. Tavanul trebuie să fie ticsit de microfoane... Jim Gordon trase un fum lung din trabuc şi îl fixă pe Malko.

— V-am rugat să veniţi la Beijing pentru o afacere extrem de importantă care cere sânge rece, prezenţă de spirit şi abilitate.

Era mai mult decât li se cerea asasinilor obişnuiţi de la CIA. Malko se simţi măgulit.

— Nu ştiam că Agenţia colaborează cu serviciile chineze, nu se putu abţine el să nu observe.

Jim Gordon făcu un gest evaziv.

— Oh, de când s-a terminat războiul din Vietnam, nu mai avem niciun fel de contencios... Trebuie să-i ajutăm pe chinezi să se dezvolte, iar cele două ţări nu se mai duşmănesc...

Vorbele acestea erau doar pentru microfoane.

— Mi s-a spus că este vorba de asistenţă tehnică, zise Malko.

Jim Gordon înclină din cap.

— Da, este vorba despre un soi de *joint venture.* Fireşte, în beneficiul ambelor ţări. E o afacere de o importanţă extremă.

Malko obţinuse viza pentru China în urmă cu opt zile. Însă aprobarea sosise la Centrala din Viena de duminică, la cinci dimineaţa. Zborul 188 Paris – Beijing al companiei Air France, cea mai bună legătură între Europa şi capitala Chinei, pleca la zece şi jumătate, adică peste cinci ore, iar Malko sărise degrabă într-un *Mystère* 20 închiriat de CIA şi astfel ajunsese la timp la

aeroportul Roissy.

— Acum trei luni, începu Jim Gordon, un înalt funcţionar chinez a încercat să pună mâna pe un elicopter militar ca să ajungă în Uniunea Sovietică. Datorită sângelui rece al pilotului, care a fost ucis în această aventură, el nu a reuşit, iar aparatul s-a prăbuşit în apropiere de Marele Zid Chinezesc. „Trădătorul" a murit şi el în accident. Însă avea cu el documente ultrasecrete, de la producţia de camioane, până la silozurile de rachete şi alte informaţii pe care chinezii nu mi le-au dezvăluit... Serviciile secrete chineze au ajuns la concluzia că acestea proveneau dintr-o scurgere de la cel mai înalt nivel. Cu siguranţă că se număra printre cei douăzeci şi trei de membri din Biroul Politic, grupul care conduce China. Prin urmare, oameni pe care nimeni nu îi putea bănui.

— Vreţi să spuneţi că există o Cârtiţă sovietică printre cei mai înalţi demnitari ai partidului comunist chinez? întrebă Malko.

— Corect, confirmă Jim Gordon. Până în anii 50, cele două ţări au avut legături foarte strânse, dar şi în prezent chinezii au păstrat un adevărat cult pentru Stalin. Din cauza asta, chinezii sunt gata să declare război Uniunii Sovietice, iar această scurgere reprezintă pentru ei un pericol de nesuportat. Vor cu orice preţ să găsească Cârtiţa şi s-o scoată din bârlog...

Malko îl asculta năucit.

— Eu vorbesc rusa, nu chineza, ţinu el să precizeze. Cum credeţi că aş putea să fac o anchetă la Beijing?

Jim Gordon îl opri cu un gest al mâinii.

— Aveţi răbdare. În urma acestui incident, chinezii au fost convinşi că acea Cârtiţă va încerca să fugă înainte de a fi descoperită. Astfel, au reactivat la maximum supravegherea agenţilor sovietici identificaţi la Beijing. Acest lucru le-a permis să descopere o filieră interesantă. Un căpitan din KGB în post la Beijing i-a condus la o informatoare care lucra sub acoperire. Era studentă. Au început să o urmărească şi au asistat la întâlnirea ei cu căpitanul din KGB. Imediat după aceea, fata, pe care noi o numim X, a întâlnit un chinez... Fireşte că l-au urmărit şi pe el, dar le-a scăpat printre degete la metrou...

— La te uită, există metrou în Beijing?

— Da, zise americanul. Atunci s-au năpustit asupra fetei. Dar, ghinion. Înainte să o aresteze, a fost lovită de un camion şi rănită grav. Din fericire, serviciul care se ocupa de afacere a

intervenit prompt şi au recuperat-o. Au interogat-o în stare de hipnoză, iar ea a vorbit.

— A denunţat-o pe Cârtiţă?

Jim Gordon clătină din cap.

— Nu ar fi fost în stare. Numai bărbatul din metrou ne-ar fi putut conduce la ea. Dar ne-a spus ce conţinea mesajul pe care i l-a transmis. Acest lucru este suficient ca să-i pună pe jar pe chinezi...

— Nu mai spuneţi, făcu Malko interesat.

— Primise sarcina să-i anunţe că ruşii trimiteau pe cineva la Beijing ca să scoată Cârtiţa din China pe o anumită filieră.

— Ce simplu!

Jim Gordon zâmbi cu răceală.

— Suntem în douăzeci şi doi ianuarie. Operaţiunea trebuie să aibă loc cu ocazia Sărbătorii Primăverii, de pe 27 până pe 31, adică în perioada în care toţi chinezii călătoresc ca să-şi întâlnească familiile. Deci această deplasare va trece foarte uşor neobservată... „Omul de legătură” care trebuia să ducă Cârtiţa la filiera prin care va fugi, avea un semn de recunoaştere. Un sigiliu din fildeş pe care avea să-l lase într-un loc prestabilit, îndată ce ajungea la Beijing ca să-i dea Cârtiţei de înţeles că dispozitivul este pregătit.

— Este pasionant, observă Malko. Dar au identificat omul de legătură care trebuia să scoată Cârtiţa din ţară?

Americanul îl privi zâmbind.

— Până alaltăieri nu sosiseră. Era totul aranjat. Este vorba despre un inginer agronom neamţ, angajat al unei mari firme canadiene. A sosit alaltăieri seara la Beijing. A venit de la Tokyo.

Malko se uită stupefiat la Jim Gordon.

— Înseamnă că problema este rezolvată. Dar nu văd ce rol am eu. Chinezii sunt destul de bine organizaţi ca să-l urmărească pe acest neamţ care îi va duce la Cârtiţă.

Americanul clătină din cap.

— Nu aşa trebuia să se întâmple... Acel neamţ, Rolf Hanover, nu a rămas în Beijing. A plecat ieri dimineaţă, aproximativ la ora la care dumneavoastră plecaţi din Paris la Kuang-si, la trei mii de kilometri depărtare de Beijing, într-o regiune în care comunicaţiile sunt foarte dificile. M-aş mira să fi reuşit să-şi anunţe centrala de schimbarea survenită în program... Chinezii care îl aşteptau i-au spus pur şi simplu că prezenţa lui era

extrem de urgentă acolo fiindcă s-a ivit o nouă problemă. Pe aici străinii nu discută, fac ce le dictează chinezii. Totul este planificat, chiar şi restaurantele unde vă duceţi. Deci călătoriile...

Malko înţelegea din ce în ce mai puţin.

— De ce l-au trimis pe neamţ la dracu'? Ca să determine eşuarea operaţiunii? Totuşi era singura modalitate de a scoate Cârtiţa din bârlog.

Jim Gordon îşi agită trabucul.

— Chinezii vor să scoată Cârtiţa din bârlog. Dar nu în felul acesta. Se bazează pe dumneavoastră...

— Pe mine?

Americanul trase un fum lung şi zise:

— În mare, ideea este să-l înlocuiţi pe Rolf Hanover. Cu dumneavoastră va lua legătura Cârtiţa.

Malko fu cât pe ce să-şi piardă cumpătul.

— Şi cum o să mă dau drept el? E o nebunie. Şi sigiliul, semnul de recunoaştere?

Jim Gordon băgă mâna în buzunar şi aruncă pe masă un obiect dreptunghiular.

— Iată-l.

Malko îl luă şi îl examină. Era un paralelipiped din fildeş gălbui. Pe una din faţete erau gravate nişte linii care formau o literă chinezească pe fond roşu.

— Acesta este sigiliul, zise Jim Gordon. Momeala care va scoate Cârtiţa din bârlogul ei.

Capitolul IV

Malko întoarse cu neîncredere obiectul din fildeş pe toate feţele, apoi îl puse pe masă.

— Cum aţi făcut rost de el?

Jim Gordon zâmbi cu ironie.

— Nu este sigiliul adevărat, ci o copie. După cum ştiţi, chinezii lucrează foarte bine fildeşul. Originalul se află încă în posesia lui Rolf Hanover.

— Ei bine, cum l-au identificat dacă nu ştiau nimic despre el?

— Fals! strigă americanul râzând în hohote. Graţie mărturiei informatoarei, chinezii au aflat că zilele acestea, omul de legătură al Cârtiţei va sosi la Beijing. Este aproape sigur că nu călătoreşte în grup şi că este un om de afaceri venit pe cont propriu. La Beijing, sosesc destul de puţine avioane, iar prietenii noştri sunt nişte oameni foarte răbdători şi foarte bine organizaţi. Când au studiat listele de pasageri, au ales un anumit număr de suspecţi. Nu sunt mai mult de cincisprezece pe zi şi au primit aprobarea să le scotocească mai temeinic bagajele.

— Au căutat sigiliul?

— Fireşte. Mulţi turişti pleacă din China cu sigilii care se găsesc la toţi negustorii de antichităţi, însă puţini ajung aici având unul asupra lor. L-au descoperit după trei zile de căutări, adică alaltăieri. După aceea, i-am ajutat un pic şi noi... Telexurile au funcţionat întruna cu Bonn-ul. Biografia lui Rolf Hanover are câteva hibe. Acum patru ani, a venit ca „refugiat” din Germania de Est, iar restul nu s-a putut verifica. Se afla deja pe lista lor de suspecţi... Cei care i-au scotocit bagajele au luat mulajul sigiliului; iar apoi l-au pus la loc. El nu a bănuit nimic... După aceea, corporaţia pentru care lucrează l-a anunţat că programul se schimbă... S-a urcat în primul avion.

Malko era cam sceptic.

— Credeţi că nu bănuieşte nimic?

Jim Gordon scuturã din cap.

— Chiar dacă bănuieşte ceva, nu are cum să comunice cu nimeni. Acolo unde s-a dus, este practic imposibil să ia legătura telefonică cu Beijingul. Când se va întoarce, totul va fi terminat... Nici dumneavoastră nu veţi mai fi în Beijing. Şi sper să trageţi şi Cârtiţa după dumneavoastră.

Toate acestea erau foarte întortocheate. Mai cu seamă genul acesta de încurcături după care „serviciile” se dau în vânt...

— De ce nu s-au mulţumit chinezii doar să-l urmărească pe acest individ? întrebă Malko. Asta i-ar fi condus la fel de bine la Cârtiţă.

Jim Gordon trase un fum lung din ţigară, apoi zise:

— Bună întrebare! Prietenul Lo Cheng a cântărit foarte bine problema.

— Cine este Lo Cheng?

— Omologul meu care răspunde de această operaţiune... Cum

v-am mai spus, Cârtiţa ocupă un post foarte important în ierarhia chineză. Deci are acces la numeroase informaţii în ceea ce priveşte securitatea. Această afacere i-a fost retrasă Biroului Securităţii Publice şi încredinţată unei unităţi speciale, Unitatea 8341, care e subordonată direct viceprim-ministrului Deng-Xiao Ping. În afară de el, nimeni altcineva nu este la curent cu această operaţiune. Membrii Unităţii 8341 sunt atotputernici, însă sunt puţini. Ca să se organizeze supravegherea totală a lui Rolf Hanover ar fi fost nevoie şi de ajutorul Biroului Securităţii din Beijing. Or, chinezii nu ştiu dacă Cârtiţa are acces la dosarele lui… În acest caz, ştiind că omul însărcinat cu scoaterea ei din China este supravegheat, nu va da niciun semn de viaţă.

— Înţeleg, zise Malko.

— În plus continuă americanul, înlocuindu-l pe Rolf, riscaţi să intraţi în posesia unor informaţii extrem de preţioase de imediată utilitate.

— Până la urmă, singurul om care nu poate fi bănuit rămâne Mao, observă Malko. Şi asta fiindcă a murit. Dacă Deng-Xiao Ping este Cârtiţa?

— Nu vorbiţi prostii, îl apostrofă Gordon. Domnul Lo Cheng, pe care îl veţi cunoaşte, vă va asigura îndeaproape protecţia.

— Îmi va asigura protecţia? De ce?

— Imaginaţi-vă că, o dată şi-odată, Cârtiţa va afla adevărul, zise cu severitate Jim Gordon. Va face tot posibilul să vă elimine. Nu uitaţi că are probabil puterea deplină să vă aresteze. Acum trebuie să fim foarte atenţi…

— Eu trebuie să fiu foarte atent, îl corectă Malko. Spuneţi-mi şi mie ce anume motivează frumosul gest al omologului dumneavoastră din serviciile chineze?

— Politica, răspunse Gordon cu glas de gheaţă. Schimb de informaţii. Chinezii au cerut să le facem un serviciu, iar ei ne răsplătesc cu altul. Vom primi autorizaţie să ne instalăm staţiile de ascultare la graniţa cu Mongolia. Nu e prea interesant… Şi pe urmă…

— Pe urmă, ce? întrebă neîncrezător Malko.

— Nimic, făcu Jim Gordon pe un ton degajat. Toate astea se încadrează în noile relaţii dintre cele două ţări.

Malko scoase stiloul şi scrise repede ceva pe o foaie de hârtie, apoi i-o întinse lui Jim Gordon: *Doriţi şi documentele Cârtiţei?*

Americanul citi şi înclină capul în semn că da. Malko îşi reţinu un zâmbet. Era tacâmul complet. Încă un risc în plus, deoarece chinezii, chiar dacă se prefăceau prieteni cu americanii, nu aveau niciun chef ca aceştia să-şi bage nasul în treburile lor. Dar nu a venit încă vremea să împartă rămăşiţele Cârtiţei. Mai întâi, trebuia s-o scoată din bârlog. Unul dintre telefoanele de pe birou sună. Jim Gordon vorbi scurt, iar după ce închise, anunţă:

— A sosit domnul Lo Cheng. Cred că am spus esenţialul. Vă va pune şi el la curent cu detaliile operaţiunii.

Malko mai avea o întrebare:

— De ce au apelat la Companie?

— Foarte simplu, zise americanul. Aveau nevoie neapărat de un ne-asiatic ca să intre în rolul omului de legătură. Chinezii nu prea au încredere în englezi, nici în nemţi, dar şi mai puţin în francezi pe care îi consideră agenţi infiltraţi ai serviciilor sovietice. În plus, aveau nevoie de cineva care vorbeşte ruseşte. Noi nu ştim dacă Cârtiţa ştie această limbă. Însă faptul că Rolf era neamţ este o coincidenţă fericită, însă neprevăzută, care va uşura întru câtva lucrurile...

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Jim Gordon se duse să deschidă şi un chinez înalt intră în birou, îmbrăcat într-un costum gri-fier. Haina o lăsase la intrare.

— Lo Cheng *Tong Zhi*, făcu americanul prezentările. „Tovarăşul” Lo Cheng, domnul Malko Linge.

Chinezul îi strânse mâna şi se înclină uşor cu un zâmbet în care îşi dezvălui dinţii din faţă, toţi din aur.

— Vă urez bun-venit la Beijing, domnule Linge, şi sper să avem o colaborară fructuoasă!

Malko fu nevoit să facă un pas înapoi ca să nu facă un duş cu salivă. Tovarăşul Lo Cheng vorbea excelent engleza, însă cuvintele se amestecau în gura lui cam haotic, plecând când în rafale, când rostite foarte rar şi apăsat. Jim Gordon îi făcu semn să se aşeze în fotoliul din faţa lui Malko. Avea privirea vie şi zâmbea întruna, aproape imperceptibil.

— L-am pus la curent pe domnul Linge, începu americanul, şi cred că are câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— Este absolut normal, îl asigură Lo Cheng. Îi stau la dispoziţie.

Malko avea destule întrebări, dar trebuia să înceapă cu începutul. Apoi, cu cât se gândea mai mult la această misiune

ciudată, cu atât i se părea mai periculoasă. Perspectiva de a servi drept arbitru unei neînsemnate intrigi chineze nu era o soluţie pentru viitorul lui... Observă că pantofii chinezului erau atât de deformaţi, încât semănau cu nişte cauciucuri vechi... Malko puse prima întrebare:

— Ce s-a întâmplat cu persoana care a avut acel accident?

— A decedat în urma unei fracturi craniene. Îi explică domnul Lo Cheng. Corpul a fost trimis la Ambasada Belgiei. Varianta oficială este că a murit pe loc. În felul acesta, cei care o manipulau nu au bănuit nimic, căci într-adevăr a fost vorba de un accident de circulaţie...

— Cum pot să ştie ruşii că mesajul a fost bine transmis? întrebă Malko. Cu siguranţă că, după contact, trebuia să informeze...

Lo Cheng nu se tulbură deloc.

— Poate ca au un alt mijloc prin care să afle, spuse el. Direct prin persoana pe care noi o numim „Hong Shih”[8] şi pe care domnul Gordon a poreclit-o „Cârtiţa”. Sau poate că nu au aflat deloc. Dar asta nu are o importanţă prea mare. Eu cred că Centrala hegemoniştilor din Beijing nu este direct amestecată în această operaţiune. Ar fi prea periculos. Au servit doar ca legătură.

Dicţia lui aritmică îl făcea greu de înţeles. Când lungea cuvintele într-o ploaie de salivă, când aproape că se bâlbâia.

— Omul care v-a scăpat nu bănuieşte nimic?

Lo Cheng făcu o mutră dispreţuitoare.

— Este neliniştit, ca toţi trădătorii, zise el. Dar Hong Shih ştie că trebuie să fugă repede ca să nu suporte furia maselor. E gata să-şi asume unele riscuri.

Malko căută privirea chinezului.

— Chiar nu aveţi nicio idee cine este acest „Om Roşu”?

— Niciuna. Ştim doar că este vorba de un trădător de la un nivel foarte înalt. Acesta este şi motivul pentru care trebuie să acţionăm cu prudenţă.

Malko îşi sfărâma creierii căutând capcana.

— Prin urmare, omul de legătură a plecat în provincia Kuang-si. Nu se poate întoarce?

Lo Cheng clătină din cap.

— Nu. Nu are cum să comunice.

---

8 *Omul Roşu (n.a.)*

— Ce trebuie să fac eu?

Chinezul se foi cu o oarecare nervozitate.

— Când plecaţi de aici, maşina vă va conduce la hotelul *Beijing.* Veţi locui în camera 432, cea rezervată domnului Hanover, însă vă înregistraţi cu numele dumneavoastră. Cred că siguranţa acestei operaţiuni cel puţin din partea hegemoniştilor, cere ca omul de legătură să nu aibă niciun contact cu cei de aici. În concluzie, din această privinţă, nu riscaţi absolut nimic.

— Dar pe urmă?

Domnul Lo Cheng îi adresă un zâmbet larg.

— Veţi face ceea ce era prevăzut să facă domnul Hanover. Staţi cinci zile la Beijing, apoi vă duceţi la Shanghai şi în Canton. Peste tot veţi face rezervări.

— Şi dacă nu se va întâmpla nimic?

— Eu cred că trebuie să se petreacă ceva, zise el apăsat. Peste câteva zile începe Sărbătoarea Primăverii şi toată lumea călătoreşte. Hong Shih nu va avea mult timp o ocazie mai bună ca asta. Ştie că suntem pe urmele lui. Ca toţi contrarevoluţionarii, până la urmă se va trăda singur.

Malko găsea acest lucru o nebunie.

— Dumneavoastră aţi alcătuit acest plan? întrebă el.

Lo Cheng plecă ochii în pământ cu modestie.

— Nu, a fost întocmit la un eşalon superior.

Altfel spus, acest lucru venea direct de la Deng-Xiao Ping sau din anturajul său.

— Nu credeţi că e puţin cam facil? îl întrebă el pe Jim Gordon. Mai întâi, cum va fi sigur Hong Shih că eu sunt omul lui de legătură?

Americanul nu se descurajă.

— Domnul Cheng nu v-a spus încă totul, preciză el. Cel pe care îl înlocuiţi trebuia să lase sigiliul într-o „căsuţă poştală moartă”. O ascunzătoare în Marele Zid, într-un loc foarte frecventat de turişti. Acesta va fi semnul că sunteţi acolo... De altminteri, acesta este singurul punct slab al operaţiunii, sublinie Jim Gordon, căci prietenii noştri chinezi nu sunt siguri că au localizat corect „cutia poştală moartă”. Este evident că, dacă lăsaţi sigiliul în altă parte decât în locul stabilit, nu se va mai declanşa operaţiunea.

Lo Cheng se aplecă spre el şi îi împroşcă cu o rafală de salivă rostind cuvintele fără legătură.

— Înţelegeţi, domnule Linge… Noi ştim… Este primprejurul Marelui Zid… Mai multe locuri posibile… Una este în exteriorul zidului… Pe platforma superioară… Cu faţa la nord, un loc bun… A mai fost folosit…

— Dacă supravegheaţi cutia poştală moartă, aveţi toate şansele să ajungeţi la filiera care vă duce la Hong Shih, observă Malko.

Aplecat spre el, Lo Cheng scuipă din nou cuvintele ca şi cum vomita:

— Nu, nu… Foarte greu, nu-i aşa? Oamenii nu stau mult timp în acest loc… Este foarte frig, nu-i aşa? Se poate supraveghea şi de departe. În fiecare zi, vin mulţi oameni. Adversarii noştri sunt foarte bănuitori… extrem de bănuitori… Dacă îşi dau seama…

Lăsă fraza neterminată.

— Bine, zise Malko resemnat. Las sigiliul la locul stabilit. Şi pe urmă?

— Pe urmă, reluă Lo Cheng, foarte uşor… Veţi cina în fiecare seară la restaurantul *Fang Shan…* Foarte bun… După cină, patinaţi pe lacul Bei Hai… Ştiţi să patinaţi, nu-i aşa, domnule Linge?

— Ştiu să patinez, făcu Malko resemnat.

Asta era. Lo Cheng îşi arătă din nou dinţii din aur.

— Seara, patinoarul este foarte frecventat.

— Acolo voi fi contactat? întrebă Malko.

— Poate, zise imediat Lo Cheng. Este un loc bun pentru întâlniri, cu multă lume. Dar nu prea mulţi străini, adăugă el încetişor. Nu veţi trece neobservat…

Din ce în ce mai ciudat.

— Noi nu ştim chiar totul, preciză Lo Cheng. Poate că Hong Shih nu se va arăta imediat, ci se va mulţumi să vă ştie acolo. Ca pe urmă, să apară în ultimul moment. Când vă veţi pregăti de plecare. Până atunci, să respectaţi programul.

Lui Malko îi trecu brusc prin minte o idee.

— Dar, pentru Dumnezeu, dacă Hong Shih îl cunoaşte pe Hanover?

Lo Cheng luă un aer ofuscat.

— Şansele sunt extrem de mici, domnule Linge. Rolf Hanover nu a sosit încă în China. Nu cred că s-au văzut vreodată.

Malko era din ce în ce mai încurcat. Îndată ce îndepărta o problemă, se iveau imediat altele.

— În orice caz, la un moment dat Hong Shih sau emisarii lui ar trebui să mă contacteze. Ce le voi spune? Nu am nici cea mai vagă idee de modul în care aş putea să-l scot din China.

Lo Cheng se lăsă pe spate, izbucnind într-un hohot de râs, semn că era stingherit.

— Nici noi, mărturisi el într-un potop de salivă. Acesta este punctul cel mai delicat. Cred că veţi putea să păstraţi acest secret până în ultima clipă. Adică până la întâlnirea finală…

— Rolf Hanover nu trebuie să-l scoată singur din China pe Hong Shih?

— Nu cred, răspunse Lo Cheng. De ce?

— Există deci o organizaţie. Cum aş putea să dau de ea?

De data asta, Lo Cheng se cufundă într-o tăcere adâncă şi îi aruncă o privire lui Jim Gordon, chemându-l în ajutor. Acesta interveni imediat:

— Eu cred că nu putem să rezolvăm totul acum, zise el pe un ton conciliant. Poate că operaţiunea nici nu va ajunge în stadiul acesta… Trebuie să fim şmecheri. Poate să organizăm o falsă ieşire. Da, asta e!

Malko se întoarse spre Lo Cheng.

— După părerea dumneavoastră, pe unde va ieşi Hong Shih din China?

Chinezul se aplecă imediat în faţă, împroşcându-l şi mai tare cu salivă. Se afla pe un teren mai solid.

— Există mai multe posibilităţi. Nu cred că va încerca să ia avionul din Beijing ca să plece în străinătate. Aeroportul este bine păzit. Mai degrabă va încerca să treacă prin Canton, prin Hong Kong sau prin Shanghai.

— Dar pe la graniţa sovietică?

Lo Cheng păru şocat.

— Nu, este prea departe şi prea bine păzită. Este mai uşor pe la noi. Provincia Cantonului este ca o strecurătoare. Mii de refugiaţi au trecut deja pe acolo.

Jim Gordon interveni:

— Aş vrea să vă semnalez un fapt nou. De câteva zile, o flotă sovietică compusă din două portavioane şi patru crucişătoare împreună cu navele lor navighează pe Marea Japoniei, în apropiere de ţărmul Chinei… Acest lucru ar putea servi la o operaţiune de salvare…

Malko îl fixă nedumerit.

— Credeţi că ruşii folosesc o flotă întreagă ca să-l salveze pe Hong Shih?

— Bineînţeles, zise cu vioiciune Lo Cheng. Pentru ei este important. Sunt informaţii pe care nu au cum să le afle prin alte mijloace.

Acest lucru îi dădu lui Malko un mic răgaz.

— Cum voi intra în legătură cu dumneavoastră? îl întrebă pe Lo Cheng.

Chinezul zâmbi arătându-şi dinţii din aur.

— Vom avea noi grijă de dumneavoastră. Ghidul nu ştie absolut nimic. Ştie doar că unitatea noastră are grijă de dumneavoastră. Dar asta ar putea fi din alte motive.

— Trebuie să am posibilitatea să dau de dumneavoastră, insistă Malko. Trebuie să am un om de legătură.

Domnul Lo Cheng scoase o foaie de hârtie din buzunar şi scrise ceva, apoi i-o întinse lui Malko.

— Asta în caz de urgenţă, zise el împroşcând. Vă duceţi la bijuteria din colţul străzilor Wang-Fu şi Dong-an Men. Foarte aproape de hotel. Veţi da hârtia asta, iar eu voi intra în legătură cu dumneavoastră.

— Ce înseamnă asta? întrebă Malko.

Lo Cheng zâmbi.

— Caracterele astea se citesc *Wai Chiao Zu.* Ceea ce se poate traduce cu „Echipa străinilor”. Este numele pe care l-am dat operaţiunii.

Jim Gordon împinse spre el sigiliul din fildeş.

— Acum sunteţi pregătit, zise el cu o veselie puţin forţată. Domnul Lo Cheng vă va spune unde să-l lăsaţi.

Tot într-o ploaie de salivă, chinezul se lansă în explicaţii pe care le însoţi de schiţe pe hârtie.

Jim Gordon se ridică şi îi întinse mâna lui Malko.

— Vă las în grija tovarăşului Lo Cheng, zise el cu veselie. În seara asta plec la Tokyo. Voi sta la hotelul *Méridien* până la sfârşitul lunii când voi avea o serie de contacte cu omologii mei japonezi.

— Ia te uită, nici nu ştiam că există un astfel de hotel în Tokyo. Observă Malko.

— Este hotelul cel mai modern din capitala niponă, se împăună americanul, chiar vizavi de gara Shinagaya... în cinci

minute, ajungi cu trenul în Ginza[9] adăugă el făcând cu ochiul, îndată ce veţi avea veşti bune, sunaţi-mă la hotel.

Malko îi strânse mâna.

— Aşa voi face, zise el.

Lo Cheng se ridică şi el vioi şi îi strânse mâna suspect de călduros.

— Contăm mult pe dumneavoastră, spuse el. Faceţi un mare serviciu Revoluţiei chineze.

Era o catastrofă. Un prinţ autentic pus în slujba comunismului! Hotărât lucru, CIA l-a încolţit pe Malko. Ieşi, lăsându-i pe cei doi în birou.

Ghidul rotofei îl aştepta cuminte jos. Îl trezi pe şoferul maşinii Shanghai şi se urcară. Alături era un vehicul masiv, negru marca Hong-Ki. Era maşina tovarăşului Cheng.

— Mergem la hotelul *Beijing,* îl anunţă ghidul cu voce neutră. Cred că aveţi nevoie de odihnă.

— Da, abia aştept să fac un duş, zise Malko.

Era prins în plasă. Micuţul birou al lui Jim Gordon i se părea acum o oază de pace. Maşina mergea pe bulevardele imense, claxonând de zor ca să-şi croiască drum prin furnicarul de biciclişti. Era frig, iar atmosfera era tristă şi austeră.

Beijingul era neted ca-n palmă. Trecătorii înfofoliţi ca nişte urşi se grăbeau şi cozi interminabile se întindeau în staţiile de autobuz. Maşina pătrunse în fine pe o alee imensă, largă de aproximativ două sute de metri pe care se scurgea masa de biciclişti.

— Acesta este bulevardul Chang-an, zise ghidul. Bulevardul Păcii Celeste... Hotelul dumneavoastră se află puţin mai încolo.

Parcurseră încă şase kilometri, apoi zăriră o clădire mare cu douăzeci de etaje. Era *Beijing Hotel.* Maşina se opri sub copertina înaltă. Malko pătrunse în hol, iar şoferul îi luă valiza. Bărbatul de la recepţie vorbea engleza. Malko îi dădu paşaportul, iar omul completă un formular şi zise:

— *Your room is number 432. Take key at the floor.*[10]

Totul se petrecea exact aşa cum îi spusese tovarăşul Lo Cheng. Malko îşi târî valiza Samsonite până la etajul al patrulea. La fiecare etaj era o fojgăială de angajaţi îmbrăcaţi în haine dubioase. Cheile se găseau la panou.

---

9 *Cartierul spectacolelor din Tokyo (n.a.)*

10 *Camera cu numărul 432. Luaţi cheia de la etaj (n.a.)*

Coridoarele erau uriaşe, iar camera cât un teren de fotbal... Un televizor, două paturi din lemn, un halat, o pereche de papuci, o masă şi un telefon din timpul războiului. Se duse la fereastră. În stradă, era forfota de pe bulevardul Chang-an. Mii de biciclişti, într-un concert neîntrerupt de claxoane. Îşi aşeză lucrurile şi făcu un duş. În cameră era foarte cald, iar apa, fierbinte... Când ieşi din duş, se simţi mai bine. Cineva bătu în uşă. Era ghidul care se scuză zâmbind:

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră despre programul din timpul sejurului la Beijing.

— Perfect, zise Malko. Care este programul?

Ghidul scoase un carneţel.

— Cred că mâine aţi cerut să mergeţi la Marele Zid Chinezesc. Am aranjat totul. Trebuie să vă îmbrăcaţi bine, căci e frig.

Începutul era bun. Ruşii ar fi putut să găsească altă „cutie poştală moartă”. Malko era îngheţat de pe acum. Se străduí să zâmbească.

— La ce oră plecăm?

— La şapte, spuse ghidul cu conştiinţa datoriei împlinite. Acum vă las să vă odihniţi. Restaurantul este la primul etaj. Trebuie să staţi mereu la aceeaşi masă. Este mai comod aşa. Pe mâine.

Se pregătea să plece, când Malko îl strigă:

— Mi se pare că *Fang Shan* este un restaurant foarte bun, zise el. Lângă lacul Bei Hai. Aş putea cina mâine seară acolo?

Ghidul păru extrem de încurcat de această întrebare neaşteptată.

— Voi întreba, zise el. Trebuie rezervare cu mult timp înainte, căci deseori este închis. Vă spun mâine.

Viaţa aici părea într-adevăr foarte simplă... îndată ce ghidul plecă, Malko scoase sigiliul şi îl puse pe masă. La urma urmei, nu ştia cine erau aliaţii misteriosului Hong Shih. Putea foarte bine să fie ghidul lui sau vreunul dintre angajaţii de la etajul său. Îi era foame şi se hotărî să se ducă să mănânce.

*

* *

O familie de englezi mânca icre negre cu lingura dintr-un borcan pe care îl pasau de la unul la celălalt ca pe o minge. Malko îi invidia. Mâncarea era infectă, iar restaurantul semăna

cu sala de aşteptare a unei gări de provincie. Aştepta ceaiul gândindu-se la problemele lui.

Nu era deloc vesel. Ruşii de la Ambasada din Beijing amplasaseră cu siguranţă un dispozitiv de securitate locală în vederea unei operaţiuni de asemenea anvergură. Chiar dacă nu ştiau cum arată Rolf Hanover, deţineau probabil vreun mijloc de identificare pe care Malko nu îl cunoştea. Dacă îşi vor da seama de şmecherie, vor încerca să-l lichideze rapid ca să protejeze Cârtiţa... Or Malko nu avea cum să preîntâmpine un incident ca acesta. Trebuia să se teamă de toţi şi de toate...

Ca să nu mai vorbească de Hong Shih. Omul Roşu avea poate un semn de recunoaştere de care bunul Lo Cheng nu aflase. Deci risca să reacţioneze şi mai brutal decât ruşii. Era la el în ţară şi avea putere...

Chiar dacă Malko reuşea să scape de cele două capcane, exista a treia care era şi mai rea. Chinezii nu aveau cum să nu îşi dea seama că CIA va face tot ce îi va sta în puteri să pună mâna pe dosarele Cârtiţei. Cea mai bună metodă de a elimina acest risc era să-l lichideze pe Malko după ce îşi termina treaba. Brusc îşi dădu seama că nici el, ca şi Omul Roşu, nu avea nicio şansă să plece din China. Înainte de a se duce să se instaleze comod la Tokyo în hotelul *Méridien*, în numele democraţiei şi al socialismului la un loc, zâmbitorul Jim Gordon îl împinsese uşurel în cuşca leilor... Malko risca să plătească el cheltuielile acestei înduioşătoare reconcilieri.

Capitolul V

Un şir lung de urşi polari îl depăşi pe Malko ce urca vitejeşte în turnul de veghe cele o sută de trepte. Erau turişti japonezi, toţi ca unul, îmbrăcaţi în haine albe de blană.

Îşi şterse lacrimile încercând să-şi recapete suflul, ţinându-se de balustrada din piatră rece ca gheaţa, păstrându-şi cu greu echilibrul pe panta care se transformase în sticlă din cauza poleiului. Înfofolit în haina verde matlasată, cu căciula înfundată pe urechi, ghidul se uita la el cu nepăsarea bătrânilor luptători.

— Este cam frig în partea asta a zidului, observă el, dar aţi

avut dreptate, priveliştea este mult mai frumoasă.

Gerul îi tăie vorbele lui Malko. Era inuman. Începu să urce din nou spre turnul de veghe, punctul cel mai înalt al Marelui Zid Chinezesc, pe o rază de mai mulţi kilometri. În buzunar, sigiliul din fildeş simţi că se transformase într-un bloc de gheaţă de câte ori îl atingea cu degetele. Peisajul era de o frumuseţe grandioasă şi austeră. Imensul zid, înalt de cincisprezece metri şi lat de cinci, şerpuia pe creasta colinei cât vedeai cu ochii, întinzându-se de la est la vest. Mai rămâneau totuşi şase mii de kilometri între Mongolia şi China pe diferite tronsoane... Zidul este singura construcţie făcută de mâna omului care se vede de pe Lună, aflată în mijlocul unui peisaj dezolant cu munţi golaşi şi râpe adânci. În partea cealaltă a zidului, către nord, se întindea o câmpie mohorâtă, netedă, pâcloasă, care se termina în Mongolia. Ghidul se apropie de Malko, puţin aplecat în faţă ca să nu cadă.

— Vântul ăsta vine din Siberia, este singurul lucru pe care ni-l trimit ruşii, spuse el.

Nu s-ar spune... Malko se căţără la câţiva metri de solul în pantă. De când coborâse din maşina oprită în mica parcare din zona „turistică” a zidului, era un chin. Vântul glacial îi pătrundea până la oase, îi îngheţa buzele şi mâinile, ochii îi lăcrimau. Cu toate astea, se afla doar la şaizeci de kilometri de Beijing – e adevărat, în partea de nord... Malko alunecă şi fu cât pe ce să cadă, dar ghidul îl prinse la timp.

— Pe aşa o vreme, este mai greu, conchise el. Vara este mult mai plăcut. Locuitorii Beijingului vin mereu aici la picnic.

Întâlniră o turistă americană care cobora năucă, cu gura căscată, gata să facă un infarct, agitând braţele în aer. Malko strânse din dinţi şi continuă să urce. Se afla doar la cincizeci de metri de turn. Era diabolic. Solul în pantă alterna cu trepte foarte înalte, pe care trebuia practic să le escaladeze, ţinându-se de bara metalică îngheţată.

Turiştii japonezi ajunseseră în vârf şi fotografiau sistematic totul, inclusiv pe Malko înfofolit în haina lui de blană. Cu un efort supraomenesc, reuşi să ajungă pe platforma înconjurată de ziduri ce marca vârful turnului. Cel puţin, aici era mai ferit de vântul aprig. Îşi recăpătă suflul în timp ce ghidul îşi aprindea o ţigară. Ceasul arăta ora nouă. Plecase de două ore din centrul Beijingului. Circulaţia din afara oraşului, încetinită de sutele de

camioane, era tot la fel de rea ca la Londra sau ca la New York. Hotărât lucru, nu merita deloc să fii comunist. Se întreba cum două milioane opt sute de mii de biciclişti chinezi nu erau făcuţi zob de roţile vehiculelor.

Privi în jurul lui, căutând locul în care trebuia să pună sigiliul. O scară ducea la o trapă în tavan, permiţând astfel accesul pe acoperişul turnului de pază. Acolo era cutia poştală moartă. În vale, spre vest, un abur fin se strecura printre coline, lăsând în urmă o dâră alburie. În partea cealaltă, câmpia mohorâtă se întindea cât vedeai cu ochii, până în Mongolia şi în deserturile Asiei Centrale. Adică pe drumul cotropitorilor. Un drum îngust străbătea zidul şi se pierdea în ceaţă în această pustietate neospitalieră. Puţin mai dezgheţat, Malko se întoarse spre ghidul său.

— Pentru că tot am ajuns până aici, voi urca în vârf.

Chinezul zâmbi cu bunăvoinţă.

— Eu nu vă însoţesc, am fost deja.

Malko începu să urce scările. Când ajunse, se lovi cu capul de tavan, încât crezu că cineva i-l tăiase! Era monstruos. Rafalele aprige de vânt suflau cu o putere nemaiîntâlnită în spaţiul deschis. Chiar şi japonezii nu mai puteau face atât de multe fotografii. Malko reuşi să se caţere, ocolind o japoneză în vârstă care înţepenise locului ca o mumie, şi ajunse pe bâjbâite până la faţada nordică. În afară de el, aici mai erau doi japonezi. Se aplecă peste parapet şi zări imediat o gaură mică în zidul fisurat, la douăzeci de centimetri mai jos, în partea exterioară. Se întoarse. Cei doi japonezi coborau, blocând astfel scara. Nimeni nu putea să-l vadă.

Scoase repede din buzunar sigiliul şi trecu mâna peste parapet. Găsi fisura şi introduse sigiliul cât putu mai adânc. Deoarece gaura era puţin înclinată spre interior, obiectul nu putea să alunece. Se ridică la timp, căci văzu imediat figura rotofeie şi zâmbitoare a ghidului care urca scara.

— Credeam că vi s-a făcut rău! zise el.

— Nu, mă odihneam puţin.

În bătaia vântului, la minus douăzeci de grade! Nu ştia dacă bărbatul îi văzuse gestul. Oricum, nu mai conta acum.

Coborârea i se păru aproape divină. Trebuia doar să fie atent să nu îşi rupă gâtul alunecând pe panta cu polei. Când se sui în maşină, Malko avu senzaţia că intră în propriul castel. Prudent,

şoferul rămăsese în cârciuma din parcare ca să bea un ceai. Scoase un termos cu apă fierbinte şi îi întinse un pahar cu ceai lui Malko.

— Vreţi să vizitaţi şi partea cealaltă? îl întrebă ghidul politicos.

— Mulţumesc, spuse Malko, pentru azi, îmi ajunge... Cred că putem să ne întoarcem la Beijing.

*

* *

Drumul sinuos era îngust şi periculos. Din când în când, botul verzui al unui camion apărea la o curbă, forţând maşina lor să meargă pe marginea prăpastiei.

Înţepenit de frig, Malko se gândea la ciudata lui misiune. Oare cine va veni să ia sigiliul? Locul era vizitat în fiecare zi de sute de turişti, atât chinezi, cât şi străini. Era imposibil de supravegheat. Doar dacă enigmaticul lui ghid nu îşi asumase această responsabilitate. În orice caz, Malko îşi îndeplinise prima parte a contractului. Acum era rândul altor persoane să intre în joc. Dacă voiau să joace...

Ghidul moţăia legănat de maşină. Ce ţară ciudată. Ca să te poţi deplasa dintr-un loc în altul, aveai nevoie de o maşină şi de un ghid, ori să comanzi un taxi la recepţia hotelului. Însă după aceea, trebuia să te întorci pe jos, fiindcă nu era nici urmă de taxi în oraş. Cea mai mică deplasare însemna un drum de mai mulţi kilometri. De exemplu, distanţa din Piaţa Tien-an Men până în centrul Beijingului era la fel de mare cât un târguşor de provincie.

Trebuiau să meargă fără oprire. Nu existau baruri, cafenele, nici un alt loc public, în afară de câteva restaurante triste, cu mese mari şi rotunde la care se înghesuiau câte cincisprezece sau douăzeci de oameni. Colinele dispărură, luându-le locul periferia oraşului Beijing. Ghidul deschise ochii.

— Ce doriţi să faceţi acum? întrebă el. Mergeţi la Muzeul de Istorie sau la Colina cărbunilor?

— Cred că mă voi plimba puţin prin oraş, zise Malko.

— Pot să vă însoţesc, îi propuse ghidul, este greu să te descurci când nu vorbeşti chineza.

— Oh, vreau doar să merg pe jos, spuse Malko, am un plan. Apropo, aţi putea să-mi faceţi o rezervare la restaurantul *Fang Shan*?

— Pentru mâine, zise Wu Chao. În seara asta nu mai sunt locuri. Vreţi un meniu de cincisprezece yuani sau de douăzeci?

— De douăzeci. Care este diferenţa?

Ghidul chicoti jenat.

— Nici eu nu ştiu. E puţin mai bun. Pentru străini sunt doar două preţuri…

— Şi dumneavoastră cât plătiţi? întrebă Malko.

Douăzeci de yuani reprezentau, pentru un chinez modest, două săptămâni de salariu. Wu Chao zâmbi.

— Oh, eu nu prea merg la restaurant. Un yuan sau unul şi jumătate. Pentru chinezi preţurile nu sunt aceleaşi…

Norocul lor… Acum automobilul mergea pe bulevardul Păcii Celeste. După două minute, ajunseră la hotelul *Beijing.* Malko intră grăbit. În sfârşit, puţină căldură! Se îndreptă spre lifturile din capătul coridorului. În clipa în care uşa se închidea, cineva intră vijelios în cabină. Era o japoneză încălţată cu nişte cizme înalte negre şi o haină din vizon. Faţa ascuţită şi bretonul care îi intra în ochi o făceau să semene cu o păpuşă. Malko îi observă mâinile foarte îngrijite, cu unghii purpurii. Erau numai ei doi în cabină. Malko apăsă pe butonul etajului patru şi întrebă:

— *What floor?*[11]

Japoneza zâmbi şi îşi scoase ochelarii.

— *Same!*[12] zise ea. *Thank you.* Aţi îngheţat de frig…

— Am fost la Marele Zid Chinezesc, răspunse Malko.

Ea râse cristalin.

— Ah! Sunteţi pentru prima oară la Beijing!… Trebuie să-l mai vedeţi o dată…

Liftul se opri la patru şi coborâră împreună.

— Suntem vecini, observă Malko.

După orele petrecute numai în compania ghidului, avea chef de vorbă. Japoneza îşi luă cheia de la panou, dar nu pleca.

— Am închiriat camera pentru un an, spuse ea, lucrez la *Yomuri,* ştiţi, cotidianul japonez. Mă trimit mereu aici fiindcă vorbesc chineza. M-am născut în Manciuria, în timpul ocupaţiei japoneze. Tatăl meu a fost ofiţer. (Surâse.) La vremea aceea, China şi Japonia se duşmăneau…

— Ştiţi restaurantul *Fang Shan?* o întrebă Malko, cuprins de o inspiraţie de moment.

---

11 *La ce etaj?*

12 *La acelaşi (n.a.).*

— Da, zise ea, tocmai s-a redeschis. În timpul Bandei celor Patru, soţia preşedintelui Mao a dat dispoziţie să fie închis pentru că locuia alături şi nu voia să fie deranjată. Este unul dintre cele mai bune restaurante din Beijing.

Băieţii de la etaj îi observau curioşi de după ghişeul lor. În China, străinii erau văzuţi ca nişte animale ciudate…

— Veniţi să beţi ceva la mine, îi propuse japoneza, aştept un telefon de la Tokyo. (Ea îi întinse mâna.) Mă cheamă Ayako Mitshui.

— Malko Linge.

Mâna ei era atât de catifelată şi de moale, de parcă nu avea niciun os… Ayako era cu siguranţă mult mai feminină decât majoritatea concetăţenelor ei, graţioasă chiar. Îl invită pe Malko într-un apartament micuţ şi îşi scoase haina. Pe dedesubt purta un pulover negru din caşmir şi un colier de perle care cădeau pe pieptul mic.

Biroul dispărea sub o maşină de scris şi sub un teanc de hârţoage.

— Un whisky?

Era japonez, dar Malko era atât de înfrigurat, încât ar fi băut şi alcool simplu. Aruncă o privire în bar şi zări o sticlă de coniac Gaston de Lagrange.

— Aş bea mai degrabă din acela, zise el arătând sticla cu degetul… Aş fi vrut să merg în seara asta la *Fang Shan,* dar ghidul meu mi-a spus că nu mai sunt locuri.

Ayako izbucni în râs.

— Nu este adevărat! Sunt atât de misterioşi, încât au nevoie de autorizaţii de la nivel înalt pentru nimica toată. Este foarte greu să trăieşti în Beijing. (Ea oftă.) De mai bine de o lună, mă plimb pe străzi citind afişele de pe ziduri.

Încălzit de coniac, Malko nu reuşise încă să-şi ia în serios misiunea, iar viaţa din Beijing îl deprima. Numai ideea să mănânce în imensul restaurant îi dădea fiori.

— Ştiţi vreun restaurant unde vom putea cina în seara asta? o întrebă el.

Trăsăturile ascuţite ale japonezei se luminară dintr-odată.

— Sunteţi drăguţ că mă invitaţi la masă! E *Se-Chouen* pe strada Wang-Fu, zise ea. Putem merge pe jos. Vor găsi o masă fiindcă îi cunosc pe chelneri şi vorbesc chineza.

— E o bucurie pentru mine, spuse Malko sincer.

Hotelul *Beijing* era o mică oază de civilizaţie pierdută într-o lume ostilă. În cele trei sute cincizeci de camere nu mişuna niciun gândac, spre deosebire de *Hotelul Prieteniei*, care se afla departe de centrul oraşului. Oricât de drăgălaşi ar fi fost, gândăceii tot nu reuşeau să-i seducă pe străini. Ayako se uită la ceas.

— Ar trebui să plecăm pe la şase şi jumătate. Chinezii închid devreme. Treceţi să mă luaţi?

— La şase şi jumătate! făcu Malko. Dar este îngrozitor.

Ea râse cu poftă.

— La Beijing, nu mai găseşti nimic deschis după ora nouă şi jumătate. Suntem în China. Totul, în afară de barul de la parterul hotelului, care e rezervat numai pentru străini, dar este sinistru. Atunci, pe după-amiază, am mult de lucru.

Malko se pomeni singur pe culoar, încălzit de-a binelea de coniac. Ayako era o femeie distinsă, rafinată, fermecătoare. În fine, avea o companie. Se întoarse în camera lui în care domnea un aer polar... Imediat după ce încuie uşa, se duse la valiză, o ridică şi căută firul de păr pe care îl pusese la una dintre încuietori. Dar nu mai era acolo!

Îi scotociseră valiza. Malko observă că totul fusese în amănunţime răscolit... Dar cine făcuse asta? Bună întrebare! Părea totuşi imposibil ca Omul Roşu să fie deja în posesia sigiliului. Probabil că tovarăşul Lo Cheng nu avea încredere în el. Sau, dimpotrivă, voia să se asigure că nu încălzeşte un şarpe cu clopoţei la sân. Toate supoziţiile erau posibile, în afară de una singură: ca sejurul lui în China să nu îi dea bătăi de cap.

Se duse la fereastră şi contemplă mulţimea de biciclişti de pe bulevardul Păcii Celeste. Tot lungindu-şi gâtul, zări în stânga, începutul Pieţei Tien-an Men, cea mai mare piaţă din lume. Un mic grup de fotografi ambulanţi aşteptau cu stoicism în ger oamenii doritori să se pozeze lângă imensa poartă a Oraşului Interzis, care delimita piaţa în partea nordică.

Malko lăsă perdeaua în jos. Într-un colţ al camerei, patinele păreau că îl sfidează. În ceea ce priveşte patinajul artistic, parcă ar fi venit la Olimpiada groazei.

Capitolul VI

Când cei doi intrară, se făcu o linişte absolută, de parcă cineva ar fi dat sonorul la minimum. Restaurantul era plin. La mese erau înghesuite câte cincisprezece sau douăzeci de persoane, bărbaţi şi femei la un loc. Toată lumea scormonea în platourile din mijlocul meselor. Înăuntru era aproape la fel de frig ca afară, iar clienţii erau atât de înfofoliţi încât numai ochii li se mai vedeau. Un chelner veni lângă Ayako, iar ceilalţi reluară discuţiile, total de neînţeles pentru Malko. Cele patru accente tonice ale limbii chineze imprimau conversaţiei aspectul unui cântec. Ayako se întoarse spre Malko.

— Au sus o masă pentru noi.

Ieşiră din salonul imens, urcară o scară şi ajunseră într-o cămăruţă sinistră cu pereţii goi, o masă şi două scaune. Chelneriţa închise uşa. Malko izbucni în râs.

— De ce ne închid aici? Este mai vesel jos.

Ayako îşi scutură pletele negre şi drepte şi spuse:

— În China străinii nu sunt niciodată lăsaţi să se amestece cu populaţia autohtonă. În mod normal, aceste separeuri sunt rezervate cadrelor de partid care vin să mănânce aici. Totul este foarte ierarhizat.

Malko se cutremură la gândul că putea să se trezească închis singur. În cutia asta de chibrituri de-a dreptul sinistră... O chelneriţă încruntată intră şi aduse mai multe feluri de mâncare, o sticlă de sake şi două pahare.

— Am comandat meniul de douăzeci de yuani, îl informă Ayako. Include specialitatea casei: raţă afumată. Este foarte picantă.

Ea îşi turnă un pahar de sake pe care îl bău dintr-odată. Malko făcu şi el acelaşi lucru. Ea se schimbase de pantaloni şi îşi pusese o fustă neagră dreaptă şi pantofi. Machiajul discret îi îndulcea trăsăturile ascuţite şi îi lumina ochii negri. Felurile de mâncare fură aduse pe rând de chelneriţa morocănoasă.

Ayako decoji pentru Malko „un ou vechi de când lumea” şi i-l dădu. Sake-ul călduţ mergea foarte bine cu crevetele condimentat, cu clătitele de pui şi cu raţa picantă. Paharele se goleau unul după altul. Ayako îi spuse câteva cuvinte chelneriţei care apăru cu urcior mare plin cu sake şi îl lăsă pe masă. Ayako chicotea întruna şi umplea pahar după pahar. Malko îşi dădu

seama de un lucru neaşteptat: japoneza voia să-l îmbete.

El o observa cu atenţie. Imediat ce paharul lui se golea puţin, ea îl umplea repede la loc. În ritmul ăsta, micul separeu nu i se mai părea atât de trist. Chelneriţa aduse eternul desert chinezesc alcătuit din mere înmuiate în zahăr caramel fierbinte. Malko se săturase. Ayako izbucni într-un râs proaspăt când văzu că se luptă cu clătitele şi cu mormanul de mere lipicioase.

— Aşteptaţi, vă ajut eu.

Ea se ridică, ocoli masa cu beţişoarele ei şi începu să-l hrănească pe Malko stând în picioare lângă el. Amuzat, el o cuprinse de mijloc pe japoneză. Ea chicoti sfioasă, dar nu se îndepărtă. Relaxat şi încurajat de sake, Malko urmări curbura şoldurilor, apoi coborî de-a lungul coapsei…

Simţi imediat un fior de plăcere. Atinse cu degetele protuberanţa jartierei, Ayako purta ciorapi. Ea se îndepărtă cu un râs jenat, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. El o prinse de colierul din perle şi o atrase spre el. Ayako râse cu poftă.

— Mă gâdilaţi!

Ea se zbătu uşurel. Malko o puse pe genunchii lui. Ochii negri erau zâmbitori pe sub breton. El o mângâie pe păr, dar când vru să o sărute, ea întoarse capul. Se chinui câtva timp să-i caute buzele pe care ea le întredeschise cu sfială. Însă japoneza se legăna pe genunchii lui în aşa fel încât Malko simţi un fior în pântece. Flirtară astfel un timp, iar scaunul scârţâia sub ei, gata oricând să se rupă.

Îndată ce Malko deveni mai insistent, Ayako îl apucă de mână râzând stânjenită. Se aştepta în fiecare clipă să vadă uşa deschizându-se şi apărând chelneriţa.

Îmbujorată, japoneza era totuşi excitată, deşi se ridică şi îşi netezi fusta. Malko îi luă mâna dreaptă şi i-o sărută.

— Aveţi nişte mâini minunate, spuse el.

Japoneza râse, iar el profită şi îi aşeză mâna pe el în aşa fel încât să simtă în ce stare se afla. Pe figura femeii nu se văzu nicio schimbare, dar nu îşi retrase mâna. Aţâţat, Malko se eliberă. Ea îi cuprinse membrul cu degetele prelungi, fără să se tulbure. Apoi îl mângâie câteva clipe, stând în picioare lângă el şi îl întrebă sfioasă:

— Aş putea să-l mângâi puţin cu gura?

În timp ce Malko rămase mut de uimire şi de încântare, ea îngenunche pe parchet şi îl înghiţi încetişor, cuprinzându-l

delicat la rădăcină. Mişcările erau aproape imperceptibile. Înălţă capul şi întrebă cu nelinişte în glas:

— Vă doare?

El o asigură că nu. Ea se concentră iar cu conştiinciozitatea unei eleve silitoare, scuturând din când în când pletele drepte. În acelaşi timp, degetele îl masau încetişor pe Malko, aducându-l uşor, uşor între picioarele ei, zgâriindu-l cu unghiile. Se mai oprea uneori ca să-şi admire capodopera.

Malko era convins acum că nu vor mai fi deranjaţi de chelneriţă. Japoneza îi prelungea plăcerea oprindu-se, apoi reluându-şi treaba, într-o poziţie care ar fi părut oricui lipsită de confort, însă în niciun caz unei asiatice. Se distra înfăşurându-i membrul cu şiragul de perle şi luându-l din nou în gură. El vru să o ridice, însă ea se împotrivi.

— Nu, zise ea, nu vreau să fac dragoste aici.

După ritm, el îşi dădu seama că vrea ca el să termine mai repede. Cu profesionalismul şi conştiinciozitatea specifice japonezelor, ea îl afunda până în fundul gâtului, cu bretonul intrânduri în ochi, îl strângea uşor cu mâinile ca să-i mărească erecţia. În momentul în care el explodă, ea îl strânse şi mai tare, ca şi cum ar fi stors un fruct. Sorbi cu ochii închişi, apoi se ridică scuturându-şi bretonul.

Lui Malko îi era puţin ruşine că se lăsase tratat în acest fel, fără să dea nimic în schimb. Ayako îşi netezi fusta, luă unul din prosopelele care fuseseră aduse o dată cu desertul şi începu să-l şteargă pe Malko cu blândeţe. Apoi se aranjă şi ea, recăpătându-şi expresia unei şcolăriţe cuminţi. Malko o trase spre el ţinând-o de şoldurile fine.

— Am fost egoist, spuse el. Nu mă mai vreţi?

Ayako scutură energic părul drept.

— Ba nu! Noi, femeile japoneze, suntem învăţate de mici cum să-i satisfacem pe bărbaţi.

Malko nici nu mai avu timp să se întindă, că uşa se deschise şi apăru chelneriţa încruntată cu nota de plată în mână. El plăti, iar ea se făcu nevăzută imediat.

— Dumneavoastră i-aţi spus să nu ne mai deranjeze? o întrebă Malko.

— Nu, nu i-am spus nimic, se apără japoneza.

Dar Malko nu o crezu. Nu s-ar fi comportat astfel dacă risca să fie surprinsă. Brusc, lui Malko îi trecu prin minte o bănuială

îngrozitoare. Chelneriţa apăruse exact la timp, aşa că el se întreba dacă nu cumva erau supravegheaţi. Fata apăru din nou aducând restul de câteva monede.

Malko vru să mai adauge o bancnotă de un yuan, însă chinezoaica îi înapoie totul cu un gest rapid. Ayako se întoarse spre Malko.

— În China nu se dau bacşişuri.

Se pomeniră pe strada Wang-Fu, pustie şi rece, la vreo sută de metri de hotelul *Beijing.* Încă mai circulau câteva troleibuze printre zecile de biciclişti care nu aveau faruri.

— Cum procedează? o întrebă Malko.

Ayako râse cristalin.

— Nu ştiu, dar niciodată nu se întâmplă accidente. Merg încet şi nu sunt prea multe maşini. Puţin mai departe, câţiva întârziaţi contemplau un afiş. Când se urcară în lift, Ayako se lipi dintr-odată strâns de Malko.

— Sunteţi foarte drăguţ, zise ea, foarte blând.

Poate că era invers... Când ajunseră pe palier îşi luă fiecare cheia de la camera lui. Japoneza îi adresă un zâmbet complice lui Malko.

— Merg să mă culc. Mâine dimineaţă trebuie să mă scol la ora şase ca să mă duc la Tien-Tsin. Poate ne vedem mai târziu.

— Vreţi să cinăm mâine seară la *Fang Shan*? o întrebă Malko.

Figura japonezei se lumină de parcă i-ar fi oferit un diamant de zece carate.

— Da, da! Dacă nu vă răzgândiţi, lăsaţi-mi un mesaj.

Malko îi urmări silueta diafană care se îndepărta pe coridor.Totuşi, sejurul la Beijing nu începea chiar aşa de rău... Era uimitor că ea nici nu voise să facă amor cu el. Femeile erau ciudate.

Când intră în camera gen saună, avu o ciudată senzaţie de claustrofobie. Dar unde să se ducă? Ca să destrame cercul invizibil care îl sufoca, se hotărî să-i telefoneze Alexandrei, cu toate că acest lucru îi va face rău. Din păcate, eforturile lui de a prinde centrala fură în zadar. Se chinuise să formeze toate combinaţiile posibile, dar tot ocupat suna. Acest lucru îl întristă şi mai tare. Avea oroare de rolul pasiv pe care era nevoit să-l joace. Ajuns la capătul puterilor, se întinse gol-goluţ în pat, întrebându-se dacă sigiliul mai era ascuns în Marele Zid Chinezesc.

*

* *

Telefonul sună de trei ori, apoi se opri. Fiind în baie, Malko nu avu timp să răspundă. Se aşeză lângă telefonul mut. Oare cine sunase? În afară de tovarăşul Lo Cheng, nu cunoştea pe nimeni la Beijing. Ayako era plecată la Tien-Tsin. Tocmai se despărţise de ghidul său care îl târâse patru ore prin frigul polar din Palatul de vară care îşi merita pe deplin numele. Nu a ocolit niciun basorelief. Lui Malko îi curgeau ochii de frig. Lacul îngheţat era plin de patinatori. Lui Malko îi păru rău că nu îşi luase patinele cu el. Cel puţin s-ar fi antrenat puţin.

Nu primise nicio veste de la Ayako. Trebuia să plece la restaurant peste o jumătate de oră. Dezamăgit, termină de îmbrăcat, se parfumă cu apă de toaletă „Jacques Bogart”, apoi ieşi din cameră. Telefonul sună din nou. De data asta era Ayako. Vorbea cu sufletul la gură.

— Abia m-am întors! Ne întâlnim jos peste zece minute!

— Dumneavoastră aţi mai sunat?

— Nu, răspunse japoneza. Ne vedem imediat.

Îşi luă patinele şi coborî. Holul gemea de ghizii care îşi aşteptau „clienţii”, înfofoliţi în hainele lor matlasate, cu figuri de nepătruns. Ayako apăru după douăsprezece minute, după Malko, încălţată cu nişte ciorapi negri, cu pantofi şi o haină lungă de vizon cu o pălărie asortată. Când îl văzu pe Malko cu patinele, pufni.

— Ce sunt astea?

— Patine, zise el. Mi se pare că în faţa restaurantului este un lac îngheţat. Îmi place la nebunie să patinez.

Ghidul îi aruncă o privire surprinsă japonezei, dar aceasta începu deodată să turuie în chinezeşte. El îi răspundea cu monosilabe. Japoneza îl luă de braţ pe Malko.

— Este nemulţumit fiindcă nu ştia că voi veni şi eu. A rezervat o masă doar pentru dumneavoastră.

— Poate să vină şi el. Propuse el ca să-l mai îndulcească.

Ayako scutură din cap amuzată.

— Ei nu au voie. Mănâncă în saloane separate şi nu au aceleaşi feluri de mâncare.

Ce minunat este egalitarismul comunist! Maşina Shanghai avea acum un şofer nou care demară ca o brută pe bulevardul

Păcii Celeste. La o sută de metri mai departe, trecură prin faţa intrării maiestuoase a sediului Partidului Comunist Chinez, situat imediat după Oraşul Interzis. Era aproape la fel de frumos, dar era păzit în permanenţă de santinele înarmate, dispuse pe toată suprafaţa de o sută de metri. Malko privea zidul în spatele căruia se hotăra soarta Chinei.

După aceea, şoferul viră la dreapta, afundându-se în parc. Maşina se opri în faţa unui pavilion scund, situat pe malul lacului îngheţat. Parcă ar fi undeva în provincie, însă Piaţa Tien-an Men era la mai puţin de un kilometru, Merseră pe o potecuţă care ajungea direct la *Fang Shan.* Se pomeniră în veşnicul separeu sinistru fără niciun fel de decoraţiune. Cele două tacâmuri erau aranjate deja pe masă. Ghidul plecă şi felurile de mâncare începură să sosească. Mai întâi, nişte fâşiuţe de carne albă ce pluteau într-un sos maroniu. Pe Malko îl neliniştea. Ayako se şi repezi să mănânce.

— Ce-i asta? o întrebă Malko.

— Carne de rinocer. (Ea râse.) Ar trebui să mâncaţi, vă dă putere.

Ea îi mângâia piciorul pe sub masă. Avea ciorapi foarte fini pe care cu siguranţă nu îi cumpărase din Beijing… Ce să mai spună despre haina de vizon, într-o ţară în care singurele blănuri nu puteau fi văzute decât pe spinările câinilor sau ale pisicilor… Ea îi luă mâna şi o duse la buze cu un gest extrem de tandru. Chelneriţele veneau pe rând aducând fel de fel de gustări. Nu beneficiau de intimitatea din ajun, însă lui Malko nu-i stătea momentan mintea la dragoste. Patinele care zăceau într-un colţ îi aduceau aminte că nu venise la Beijing ca să flirteze. Ayako se aplecă spre el şi îl sărută cu o stângăcie care contrasta cu măiestria din alte domenii.

— Mi-e atât de poftă! Nu am mai făcut dragoste de şapte luni.

— De şapte luni! Se miră Malko. Dar aseară…

Ayako plecă privirea cu pudoare.

— Nu pot să fac dragoste cu un bărbat pe care l-am întâlnit o singură dată. Aseară am vrut să vă arăt că îmi plăceţi.

În timp ce se exprima atât de clar, ea îl privea insistent, râdea, îi lua mâna şi i-o săruta pe neaşteptate, ca o fecioară îndrăgostită până peste urechi. El plăti şi ieşiră în frigul de afară, iar Malko îşi căra patinele. Ayako se uită cu coada ochiului.

— Chiar vreţi să patinaţi?

— Doar câteva ture, spuse Malko.

Judecând după ceea ce tocmai îi spusese japoneza, atitudinea lui era chiar o insultă la adresa ei, însă nu avea încotro. Din fericire, Ayako era deprinsă să treacă cu vederea mofturile bărbaţilor. Lacul transformat în patinoar era la douăzeci de metri.

*

* *

Acordurile nostalgice ale valsului *Dunărea albastră* se auzeau aproape ireal în liniştea absolută. Malko se opri stupefiat. Difuzoarele erau fixate pe nişte stâlpi împrejurul lacului îngheţat pe care patinatorii îl înconjurau disciplinaţi în sensul acelor de ceasornic, în lumina puternică a reflectoarelor. Bătrânul vals vienez îi părea extrem de potrivit cu mişcările pline de graţie ale patinatorilor.

În afara muzicii, liniştea era tulburată doar de scârţâitul patinelor pe gheaţă. Malko se sprijini cu coatele de balustradă, iar Ayako îl luă de braţ.

— Vă duceţi să patinaţi? îl întrebă japoneza.

— Da. Vreţi să mă aşteptaţi sau vă întoarceţi la hotel?

Ea râse.

— Bineînţeles că vă aştept, dar nu prea mult. Mi-e frig.

Nu îi făcuse nici cel mai mic reproş. Iar Malko nu-i putea explica de unde se trăgea subita lui dragoste pentru patinaj.. Îşi puse patinele şi se avântă legănându-se pe pista plină de patinatori. Numai primit paşi fură mai dificili. Se prinse de balustradă de mai multe ori ca să nu cadă. În ciuda muzicii romantice, se simţea ridicol şi deplasat. Chinezii se uitau la el cu curiozitate. Încet, încet, deveni mai sigur pe el. Vechile reflexe îi reveneau şi se simţea acum în largul lui. Acceleră şi se amestecă printre chinezii care se prefăceau că îi ignoră prezenţa, de parcă acest patinoar se afla în afara timpului şi a spaţiului…

Nu ştia cât timp trebuia să stea pe gheaţă, prin urmare, hotărî că într-un sfert de oră îşi va termina treaba. Era singurul străin care patina. Eventualii observatori puteau să-l repereze uşor. De fiecare dată când trecea prin faţa japonezei care stătea sprijinită de bara din lemn, el îi zâmbea. Încet, încet, el se obişnui cu gheaţa şi ieşi din mulţimea patinatorilor, făcu câteva piruete în

mijlocul patinoarului, lunecând fără zgomot, uitând practic de ce venise aici. Era unul dintre momentele rare, când, legănat de muzică, dansa în inima Beijingului, dar cu gândul atât de departe de China, pe parchetul lustruit din castelul său, în braţele Alexandrei, superbă, îmbrăcată într-o rochie cu un decolteu foarte adânc la spate.

*

* *

Izbitura fu atât de violentă, încât Malko avu senzaţia că şi-a rupt toate oasele. Lumina puternică a reflectoarelor dispăru dintr-odată. Ameţit şi cu răsuflarea tăiată, el se dezechilibră şi căzu pe spate pe gheaţă, zbătându-se ca o ţestoasă răsturnată.

Timp de câteva clipe, zăcu într-o beznă absolută, apoi se ridică şi îşi dădu seama că îşi pierduse cunoştinţa pentru câteva secunde. Chinezii se adunaseră în jurul lui şi îl ajutară să se ridice. Nici nu ştia exact ce se întâmplase. Îl durea spatele. Se ridică anevoie şi zări un corp întins pe gheaţă la câţiva metri de el, înconjurat de patinatori. Se apropie şi văzu o chinezoaică ce încerca să se ridice, sprijinindu-se în cot. Din cauza şocului, căciula îi sărise cât colo, iar cozile negre erau răsfirate pe gheaţă ca nişte şerpi de apă. Avea faţa rotundă, gura mică şi foarte roşie, pometii înalţi şi ascuţiţi şi nişte ochi imenşi, strălucitori. Parcă era o veritabilă prinţesă mongolă.

Corpul era ascuns de mulţimea hainelor matlasate. Ea îşi scutură cozile şi se sprijini într-un genunchi. Unul dintre chinezii care îl înconjurau pe Malko îl făcu să înţeleagă prin semne ce se întâmplase. Cei doi patinatori îşi încheiau în acelaşi timp o piruetă şi, mergând cu spatele, se ciocniră unul de altul. Ba mai mult, leşinară brusc amândoi. Malko se apropie şi îi întinse mâna chinezoaicei.

Aceasta se făcu roşie ca racul când îl văzu, dar nu refuză mâna întinsă. Ea se ridică în picioare şi îşi scutură pantalonii de urmele de gheaţă. Spre marea lui surprindere, ea şopti în engleză:

— *I am sorry.*

Malko o ajută să se scuture. Tânăra îşi duse mâna la frunte ca şi cum i s-ar fi făcut rău, iar el o sprijini. Nu mai avea chef de patinaj, iar spatele îl durea îngrozitor. Ajunseră amândoi la

mantinelă, iar el o ajută să-şi scoată patinele. Tânăra părea şocată şi se descheie la haină. Pe dedesubt avea un pulover din lână care se mula pe pieptul înalt şi ascuţit, lucru rar întâlnit la chinezoaice. O altă fată veni lângă ea şi se uită urât la Malko.

— Sunt cu maşina, zise acesta în engleză, pot să vă conduc.

Prinţesa mongolă dădu din cap şi spuse rar într-o engleză aproximativă:

— Mulţumesc, dar iau autobuzul. Locuiesc foarte departe, la Institutul de Limbi Străine, în afara Beijingului.

Prietena ei spuse ceva în chinezeşte şi fata tăcu. Malko o studia. I se părea că face un efort supraomenesc să se ţină pe picioare. Nici lui nu îi era mai bine. Ayako veni în fugă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea îngrijorată.

— Ne-am ciocnit, răspunse Malko. Cred că îi este foarte rău. Spuneţi-i că putem să o conducem până acasă împreună cu prietena ei, adăugă el ca să o liniştească.

Ayako începu o lungă prelegere în timp ce chinezoaica îşi aranja echipamentul. Patinatorii îşi continuau în linişte dansul pe gheaţă. În final, chinezoaica zise ceva, iar Ayako traduse imediat:

— Şi ea vrea să o conducem, dar se scuză dinainte că vom face douăzeci de minute pe drum. Sper să vrea şi şoferul. Pe urmă, se teme să nu fie aspru judecată că se urcă în maşina unui străin. Bine că sunt şi eu aici.

— Să mergem, spuse Malko, contez pe dumneavoastră să-l convingeţi pe şofer.

Acesta dormea dus la volan. Ghidul se dusese la culcare. Când îl trezi, nu păru prea încântat de ceea ce trebuia să facă. Ayako îi strecură în mână o bancnotă de doi yuani ca să se urce din nou la volan. Şi chinezii erau oameni. Japoneza, chinezoaica şi Malko se înghesuiră în spate. Merseră pe bulevardele pustii sub îndrumarea prietenei. Deodată, prinţesa mongolă sughiţă şi îi spuse ceva şoferului. Acesta opri imediat. Chinezoaica coborî repede şi îşi sprijini fruntea de trunchiul unui copac ca să vomite. Când se întoarse, Ayako explică:

— Nu este obişnuită să meargă cu maşina, i se face rău.

Parcă trăiau în Evul Mediu. Palidă cum era, mongola semăna şi mai mult cu o zână din poveşti. Malko se aplecă spre ea.

— Cum vă cheamă?

— Yang-Xi. Spuse ea cu glas stins. Sunt studentă la institut în

anul patru.

Engleza ei era ezitantă, însă perfectă. Pronunţa „x”-ul ca pe „ş”, ca în chineză. Malko se gândi că este într-adevăr frumoasă. Tăcură din nou. După zece minute, se opriră în faţa unei clădiri ce semăna cu un lagăr de concentrare. Yang-Xi îşi luă patinele şi se întoarse către Malko.

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi condus, spuse ea în timp ce îi întindea mâna.

— Mi-ar face plăcere să ne mai vedem, spuse Malko. Stau la hotelul *Beijing...*

Yang-Xi o luă la fugă în întuneric, însoţită de prietena ei. Ayako spuse încetişor:

— Nu trebuie să vă pierdeţi timpul cu ea. Chinezoaicele nu se culcă cu străinii. Dacă nu eram eu, nici nu s-ar fi suit în maşină cu dumneavoastră. Le e teamă să nu fie violate. Aşa este în China.

Furios pe el însuşi, Malko observă:

— Chiar dacă sunt atât de numeroşi, chinezii mai trebuie să facă şi ei dragoste din când în când...

Maşina întoarse. Cele două siluete dispăruseră în noapte de parcă nici nu ar fi existat. Malko şi Ayako nu mai vorbiră până la hotel. Lui Malko îi părea rău că se purtase ca un mitocan cu japoneza. Luară liftul, iar el o cuprinse numaidecât în braţe. Ayako se lăsă în voia lui şi zise încetişor:

— Eu nu sunt la fel de frumoasă ca ea...

Malko nu zise nimic. Palierul era pustiu. Băieţii se culcaseră. El luă cheia şi o trase pe Ayako după el. Descuie uşa, aprinse lumina şi simţi imediat că i se pune un nod în gât.

Sigiliul pe care îl ascunsese în urmă cu două zile în Marele Zid Chinezesc zăcea la vedere pe biroul lui, alături de un ghid al Chinei.

Capitolul VII

— Ce s-a întâmplat? întrebă japoneza îngrijorată, căreia nu-i

scăpă pauza făcută de Malko.

— Nimic, nimic, făcu el.

Se aşeză între masă şi tânără, îşi scoase haina şi o aruncă pe scaun astfel încât să acopere sigiliul cu poalele ei. După aceea, o ajută pe Ayako să se dezbrace de palton. Spatele îl durea încă, iar ceafa era înţepenită. Japoneza se uita la el cu duioşie.

— Vă doare? Vreţi să vă fac un masaj?

Brusc, haina de blană alunecă de pe scaun. Ayako se repezi să o ridice, dar rămase locului când văzu sigiliul. Îl luă şi îl examină cu atenţie.

— La te uită! Aţi avut timp să faceţi şi cumpărături? Sper că nu a costat scump, căci nu face multe parale. Sunt mii de sigilii ca acesta. E o modă cu ele. Dacă vreţi unele mai vechi, pot să vă spun unde se găsesc…

— Oh, l-am cumpărat pe acesta ca prespapier, zise Malko. Ce înseamnă aceste caractere?

Ayako examină sigiliul şi spuse:

— Omul Roşu. Nu ştiu ce înseamnă asta. Probabil vreun mandarin obscur dintr-o provincie uitată de lume…

Ea îl puse pe masă, veni lângă Malko, îl luă de mână şi, râzând, îl trase spre unul dintre paturi.

— Veniţi să vă fac masaj.

Ea îl dezbrăcă până la brâu, îl întoarse pe burtă şi se sui călare pe el. Când începu să-i maseze ceafa, degetele ei deveneau când dure ca un cleşte, când de o blândeţe surprinzătoare. Ea îşi continuă treaba luând la rând toţi muşchii spatelui.

După un timp, Malko începu să-i mângâie piciorul strâns în ciorapul de nailon care era la îndemână, făcând-o pe Ayako să chicotească. Acum îl masa mai jos, ajungând cu degetele sub centură, într-un mod diferit. Japoneza se aplecă la urechea lui şi îl gâdilă cu părul ei drept.

— Vă mai doare?

El se întoarse şi o cuprinse în braţe. De data asta, ea îl lăsă să o sărute şi se lipi strâns de el cu o forţă nebănuită. Însă, când vru să o dezbrace, ea se desprinse din braţe şi se duse la comutator. Când se întoarse în pat, încăperea era cufundată în întuneric. Se cuibări lângă el.

— Noi, japonezii, nu facem niciodată dragoste cu lumina aprinsă, nu e bine.

În cameră domnea o beznă absolută, Malko urmă forma ciorapului şi găsi coapsa, apoi îi ridică fusta. El simţea totuşi nevoia de o geană de lumină. Însă Ayako aproape că urlă atunci când el vru să aprindă becul. În final, reuşi să deschidă televizorul de lângă pat. Pe ecran apărură imaginile. Era o tablă pe care erau scrise cuvinte în engleză şi în chineză. Ayako izbucni în râs.

— În fiecare seară, toţi chinezii învaţă englezeşte, spuse ea. E ceva nou.

Malko dădu sonorul la minimum. Lumina slabă proiectată de ecran îi ajungea ca să poată ghici forma trupurilor lor. Ayako se mai obişnui puţin. Îngenunchind la picioarele lui Malko, ea îşi continuă felaţia începută în ajun. Se pare că acesta era cel mai bun mijloc de comunicare al ei. Dar de data asta, Malko era hotărât să se poarte ca un gentleman. Aşteptă o clipă, apoi o trase pe japoneză către el ca pe o cuvertură. Ea se fixă uşor în el. Îşi păstrase pe ea doar şiragul de perle şi ciorapii. Suplă ca o acrobată, se îndoi la nouăzeci de grade şi îşi freca pieptul de torsul lui Malko, sărutându-l mărunt, mişcându-se imperceptibil. Nicio femeie din Europa nu ar fi făcut aşa ceva. Parcă nici nu avea coloană vertebrală. Îşi accelera mişcările, pentru ca în final să se oprească brusc, lipită de el şi lac de sudoare. Ea îşi scoase pantofii, împotriva dorinţei lui Malko. Apoi se desprinse uşor de lângă el şi se lungi pe burtă punându-şi o pernuţă sub ea. Cu şoldurile ridicate, ea se întoarse spre Malko.

— Aşteaptă puţin. Lasă-mă să mă destind.

Îşi întinse braţele şi începu să respire adânc şi zgomotos, ca o sportivă care şi-a terminat cursa de fond. Încet, încet, ridică bazinul, expunându-se într-un mod care arăta fără niciun dubiu ce dorea.

Această supunere totală îi declanşă lui Malko toate instinctele rele. În genunchi în spatele ei, o ridică de şolduri ca să-i vină în întâmpinare. Corpul ei era atât de fragil încât avea impresia că violează o fetiţă. Însă pieptul îi era ferm şi ascuţit, iar crupa rotundă şi dură.

Ochii se obişnuiseră cu întunericul, iar acum o distingea foarte bine pe Ayako. Încă mai respira adânc, iar cu fiecare inspiraţie, el mai câştiga câţiva milimetri. Obligat să menţină ritmul cu al ei, Malko îşi lăsă gândurile să rătăcească în altă parte. Murea de nerăbdare să se întoarcă să se uite iar la sigiliu.

Oare cine îl adusese în camera lui? Oricum, era uşor de intrat. Cheia se afla la panoul de la acest etaj. Oricine cunoştea numărul camerei putea să-l aducă. Aici era hiba…

În afară de ghidul de la agenţia Luxingshe, cineva îl urmărise de când plecase de la restaurantul *Fang Shan.* Dar era prima seară când cinase acolo. Fireşte, dacă cineva îl reperase în timp ce patina, avusese timp să vină până la hotel în timp ce el o conducea acasă pe „prinţesa mongolă”.

În orice caz, legătura fusese stabilită. Prin urmare, trebuia să se întâmple ceva. Malko spera din tot sufletul ca ipoteza lui Lo Cheng să fie adevărată şi că Omul Roşu să nu aibă nicio legătură cu Ambasada sovietică din Beijing. Altminteri…

Presiunea care îi strângea membrul încetă brusc, făcând loc unei senzaţii nemaiîntâlnite, în timp ce se afunda ca într-un cuptor încins. Ayako suspină îndelung, sub greutatea corpului său. Malko era acum afundat în ea până la rădăcină, învingând rezistenţa muşchilor cei mai secreţi. Şi asta datorită tehnicii yoga.

Ayako pronunţă câteva cuvinte în japoneză şi începu să se legene sub el, fără să manifeste nici cea mai mică durere, înverşunat, Malko o apucă de şoldurile transpirate şi începu să o muncească încet şi profund.

Uneori, când mergea prea departe, ea ţipa uşor, dar nu ştia dacă de plăcere sau de durere. Lecţia de engleză de la televizor se terminase, iar el încerca să menţină cât mai mult plăcerea.

Dar, brusc, nu se mai putu abţine. La un moment dat observă că Ayako nu mai opunea niciun fel de rezistenţă. El începu să o călărească cu brutalitatea unui animal, făcând-o să geamă întruna. Era lac de sudoare ca şi ea. O explozie minunată îl ameţi complet. Cu o ultimă mişcare a bazinului, Malko o ţintui sub el şi rămaseră astfel multă vreme. După aceea, Ayako se desprinse şi dispăru în baie. Se întoarse şi îşi făcu numărul de gheişă cu aceeaşi minuţiozitate şi aceeaşi tandreţe ca în ajun.

— A trecut atâta vreme de când nu am mai făcut dragoste, oftă ea. De aceea m-am excitat atât de tare. Dar mi-a fost teamă că o să mă doară puţin.

— Nu erai obligată să accepţi, replică Malko.

Japoneza râse uşor jenată.

— Mi se pare că tuturor europenilor le place aşa. Mi-a spus o prietenă care e stewardesă.

Cum se duce vorba…

— Poate că nu chiar tuturor, zise Malko. De ce ai stat atât de mult fără să faci dragoste?

Ea râse din nou.

— Ştii, noi, japonezele, suntem obişnuite cu asta. Până la douăzeci de ani, nu vedem prea mulţi băieţi. Atunci, facem dragoste între noi fetele. E mai puţin amuzant… Eu prefer bărbaţii…

Se întinse şi veni să se cuibărească lângă el.

— Aş vrea să dorm cu tine, dar nu pot.

— De ce?

— Mai întâi, cei de la ziar m-au chemat mâine dimineaţă foarte devreme. Nu voi putea să mă trezesc. Şi-apoi, chinezii pândesc tot ce facem noi. Din cauza asta, aş putea avea necazuri. Sunt foarte stricţi în privinţa moralei. Nimeni nu are dreptul să facă dragoste. Iar femeilor necăsătorite sau divorţate nu li se distribuie pastile. Tinerii sunt obligaţi să se ascundă ca să facă amor. Vara, pe înserat, se duc în şanţurile care înconjoară Oraşul Interzis, însă iarna… (Ea pufni.) Încă de pe vremea lui Marco Polo au fost douăzeci de mii de târfe la Beijing. Acum însă…

— O femeie ca tine le-ar lăsa pe toate fără slujbă, zise cu seriozitate Malko.

Ayako sări până în tavan şi începu să-i zgârie pieptul.

— Nu ţi-e ruşine? izbucni ea indignată. Fiindcă ai făcut-o astfel cu mine, nu înseamnă că sunt târfă! Şi în Japonia femeile cinstite pot să se lase sodomizate! Toate gheişele procedează aşa ca să le facă plăcere amanţilor lor de suflet.

Malko o calmă cu un sărut.

— Bine! Mai exact, ce faci tu la Beijing?

— Ziarul *Yomuri* vrea să întreprind o anchetă amplă despre „societatea de consum” chineză, spuse Ayako puţin mai liniştită. Trebuie să mă duc mai întâi la Shanghai, iar apoi la târgul din Canton. Între timp mă întorc în Japonia. La Beijing nu e prea amuzant. Toţi japonezii pe care îi întâlnesc vor să se culce cu mine fiindcă nu găsesc fete.

— Dar mi-ai spus că nu ai mai făcut dragoste de şapte luni, observă Malko.

— Bineînţeles, făcu Ayako. Nu vreau s-o fac cu toată lumea.

Ea izbucni în râs şi sări din pat. În trei secunde era îmbrăcată.

— Nu ştiu dacă o să ne putem vedea mâine. Am multă treabă. Să mă suni tu, mie nu-mi place să le dau telefon băieţilor.

Îl sărută. Uşa se închise încetişor. Malko mai păstra încă în minte amintirea contactului fierbinte cu pielea cea mai intimă a japonezei. Se ridică şi se duse să cerceteze sigiliul din fildeş. Era acelaşi sau altul la fel? Ce să facă acum, singur în acest oraş de nepătruns, auster şi glacial? Întinse mâna ca să stingă lumina, dar zări ceva ce ieşea din Ghidul Chinei. Trase. Era o carte de vizită: *Beijing Antics, 18 Tachala Road.* O întoarse pe dos, dar nu mai văzu nici o altă inscripţie. Îi bătea inima cu putere. Nu el o pusese acolo.

Era omul de legătură. Persoana care a adus sigiliul a lăsat şi cartea de vizită. Sistemul începea să funcţioneze. Brusc, îi trecu somnul. De frică să nu rateze operaţiunea, se va duce la anticar. Dar ce îi va spune? De abia acum începeau greutăţile. Nu ştia dacă cel pe care îl înlocuise nu avea o parolă sau vreun alt semn de recunoaştere, ori pur şi simplu dacă cineva din anturajul Omului Roşu nu îl cunoştea pe Rolf Hanover. Până aici, raţionamentul lui Lo Cheng s-a dovedit exact. Omul Roşu a muşcat din momeală. Modul în care s-a reluat contactul îi dovedea lui Malko faptul că nu avea de-a face cu o persoană izolată, ci cu o reţea solid implantată, care dispunea de numeroşi complici. A trebuit să se ducă la Marele Zid să recupereze sigiliul, să supravegheze patinoarul şi să-l urmărească pe Malko ca să afle la ce cameră locuia, apoi să lase sigiliul acolo.

A doua zi după-amiaza era liber. Dimineaţa trebuia să viziteze Muzeul de Istorie. În concluzie, se va duce la „Beijing Antics” mâine după-masă.

*

* *

O ceată de copii traversară strada în goană şi îl înconjurară pe Malko ţopăind, râzând şi strigând cu voci ascuţite:

— *Shu-Shu! Shu-Shu!*[13]

Ţipetele lor le acopereau pe ale miliţianului care dirija circulaţia din chioşcul lui cu geamuri, la intersecţia cu Cai Shi Kou, în locul în care îl lăsase ghidul. Un biciclist îl atinse uşor cu

13 *Unchiule! Unchiule! (n.a.)*

urechile căciulii de blană care îi fluturau în vânt. O chinezoaică tânără care îşi cumpăra îngheţată de la o tonetă întoarse imediat capul când simţi că este observată. Chiar şi pe frigul ăsta polar, oamenii mâncau îngheţată. Pe toată partea stângă a străzii Tachala se găseau numai ruine şi magherniţe dărâmate în urma cutremurului. Casele mici şi negricioase care mai rămăseseră în picioare păreau gata să se prăbuşească la cea mai mică adiere de vânt.

Pe aici, maşinile erau practic necunoscute, ca de altfel şi trotuarele. Bicicliştii îl atingeau pe Malko tot timpul şi claxonau întruna. Chiar şi pe acest drum îngust, orientat către est-vest, vântul ce bătea de la nord la vest îţi îngheţa şi sângele în vene. Malko văzuse deja două magazine cu antichităţi, goale, bineînţeles. Numai străinii cumpărau antichităţi sau bijuterii. Cumpărăturile chinezilor se reduceau numai la nevoile stricte atât din cauza lipsei de mijloace, cât şi de frică să nu treacă drept contrarevoluţionari... Prin fiecare uşă deschisă se putea zări câte o sobiţă cu cărbuni. Prin mii de burlane ieşea un fum negru care plutea deasupra oraşului.

În fine, undeva pe dreapta, văzu o faţadă roşie, o vitrină prăfuită şi o firmă scrisă în chineză şi în engleză: BEIJING ANTICS. O raţă nejumulită de pene era atârnată de un picior la o fereastră chiar deasupra uşii. Chinezii nu aflaseră pesemne de existenţa frigiderelor... Patru chinezi bătrâni, înfofoliţi ca nişte mumii, stăteau pe scăunele şi jucau cărţi încălzindu-se la o rază de soare ivită printre nori. Semn cert de liberalism. Acum câteva luni, ar fi fost trimişi direct la Lao Zao pentru că au îndrăznit să-şi petreacă timpul liber ca nişte burghezi. Malko împinse uşa încadrată într-un chenar roşu cu inima zvâcnind în piept.

Eterna vânzătoare adormită nici măcar nu catadicsi să ridice privirea din *Cotidianul Poporului.* Oricum îşi primea salariul, indiferent dacă vindea ceva sau nu. Făcu turul vitrinelor în care erau expuse de-a valma vase din porţelan, obiecte din bronz sau din jad, unele false, altele autentice şi statuete Tang reprezentând cai. Preţurile erau exorbitante, de parcă fuseseră stabilite de un calculator care a luat-o razna. Însă vânzătorilor nici nu le păsa şi nu lăsau nicio centimă. În fundul magazinului, Malko se opri în faţa unui superb paravan, copie după un Ming, format din opt panouri care ar fi mers foarte bine în biblioteca din castelul lui din Liezen. Tocmai îl admira când se auzi o voce

în spatele lui:

— *You like it, sir?*[14]

Un bătrânel ştirb şi cu câteva fire în barbă, slab ca un ţâr, cu pielea străvezie şi ochii duşi în fundul capului, se ivi pe neaşteptate nu se ştie de unde.

— Cât face? îl întrebă Malko.

Bătrânul anticar îşi dezveli cioturile gălbui într-un surâs dezolat:

— Acesta s-a vândut. Dar pot să vă arăt altul. Dacă vreţi să mă însoţiţi…

Engleza chinezului era cam haotică, dar se înţelegea ceva.

— Cu plăcere, spuse Malko.

Vânzătoarea tot nu îşi ridicase privirea din ziarul pe care îl citea. Bătrânelul deschise o uşă care ducea în spatele magazinului, străbătură o curte, apoi o luară pe o potecă paralelă cu strada Tachala. Păşea vioi pe lângă Malko fără să zică nimic. După ce parcurseră o sută de metri, ajunseră în faţa unui depozit cu cinci etaje, vopsit în gri şi cu geamuri înlocuite cu bucăţi de carton. Chinezul se opri şi îşi apăsă pieptul scheletic cu mâinile lui gălbejite. Apoi ridică braţul şi îi arătă ferestrele de la etajul patru.

— Acolo este! Eu sunt prea bătrân ca să mai urc, dar veţi găsi pe cineva înăuntru! O să vedeţi paravanul. Mai sunt şi nişte lăzi de zestre din piele. Foarte vechi şi destul de ieftine.

Aproape că îl împinse pe Malko pe coridorul plin de praf.

— *You go, you go.*

Mirosea a lemn vechi şi a lac. Scara părea că scăpase dintr-un bombardament, atât era de prăpădită, cu treptele găurite, gata să se prăbuşească. Ajunse la etajul al patrulea intrigat şi gâfâind. Văzu în faţă o uşă larg deschisă. Era un amestec incredibil de mobilă veche, pusă una peste alta şi vase imense din jad. Paravanul, care era de-a dreptul splendid, era aşezat în dreapta, chiar lângă uşă. Malko auzi un foşnet în spate şi văzu un chinez care ducea un vas aproape la fel de înalt ca el. Se uită la Malko cu un aer tâmp. Acesta îi zâmbi şi zise în engleză:

— Am venit să văd paravanul.

Chinezul nu reacţionă în niciun fel. Dialogul era foarte limitat. După ce examină paravanul, Malko începu să coboare. Tocmai ajunsese pe palierul de la doi, când o uşă fu deschisă brusc

14 *Vă place, domnule? (n.a.)*

dinaintea lui. Doi chinezi înalţi ieşiră din încăpere şi îi barară drumul lui Malko. Aveau feţele acoperite cu măşti de tifon alb, ceea ce îi făcea să semene cu nişte roboţi fără chip. Cu un ghem în stomac, el văzu deodată numai două perechi de ochi negri, lipsiţi de orice expresie. Unul dintre chinezi îi arătă uşa cu mâna şi rosti sec:

— *Jieh Jan.*[15]

Malko înaintă şi fu îmbrâncit înăuntru. În afară de cei doi, mai era un chinez care se sprijinea de perete cu o puşcă de asalt îndreptată spre el. Uşa se trânti în spatele lui.

Capitolul VIII

Ochii foarte negri aveau expresia sălbatică dintr-un afiş de propagandă. Strângea la piept Kalaşnikovul cu încărcător lung şi curbat cu atâta forţă încât muşchii începuseră să-i tremure. Fereastra de incendiu era deschisă, iar Malko putea să zărească strălucirea glonţului arămiu din încărcător. Puşca era îndreptată spre pântece. Chinezul era atât de încordat, încât Malko se întreba dacă nu cumva îl va împuşca pe loc. El stătea nemişcat, cu stomacul ca de plumb, privind pe fereastră cerul cenuşiu al Beijingului. Ca să-şi mai domolească puţin bătăile inimii, îl observa cu atenţie pe bărbatul din faţa lui. Acesta era îmbrăcat în tradiţionala uniformă verde care era purtată atât de civili, cât şi de militari. Însă pe caschetă nu avea steaua roşie cu cinci colţuri, deci nu făcea parte din armată.

Cei doi chinezi care l-au prins pe palier se aşezaseră lângă el, tăcuţi şi nemişcaţi. Malko avea impresia că este studiat precum o insectă. Zgomotele oraşului se auzeau slab printr-un geam spart. Îşi spuse că putea foarte bine să moară aici într-un mod prostesc, fără să primească ajutor din partea nimănui. Deodată, unul dintre chinezi începu în engleză:

— Sunteţi omul pe care îl aşteptăm.

Malko vru să se întoarcă ca să răspundă. Dar imediat vocea urlă la el cu o violenţă de necrezut.

— Nu vă mişcaţi şi nu întoarceţi capul! Răspundeţi şi atât.

---

15 *Veniţi cu mine (n.a.)*

Era o primire cam ciudată pentru un salvator. Ceva nu era în regulă. Malko îşi dădu seama că, dacă dădea un singur răspuns incorect, va fi ciuruit de gloanţele din Kalaşnikov. Dar nici tăcerea nu era bună în acest caz...

— Da, spuse el.

— Puteţi să vă întoarceţi! urlă celălalt chinez.

Malko îi ascultă.

— Ce doriţi? întrebă el. De ce mă primiţi astfel?

Aceeaşi voce răspunse:

— De ce nu respectaţi condiţiile?

De data asta, Malko simţi fiori reci de şira spinării. Oare ce voiau să spună? Din fericire, chinezul cu care vorbea se apropie de el şi îl întrebă cu o voce puţin mai calmă:

— Aţi adus semnul de recunoaştere. Dar de ce nu este radioactiv, aşa cum am stabilit?

O fracţiune de secundă Malko îl blestemă în gând pe „tovarăşul" Lo Cheng cu certitudinile lui cu tot. În mod cert, ruşii nu erau deloc nişte copii de cor... în cealaltă fracţiune de secundă, el găsi răspunsul pe care îl rosti cu o voce cât se poate de neutră:

— În ultimul moment, s-a hotărât să nu se impregneze obiectul căci devenea periculos pentru mine. Nu am putut să vă anunţăm. Calculele nu au fost bine făcute.

— Cinci miliremi nu au dăunat niciodată nimănui, i-o reteză chinezul dintr-odată.

Din ce în ce mai bine. Malko fu nevoit să se mulţumească să spună doar atât:

— Nu pot să vă răspund, eu sunt doar un tehnician.

Se aşternu din nou tăcerea care fu perturbată de trecerea unui avion sus pe cer. Acum e-acum. Chinezul mascat ori îi accepta răspunsul, ori îl omora pe loc. Malko nu mai putea să adauge nimic. Avea senzaţia că nu mai putea să respire. Vocea chinezului rupse tăcerea.

— Paşaportul dumneavoastră.

Cu gesturi calme şi măsurate, Malko luă paşaportul austriac din buzunarul interior şi îl întinse interlocutorului său.

— Când aţi sosit? îl întrebă chinezul.

Bărbatul cu puşca stătea nemişcat ca o statuie.

— Luni, răspunse Malko.

— De unde?

— De la Paris. Cu Air France, zborul 188.
— Când plecaţi din Beijing?
— Peste trei zile.
— Unde vă duceţi?
— La Shanghai.
— Şi după aceea?
— În Canton.
— Pentru cât timp?
— Două zile.

Interogatoriul încetă la fel de brusc precum începuse. Îl durea spatele din cauză că stătuse mereu în aceeaşi poziţie. Tăcerea se prelungea, ca şi cum chinezul i-ar fi cântărit fiecare răspuns. Era o voce de bărbat în toată firea, seacă, obişnuită să comande, care vorbea corect engleza, dar cu accent chinez. Brusc, îi veni o idee.

— De ce m-aţi supus acestui interogatoriu? întrebă el deodată în ruseşte.

Vădita uşurare a interlocutorului său i se păru aproape materială. Îi răspunse tot în rusă, dar pe un ton mai blând:

— De ce nu aţi folosit de la început această limbă, tovarăşe?

— Nu ştiam dacă o vorbiţi, zise Malko. Nu trebuia să o folosesc decât de faţă cu o singură persoană.

Se făcu din nou linişte. Atmosfera devenise mai puţin tensionată. Apoi chinezul întrebă:

— Unde?

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă întrebarea. Dar şi mai mult ca să-şi fabrice răspunsul. Era în joc viaţa lui.

— La Shanghai.
— Cum?

Întrebare de verificare.

— Nu am primit încă elementele.

Malko folosise un ton măsurat şi calm. Chinezul nu mai făcu niciun comentariu. După câteva Secunde, întrebă:

— Mai staţi la Beijing?
— Nu cred.

Se lăsă iar tăcerea. I se părea că ţeava Kalaşnikovului se aplecase puţin în jos.

— Întoarceţi-vă.

Malko se supuse şi se pomeni în faţa anchetatorului său.

Acesta îi restitui paşaportul, fără să schiţeze nicio mimică sub masca albă, apoi spuse în ruseşte:

— Vă vom căuta noi, tovarăşe. Trebuie să fim foarte prudenţi.

Îi spuse ceva vecinului său. Chinezul cu puşca de asalt se duse lângă uşă şi ieşiră amândoi. Înainte de a dispărea, „vorbăreţul” îi zise lui Malko în engleză:

— Aşteptaţi aici cinci minute.

Uşa se trânti în urma lor. Malko auzi treptele şubrede care scârţâiau sub paşii lor. Trase adânc aer în piept. Primul examen putuse să-i fie fatal. Nici măcar nu îndrăzni să se apropie de fereastră ca să vadă încotro se îndreptau cei trei chinezi. La ce îi folosea? Oricum nu ar fi putut să-i recunoască. Rămase pe loc, uitându-se la ceas.

După ce trecură cele cinci minute, el se îndreptă spre uşă şi rămase locului cuprins brusc de îngrijorare. Dacă era o capcană? Ar fi putut să urce din nou ca să-l ciuruiască.. Chinezilor le plăcea deseori să joace teatru. Rămase să asculte câteva clipe, apoi se hotărî brusc să iasă. Palierul era pustiu.

Blestemându-se că devenise atât de sensibil, începu să coboare scara care se hâţâna. Aerul rece de jos i se păru binefăcător. Se întâlni pe cărare cu un chinez care mergea pe lângă bicicletă, iar o maşină claxona cu furie pe strada Tachala. Malko înainta uşor precum o balerină.

Deschise uşa anticarului. Chinezul cel bătrân stătea pe un taburet şi îşi bea ceaiul. Se ridică cu vioiciune şi îl întrebă nerăbdător:

— You liked it? You liked it? You have been very long... Beautiful, beautiful...

Năucit de fluxul vorbelor, Malko se aşeză pe un scaun şi încercă să-şi adune gândurile. Bătrânul împinse spre el o cană cu ceai acoperită cu un căpăcel ca să nu se răcească. Oare cum fusese aranjată întâlnirea? Era amestecat şi bătrânul anticar? Mai mult ca sigur. Nimeni nu putuse să prevadă că pe Malko îl va interesa acel paravan... în afară de cazul în care bătrânul îşi trimitea toţi clienţii să-l vadă...

El îl cerceta pe chinez. Într-adevăr, se gândea numai la paravanul lui... De voie, de nevoie, Malko scoase din buzunar carnetul de cecuri şi se pomeni că plăteşte un obiect care probabil va pleca din China fără el. După ce termină, ieşi din magazin condus de bătrânul care nu mai contenea cu

plecăciunile. Nici vorbă să găsească un taxi. Trebuia să meargă pe jos doi kilometri până la hotel.

În timp ce mergea, făcea în gând bilanţul evenimentelor din acea zi. Întâlnirea fusese aranjată în mod admirabil. Nu putea să se lege de nimic şi de nimeni. Bătrânul anticar rămăsese jos. Chinezul de sus nu văzuse nimic, iar depozitul avea cu siguranţă mai multe încăperi goale. Puteau să-i smulgă bătrânului şi unghiile din carne, că tot nu s-ar putea face apropierea între el şi Omul Roşu.

După douăzeci de minute, ajunse în Piaţa Tien-an Men, măturată de vântul siberian pe cele patruzeci de hectare ale ei. Acolo se găseau peste două milioane de oameni. Încă de pe vremea lui Mao, când venea în vizită un şef de stat, se obişnuia să se adune o mare de chinezi care strigau: „Trăiască oaspetele nostru străin!” Oare cine era omul cel mai puternic din Beijing care avea oricând la picioarele lui atâţia bărbaţi înarmaţi de care se folosea când voia? Malko era sigur că, dacă chinezii mascaţi ar fi avut dovada că el minţea, l-ar fi omorât într-o clipită.

Îl mai chinuia o singură întrebare: fusese oare imprudent? Dacă interlocutorul lui ar fi ştiut cum arăta cel căruia îi luase locul, dialogul nici nu ar mai fi avut loc.

O rafală puternică de vânt îl izbi dintr-o parte în momentul în care ieşea din Mausoleul lui Mao Tze-Dong, gata să-l dărâme. Se aplecă şi îşi ţinu răsuflarea, apoi fugi ca să se adăpostească lângă zidul înalt al Muzeului de Istorie. Deşi vremea era urâtă, zeci de chinezi citeau afişele de pe panourile care fuseseră puse lângă muzeu, sub privirile înţepenite ale lui Stalin, Lenin şi Mao din imensele portrete. Iar valurile albastre de biciclişti curgeau fără întrerupere pe bulevardul Păcii Celeste. Când în sfârşit intră în holul hotelului *Beijing,* frigul îi pătrunsese în oase.

Dar în loc să urce în camera lui, se duse la barul de la parter, ghetoul străinilor, şi comandă o votcă autohtonă care nu se deosebea prea mult de alcoolul rafinat. După aceea, îşi luă şi un Martini alb. Barul nu era prea dotat. Puţin mai dezgheţat, el ieşi şi o luă la stânga pe strada Wang-Fu, îndreptându-se spre bijutierul indicat de tovarăşul Lo Cheng.

Mulţimea de pe trotuare era atât de compactă, încât era obligat să facă slalom printre oameni. Cu toate acestea, magazinele de pe strada comercială din Beijing nu îi stârneau

deloc imaginaţia... Parcă era în Europa din timpul războiului. Un grup compact de chinezi se oprise extaziat în faţa unui magazin de încălţăminte care avea expuşi în vitrină nişte pantofi din lac negru cu alb, cam în genul celor pe care îi purtau dansatorii din anii ’30. Era într-adevăr un simbol al liberalismului. În timp ce mergea, Malko încerca să cântărească riscurile la care se expunea. „Interviul” său îi demonstrase că Omul Roşu şi ruşii prevăzuseră mai mulţi disjunctori. Nici măcar nu ştia dacă trecuse proba. Dacă Omul Roşu avea vreo legătură cu serviciile secrete chineze, ar putea descoperi că Malko era agent CIA datorită paşaportului său. În schimb, dacă era doar un înalt funcţionar chinez, el nu risca absolut nimic.

În orice caz, el îşi terminase numărul de patinaj artistic. Îşi aminti în treacăt de prinţesă mongolă. Păcat că era atât de sălbatică! Ajunse la intersecţia cu Dong-an Men. Sute de biciclete erau parcate pe trotuar, blocând drumul. El se opri în faţa vitrinei bijutierului în care erau câteva obiecte din fildeş, dar fu deodată cuprins de îndoială. În fond, ceea ce îi spusese Lo Cheng putea să mai aştepte...

Se întoarse şi plecă spre hotel. Era ceva care îl făcea să ezite. Avea destul timp ca să-l anunţe pe chinez că legătura fusese stabilită.

Când intră în hotel, ghidul îl aştepta cuminte şi îl anunţă că a doua zi dimineaţă va vizita Oraşul Interzis şi Colina cărbunelui. Deci va avea toată dimineaţa ocupată. Organizându-şi fuga până la Shanghai, Malko câştigase trei zile. Atâta timp cât la celălalt capăt al filierei nu exista niciun om de legătură, era ca şi paralizat.

*

* *

Pierdut încă în labirintul din Palatul concubinelor, plin de informaţii de ordin istoric, păstrând imaginea atâtor minunăţii din vechiul Oraş Interzis, cu imenşii dragoni în care ardeau mirodenii, Malko se străduia să admire panorama oraşului Beijing. Un fum negricios, care ieşea din numeroasele coşuri ale uzinelor şi ale sobelor cu cărbuni, plutea deasupra acoperişurilor. Chinezii nu auziseră încă de lupta împotriva poluării... De pe Colina cărbunelui, modestă moviliţă situată chiar la nord de Oraşul Interzis, se putea vedea întreg Beijingul.

Ghidul ţinuse cu tot dinadinsul ca Malko să facă această excursie... Sus, vântul era şi mai rece şi îţi pătrundea în oase. Ghidul îi arătă zona situată la vest de Oraşul Interzis.

— Acum şase luni, nimeni nu avea voie să vină aici. Chieng Chin, soţia lui Mao Tze-Dong a interzis accesul pentru că din acest loc se vedea locuinţa ei. A fost o femeie foarte rea.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Malko făcând pe neştiutorul.

În urmă cu doi ani şi jumătate, Chieng Chin fusese arestată împreună cu Banda celor Patru, după ce, în mod virtual, conduseseră ei China. De atunci, nimeni nu mai auzise nimic de ea, circulând diferite zvonuri despre soarta ei. Oficial, parcă nici nu ar fi existat... Sistemul chinez avea o extraordinară capacitate de a uita şi, în afară de câţiva demnitari, nimeni nu cunoştea ce s-a întâmplat în realitate... Ghidul clătină din cap cu un zâmbet sentenţios:

— Nu ştiu, nimeni nu ştie. Probabil că a fost judecată pentru imensele crime pe care le-a înfăptuit. Poporul este furios pe ea.

Mereu aceeaşi placă. Masele au fost întotdeauna un paravan excelent. Malko se întoarse către nord-est şi zări prin ceaţă cupola verzuie a Ambasadei sovietice. Ar fi donat bucuros o aripă din castelul său numai ca să se poată strecura nevăzut înăuntru.

O rafală şi mai rece de vânt îl determină să coboare. Se săturase de atâta turism. Ajunseră pe marele bulevard Jing Shan Qian. Dar stupoare! Maşina Shanghai cu care veniseră dispăruse fără urmă. În locul ei era un Jeep masiv, tot verde. Din el coborî un militar care putea fi recunoscut după steaua roşie şi după caschetă. Judecând după cele patru buzunare ale vestonului, se pare că era un gradat. Înaintă spre Malko cu o figură serioasă şi îl întrebă ceva pe ghid în chineză. Cele patru accente ascuţite imprimau discuţiei un ton emfatic. Din Jeep coborâră doi soldaţi. Destul de plictisit, ghidul se întoarse spre Malko:

— Nu s-a întâmplat nimic. Au fost semnalaţi prin zonă nişte străini cu o situaţie incertă...

Oare cum puteau să se găsească nişte oameni într-o situaţie incertă în China, o ţară atât de ermetică?... Ghidul scoase din buzunar ceva ce semăna cu un permis de conducere verde şi i-l dădu militarului care îl examină cu atenţie.

— Ce înseamnă asta? întrebă Malko căruia nu-i plăcea deloc

situaţia.

— Este paşaportul interior pentru străini, îi explică ghidul. Există o viză pentru fiecare oraş în care aveţi dreptul să vă duceţi, plus durata şederii acolo.

Militarul se uită la el cu o figură severă, apoi zise ceva, iar ghidul începu să traducă tulburându-se serios, dar încercând totuşi să salveze aparenţele:

— Spune că nu aveţi ordinul de intrare în Beijing, îi explică el. Ar fi trebuit să-l primiţi la aeroport. Probabil că a fost o greşeală.

— Ce trebuie să fac?

— Vrea să vă însoţească la aeroport pentru că doar acolo vă poate pune ştampila. Nu durează mult. Militarii sunt foarte severi.

— Veniţi şi dumneavoastră cu mine?

Chinezul clătină din cap cu un zâmbet angelic.

— Nu mai e loc în maşină. Trebuie să o aştept pe a noastră, aici, altminteri şoferul se va supăra… Dar ne întâlnim mai târziu la hotel.

Militarul băgă liniştit paşaportul în buzunar. Malko se întrebă ce putea să facă în această situaţie. Să-i refuze sau să-i urmeze? Oare l-ar lua cu forţa? Merita să discute cu ei?

Ar fi trebuit să înveţe chinezeşte… Îngrijorat, se urcă în spate între doi soldaţi şi vehiculul demară imediat îndreptându-se spre est. După douăzeci de minute, ieşiră din centru şi rulară pe bulevardele pustii mărginite de clădiri enorme. Imediat se întrebă dacă nu cumva acest incident nu era consecinţa întâlnirii de ieri. În China, existau numeroase facţiuni care se luptau cu ferocitate. Poate că nu alesese tabăra cea bună. În definitiv, Jim Gordon nu ştia nimic despre certurile dintre diferitele clanuri de chinezi. Poate că toată povestea cu Omul Roşu era doar o imensă diversiune cu un final precis despre care Malko şi CIA nu ştiau nimic.

Clădirile erau din ce în ce mai rare. Într-un anumit sens, acest lucru îl mai liniştea puţin pe Malko. Se îndreptau către aeroport. Însă, judecând după figura închistată a ofiţerului, nu îşi dădea seama de nimic. Acum mergeau pe un drum de ţară. Brusc, Jeep-ul încetini şi vira la dreapta. Malko se aplecă înainte şi întrebă în engleză:

— Unde mergem?

Ofiţerul nu catadicsi nici măcar să întoarcă capul. Malko îi

puse mâna pe umăr, dar imediat, unul dintre soldaţi îl bătu uşor peste mână, fără să schiţeze niciun gest. În depărtare, Malko zări o perdea de copaci care înconjurau nişte clădiri. Jeep-ul se opri la o barieră în genul unei treceri la nivel, păzită de un soldat care o ridică imediat, apoi staţionă în faţa unei clădiri joase.

I-a făcut semn lui Malko să coboare. La Beijing era şi mai frig acum. Soldaţii îl împinseră înăuntru şi îl obligară să intre într-o încăpere goală, doar cu un taburet şi o masă din lemn. Pe aceasta se afla o pereche de cătuşe legate între ele cu un lanţ gros. Uşa se închise. Cercetă zidul alb, pătat cu nişte urme suspecte... Încăperea semăna cu o cameră secretă de tortură. Cine era responsabilul?

Se duse la uşă şi încercă să o deschidă. Bineînţeles că fusese încuiată. Vru să se aşeze pe taburet, dar acesta era mult prea incomod. Atunci rămase în picioare lângă gratiile de la fereastră. Observă forfota din curte. Se scurseră astfel două ore şi nimeni nu părea să se sinchisească de el. Bătu la uşă, dar nu obţinu niciun rezultat. Deşi era îmbrăcat cu haina de blană, tremura de frig.

Singura lui speranţă era să privească pe fereastră. Gândul îi fugi la Jean Pasqualini, „prizonierul lui Mao”. Tot aşa începuse şi el, dar rămăsese după gratii doisprezece ani... Sunetul unui claxon îl făcu să ridice privirea. Un masiv Hong-Ki negru, maiestuos ca un pachebot, oprise în faţa porţii. Soldatul o deschise grăbindu-se. Vehiculul se opri în curte. Genul acesta de maşini erau rezervate numai înalţilor conducători. La geamuri erau perdele albe. Un soldat veni în goană şi deschise portiera din spate. De sub o boltă se ivi numaidecât o siluetă înaltă.

Era tovarăşul Lo Cheng. Dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet larg, cu mâinile în buzunare şi cu figura gravă, el se îndrepta spre clădirea în care era închis Malko. Acesta îl observa cuprins de sentimente amestecate.

De ce Lo Cheng, presupusul apărător al său, ordonase arestarea? Se auzi zgomotul unei chei răsucite în broască. Uşa se deschise.

Capitolul IX

Lo Cheng intră în celulă cu paşi grăbiţi şi se duse direct la Malko cu mâna întinsă, arătându-şi toţi dinţii din aur într-un zâmbet strălucitor şi o ploaie de salivă. Discursul era mai haotic decât altădată.

— Domnule Linge… îmi pare rău, îmi pare rău, dar nu este…

Restul frazei se pierdu într-un chiuit jalnic şi un surâs jenat. Doi soldaţi aşteptau lângă uşă. Lo Cheng îl luă de braţ aşa cum fac deseori chinezii.

— Haideţi, veniţi, aici nu e confortabil, nu, nu e confortabil deloc.

Merseră pe un coridor pustiu vopsit în gri, iar Lo Cheng se dădu la o parte ca să-l lase să intre într-un soi de birou în stil rococo, dar bine încălzit. Când ajunse, îşi scoase haina şi îşi luă o ţigară.

— Luaţi loc, luaţi loc, zise el împroşcându-l din nou cu salivă. Îmi pare nespus de rău, dar trebuia să vorbesc cu dumneavoastră.

Malko se simţea atât de liniştit, încât uită repede orele îngrozitoare petrecute în celulă. Lo Cheng îşi drese glasul şi scuipă în superba scuipătoare din aramă aşezată într-un colţ al biroului, obiect absolut obligatoriu ce întregea mobilierul unui chinez.

— Unde ne aflăm? întrebă Malko.

Lo Cheng zâmbi discret.

— Noi îi spunem acestui loc „preţiosul sat din nord”, îi explică el. Însă din punct de vedere administrativ, este vorba despre Centrul de Detenţie numărul 31, care e controlat de unitatea de care aparţin eu. Cei care v-au adus aici nu ştiu cine sunteţi. Pur şi simplu au ascultat ordinele.

— De ce această întâlnire atât de neaşteptată? întrebă Malko.

Lo Cheng inspiră adânc şi zgomotos, apoi începu:

— A apărut un element nou, dar foarte important.

Malko reuşi să-şi păstreze calmul. Prin urmare, chinezul aflase deja de întâlnirea de la anticar.

— Despre ce vorbiţi? îl întrebă el cu prudenţă.

— Despre *miss* Ayako Mitshui, spuse Lo Cheng. Japoneza pe care aţi cunoscut-o la hotelul *Beijing.*

Malko simţi o gheară în piept.

— Ce-i cu ea? A păţit ceva?

Lo Cheng scutură capul cu seriozitate.

— Nu, nu. Dar ştiţi cine este?

— Nu.

Lui Lo Cheng nu îi mai ardea de glumă. Spuse fără să se mai poticnească:

— *Miss* Ayako este un element strălucit al Serviciului japonez de contraspionaj.

Malko rămase fără grai. Încă o candidată strălucită la Oscarul pentru prefăcătorie... Era clar că nu mai putea avea încredere în nimeni. Lo Cheng continuă stând aplecat spre el:

— De altfel, este de familie bună. Tatăl ei a fost un înalt funcţionar în *Kempeitai*[16] care a comis numeroase şi oribile crime în Manciuria, în timpul ocupaţiei japoneze...

— Atunci, de ce o lăsaţi să intre în China?

Chinezul se relaxă puţin.

— Este mai bine să ştii cu cine ai de-a face. În prezent, japonezii sunt prietenii noştri. Dacă o împiedicăm pe ea să intre în ţară, vor veni alţii. Dar pe noi ne îngrijorează legătura ei cu dumneavoastră. Cum de au reuşit japonezii să afle?

Malko nu spuse nimic. Într-adevăr, aceasta era o problemă la care nu putea să răspundă...

— De la dumneavoastră cine mai ştie de acest lucru? întrebă el.

— Nu suntem decât patru persoane, zise rar Lo Cheng, inclusiv viceprim-ministrul. Ceilalţi nu ştiu nimic ce ar putea să pună în alertă un serviciu occidental... Însă nu sunt sigur dacă domnul Gordon nu a făcut vreo imprudenţă. Bineînţeles că nu mă refer la dumneavoastră.

Malko se gândea cum o cunoscuse pe Ayako. Ea făcuse primul pas în stabilirea legăturii.

— În orice caz, observă el, nu am spus nimic ce ne-ar putea pune în pericol operaţiunea. Ne-am rezumat la o relaţie foarte... personală.

Lo Cheng râse ascuţit şi spuse împroşcând:

— Fireşte! Fireşte! Dar partea cea mai îngrijorătoare este că ea se interesează de dumneavoastră... Şi nu întâmplător. Deci, ştie câte ceva. Asta mă supără. Dacă află ea, o vor face şi alţii. Or, totul depinde de secretul absolut, nu-i aşa?

---

16 *Jandarmerie însărcinată cu menţinerea ordinii în ţările ocupate de Japonia. Adesea a fost comparată cu Gestapo-ui (n.a.)*

Malko nu răspunse imediat. I se părea puţin cam deplasat să-i spună chinezului că Ayako avusese probabil chef de o aventură. Chiar şi spionilor le plăcea să facă dragoste. Însă, pe de altă parte, verificase deseori dacă în meseria lui paralelă coincidenţele fuseseră rare…

— Ce trebuie să fac? întrebă el.

Lo Cheng părea într-adevăr îngrijorat.

— Deocamdată nimic, spuse el. Trebuie să fiţi extrem de prudent cu această persoană, dar să păstraţi legătura. Altminteri, va avea unele bănuieli…

Mereu aceeaşi poveste… Malko ezita să-i pomenească de întâlnirea lui. În final, îşi spuse că Lo Cheng va deveni şi mai neîncrezător dacă îşi va da seama că i-a ascuns acest lucru.

— Şi eu am noutăţi, zise el. Să vă spun despre ce este vorba.

Lo Cheng ascultă povestea încordat ca o pisică pregătită să se repeadă la o vrăbiuţă, cu ochii pe jumătate închişi şi cu mâinile pe genunchi. Îşi aprinse o ţigară şi trase mai multe fumuri, apoi zise:

— Foarte bine, domnule Linge, este foarte bine!

Malko nu ştia dacă îl lăuda sau doar faptul în sine îl înveselea.

— Având în vedere ceea ce se întâmplă, continuă el, aţi putea încerca să verificaţi această pistă. Bătrânul anticar este cu siguranţă implicat.

Lo Cheng clătină din cap cu un surâs blând.

— Asta şi aşteaptă, domnule Linge! Hong Shih este foarte prudent. A fost un test. Nu trebuie să cădeţi în cursă că altfel se dau la fund. Anticarul este sacrificatul. Chiar dacă noi îl vom interoga într-un mod destul de sever, nu ne va spune nimic. Totuşi, această întâlnire este un semn bun. Acum ştiu că sunteţi aici. Veţi mai primi şi alte veşti de la ei. Însă Cârtiţa nu va scoate capul din bârlog decât atunci când va fi sigură că totul este pregătit să treacă rapid în partea cealaltă…

— Asta poate pune o problemă, spuse Malko. Le-am pomenit de Shanghai. Or, eu habar n-am, nu pot să le furnizez niciun element.

— Shanghai este foarte bine, îl aprobă Lo Cheng. Foarte bine. Se pot petrece multe lucruri la Shanghai. Şi-apoi, le va da mai multă încredere.

— De ce?

Chinezul clătină din cap şuierând ca o cobră. Malko avu

impresia că era furios fiindcă îi scăpase un lucru important. Ochii lui jucăuşi aproape că dispăruseră sub pleoape.

— Nu pot să vă spun încă, domnule Linge. Dar sunt foarte mulţumit de colaborarea noastră. Acum oamenii mei vă vor conduce la hotel. Îi veţi spune ghidului că aţi fost la aeroport ca să vă pună ştampila.

Se ridică, iar Malko făcu acelaşi lucru intrigat.

— Totuşi, dumneavoastră lucraţi pentru viceprim-ministru. De ce vă luaţi atâtea măsuri de prevedere?

Lo Cheng se bâlbâi stânjenit:

— Pentru securitatea dumneavoastră, domnule Linge.

Se îmbrăcară cu paltoanele şi ieşiră. Maşina strălucea în soarele de iarnă. Un Jeep sosi şi opri în apropierea lor. Din el coborâră trei chinezi legaţi cu lanţuri unii de alţii care dispărură după colţ, îmbrânciţi de soldaţi. Malko observă un alt chinez foarte slab, ghemuit lângă o spărtură în gard care săpa pământul cu mâinile. Tovarăşul Lo Cheng scuturâ din cap cu tristeţe.

— Încă nu am reuşit să scăpăm ţara de toate elementele revizioniste. Este o treabă de lungă durată.

Lui Malko, strângerea de mână a chinezului i se păru destul de rece. Jimmy Carter, campionul Drepturilor Omului, îşi alegea într-un mod foarte curios aliaţii. Se urcă în Jeep numai cu şoferul. Trecând bariera „preţiosului sat din nord”, i se păru că omul ghemuit pe sol îi arunca o privire plină de disperare.

*

* *

Malko se dezbrăcă de palton, încălzit de căpuşeala din cameră ce contrasta mult cu temperatura de afară. Ghidul se năpustise la el în hol, iar Malko îi povesti pe scurt ce i s-a întâmplat, acesta înghiţind minciuna fără probleme. I se păru totuşi că patru ore nu erau chiar aşa de mult pentru aplicarea unei ştampile. De obicei, acest lucru lua între trei şi cinci ani…

După-amiază era liber şi nu avea chef să umble prin frig. Hotelul *Beijing* reprezenta totuşi o insuliţă de civilizaţie de care trebuia să profite. Se gândea mereu la viitorul său contact. Nu dispunea de nici o altă informaţie pentru Omul Roşu. La Shanghai trebuia să discute mult mai clar… Bărbaţii mascaţi nu aveau nicio probă că era un impostor. În acest caz, călătoria lui

în China s-ar încheia fără complicaţii şi l-ar lăsa pe tovarăşul Lo Cheng să se descurce cu misteriosul lui Om Roşu. Telefonul începu să sune. Malko ridică receptorul.

— Domnul Linge?

Era o voce gravă de femeie pe care nu o cunoştea.

— Da, eu sunt, răspunse Malko prudent.

— Nu mă cunoaşteţi, zise femeia în engleză, dar am o surpriză plăcută pentru dumneavoastră, dacă aveţi curajul să veniţi până la apartamentul 1612.

— Este cumva o glumă?

La celălalt capăt al firului se auzi un râs înăbuşit.

— Deloc, domnule Linge. Vă aştept.

Închisese. Începu să chibzuiască. Nu putea să ignore o astfel de invitaţie.

*

* *

— Intraţi!

Îl primi cu mâna întinsă o femeie masivă, de vreo patruzeci de ani, cu pieptul lăsat sub un pulover cam vechi din caşmir, o fustă ca un sac, cu pantofi fără toc şi ochelari cu rame de baga cu lentile groase.

— Eu v-am telefonat adineauri, zise ea zâmbind. Mă numesc Doris Venezia.

În ciuda numelui italian, ea vorbea foarte bine englezeşte. Malko intră în apartament şi se opri plăcut surprins în mijlocul camerei, când zări cozile lungi şi negre, ochii migdalaţi şi talia fină ale prinţesei mongole, ce stătea pe o canapea în faţa lui. În spate auzi un hohot de râs, iar Doris Venezia spuse:

— Nu vă aşteptaţi să o găsiţi aici pe prietena mea Yang-Xi, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, recunoscu Malko.

El înaintă şi luă mâna întinsă a chinezoaicei care murmură un timid „bună ziua” cu privirea plecată. Malko o studie cu atenţie. Era într-adevăr superbă, cu nasul fin, lucru rar la chinezoaice, cu pometi înalţi şi luminoşi, cu un aer rafinat şi senzual. Corpul subţire era strâns într-un pulover şi nişte pantaloni negri mai puţin jerpeliţi. Malko întoarse spre gazdă nedumerit.

— Dar cum…

Doris Venezia spuse împăunându-se:

— Yang-Xi este o prietenă. A venit să mă vadă ca în fiecare săptămână când mă aflu în Beijing şi mi-a spus despre accidentul pe care l-aţi avut amândoi. Şi-a amintit numărul camerei dumneavoastră. Atunci, m-am gândit că vă va face plăcere să vă întâlniţi.

— Aţi făcut foarte bine, zise Malko.

Privea apartamentul, plăcut surprins după cenuşiul oraşului Beijing. Era compus din trei camere în care se intra dintr-una în alta, ce dădeau spre bulevardul Păcii Celeste, cu o combină stereo şi un bar în colţ. Doris Venezia veni cu o sticlă de Martini alb în mână.

— Doriţi să beţi ceva?

În bar se găseau tot felul de băuturi: *J&B,* Martini, coniac Gaston de Lagrange, Moët et Chandon, chiar şi votcă rusească autentică...

Doris Venezia îşi turnă puţin *J&B* cu apă minerală Perrier şi se aşează pe canapea. Podeaua era acoperită de un superb covor albastru. Apartamentul era foarte luxos...

— V-aţi instalat împărăteşte aici, observă Malko.

Italianca râse veselă.

— Din fericire! De patru ani încoace, petrec şase luni la Beijing. Am adus totul cu mine, căci aici, după treizeci de ani de comunism, e o lipsă totală de Moët et Chandon, de *J&B,* de Vichy Saint-Yorre, de Gin. Am adus chiar şi fursecuri.

— Cu ce vă ocupaţi? o întrebă Malko.

Ea făcu un gest evaziv.

— Reprezint o formă foarte mare de import-export. Lucrez cu mai multe corporaţii chineze de achiziţii, ce depind de ministerele respective.

— Şi Yang-Xi? întrebă Malko.

— Yang-Xi îşi perfecţionează engleza cu mine. Este studentă în anul patru la Institutul de Limbi Străine. O dată pe săptămână dansează în spectacolele de balet din Beijing. Ar trebui să vă duceţi să o vedeţi.

Yang-Xi asculta cuminte cu mâinile pe genunchi şi ochii în pământ. Ea se mulţumise doar cu un pahar de apă minerală.

— Voi merge cu plăcere, spuse Malko.

— Dacă sunteţi liber în seara asta, aş putea să vă însoţesc, îi propuse italianca. Trebuia să merg cu o colegă, dar are gripă, iar la teatru este foarte frig... Ar fi bine să mâncăm înainte, căci

spectacolul începe la opt fără zece şi după aceea nu mai găsim nimic deschis.

— Îmi convine, zise Malko.

Surprinse pe furiş privirea „prinţesei mongole” aţintită asupra lui şi inima începu să-i bată ca unui licean.

*
* *

Maşina îşi croia drum claxonând de zor, obligând mulţimea tăcută să-i facă loc cu respect. Parcă se întorseseră în timp, în Evul Mediu când sclavii se înclinau în faţa trăsurii stăpânului lor. Cel puţin, aceasta era impresia lui Malko. Zări în trecere sutele de biciclete aliniate pe trotuar. Mulţimea compactă aştepta la intrarea teatrului. Văzându-i pe străini, oamenii se îmbulziră repede împrejurul maşinii. Doris Venezia coborî prima cu biletele. Yang-Xi plecase de la ea cu o oră mai devreme ca să se pregătească. Uşile teatrului fură deschise când intrară străinii, înainte ca mulţimea să dea năvală înăuntru. În sală domnea un frig siberian şi toţi spectatorii stăteau cu paltoanele pe ei. În cinci minute, toată lumea se aşează la locul ei, iar temperatura mai crescu puţin. Italianca se aplecă spre Malko.

— Sunteţi de mult timp în Beijing?

— De patru zile.

— Şi după aceea?

— Plec la Shanghai şi în Canton…

În faţa cortinei lăsate apăru o chinezoaică superbă, într-o rochie lungă şi începu să spună ceva cu voce stridentă. Cortina se ridică imediat, iar pe scenă apăru un spectacol de dansuri populare. La mijloc, Yang-Xi, îmbrăcată într-un superb costum auriu, agita o sabie impresionantă.

— E frumoasă, nu-i aşa? murmură Doris Venezia.

— Superbă, o aprobă Malko. Păcat că trăieşte în ţara asta.

Italianca clătină din cap.

— Da, Are doar douăzeci şi cinci de yuani pe lună, atât cât să trăiască. Cu bursa de studentă la Institutul de Limbi Străine… Dansează dumnezeieşte. Înţeleg că unele fete de acolo se prostituează din când în când pentru un radio-tranzistor sau pentru un ceas. I-am oferit eu nişte bani. Şase luni din salariul ei.

Era o nebunie curată! Oriunde în altă parte, Yang-Xi ar fi fost

îngropată în cadouri. Malko privea dansul plin de graţie al chinezoaicei în timp ce se lupta cu frigul. În ciuda destinderii aduse de această plăcută reîntâlnire, Malko nu se prea simţea în apele lui, ca şi cum i-ar scăpa ceva. Strigătele ascuţite ale corului îl legănau. Doris se aplecă din nou la urechea lui:

— Yang-Xi are noroc... În urmă cu un an, se afla într-un lagăr din Lao Zao.

Imaginea bărbatului ghemuit în „preţiosul sat din nord” trecu fulgerător prin faţa ochilor lui Malko înspăimântătoare ca un coşmar.

— De ce?

— Pentru că are origine socială nesănătoasă. Este fată de chiaburi. În timpul Revoluţiei culturale, a fost înregistrată în categoria a şasea, ceea ce nu e deloc bine. A fost închisă timp de mai multe luni. Practic, toţi membrii de partid din satul ei s-au distrat violând-o. Acest lucru a traumatizat-o extraordinar de mult. Dacă Banda celor Patru nu ar fi fost alungată de la putere, ea nu ar fi reuşit să vină niciodată în Beijing... Dar eu cred că are legături cu cineva din anturajul lui Teng, care o apreciază pentru frumuseţea ei...

Ea tăcu, iar Malko încercă să se concentreze asupra spectacolului. După două ore, când prezentatoarea anunţă cu voce piţigăiată că spectacolul a luat sfârşit, el nu îşi dăduse seama de acest lucru. Luminile se aprinseră şi toată lumea se ridică să plece. Aşteptară în maşină ca să vină şi Yang-Xi. Malko se uită la ceas. Era de abia nouă şi jumătate. Beijingul era un oraş mort. Tânăra dansatoare apăru fugind şi se urcă repede.

— Trebuie să merg acasă, altfel nu mai am autobuz, zise ea.

— Vă găzduiesc eu, îi propuse Doris Venezia, prietena mea este la Tien-Tsin şi stă acolo două zile. Puteţi locui în camera ei.

Mulţimea pleca tăcută spre casă pe jos, sau cu bicicleta. Şoferul făcea slalom întruna ca să nu cumva să dea peste vreun biciclist fără ochiul de pisică.

*

* *

Yang-Xi se uită la ceas şi spuse cu sfială:

— Acum merg la culcare. Trebuie să mă scol foarte devreme.

Abia se făcuse zece şi jumătate. Se întorseseră doar de douăzeci de minute în apartamentul lui Doris Venezia. Ea

observă:

— Când fetele se întorc târziu, sunt supuse unor interogatorii. Mai ales cele care au relaţii cu străinii. Până anul ăsta, Yang-Xi nu a avut voie să vină singură la hotel…

Ce ţară fermecătoare! Tânăra chinezoaică îi întinse mâna lui Malko.

— Bună seara, domnule.

— Te duci mâine să patinezi? o întrebă Doris.

Chinezoaica aprobă din cap:

— Da, aşa cred. După prânz. Pe lacul Palatului de vară. Pe partea cu Vaporul de marmură, gheaţa este mai groasă. Bună seara!

Yang-Xi dispăru în încăperea de alături. Îndată ce rămaseră singuri, Doris clătină din cap cu tristeţe:

— Este atât de drăguţă! Am invitat-o în străinătate, dar nu a reuşit să obţină paşaport. Tot din cauza originii sociale.

Ea se ridică şi puse un disc cu muzică pop, cam nepotrivită în această ambianţă crepusculară. După aceea, se aşeză lângă Malko.

— Vedeţi, aşa îmi petrec eu toate serile. Câteodată beau atât de mult, încât adorm pe canapea. La Beijing, nu sunt decât două-trei spectacole, iar uneori iau masa cu diverşi oameni din corporaţii. Este mai puţin plictisitor.

Ea dădu pe gât paharul cu Martini alb. Malko îi surprinse privirea aţintită asupra lui cu o expresie cam tulbure. Mişcă buzele, dar din cauza muzicii el nu înţelese ce a spus. Se aplecă peste canapea.

— Poftim?

Privirea înceţoşată ascunsă de ochelari îl fixă cu aceeaşi expresie de milog. Brusc, Malko se întrebă dacă ea avea într-adevăr chef să facă dragoste. Dar această idee îl îngheţă pe loc.

— Mereu puneţi muzica atât de tare? o întrebă el.

Doris lăsă paharul din mână şi se duse să dea sonorul mai încet. Se întoarse lângă Malko.

— Este mai bine aşa!

Tonul ei fusese aproape agresiv. Îl privea fix în timp ce se juca cu paharul gol. Deodată, ea şopti ceva în mod ostentativ:

— Cred că mă voi duce la culcare.

Găsise o metodă politicoasă de a-l da afară. El se gândi că o jignise refuzându-i avansurile. Dacă nu ar fi fost Ayako, poate că

ar fi cedat, chit că mai târziu i se făcea ruşine... Sărută mâna italiencei şi ieşi pe coridor.

*
* *

Îngheţat bocnă, cu mâinile în buzunarele hainei, Malko privea imensitatea alburie a lacului de lângă Palatul de vară. Sub paşii lui, dalele albe ale Vaporului de marmură, fantezie costisitoare a împărătesei Tseu-Hi, datând de la începutul secolului, părea el însuşi cioplit în gheaţă. Ghidul lui comentă cu satisfacţie:

— Pe atunci, fondurile pe un an întreg ale Flotei de război chineze au fost înghiţite pentru construirea acestui vapor din ordinul lui Tseu-Hi.

Vaporul din marmură, ancorat pe vecie la câţiva metri de malul unde se află parcul Palatului de vară, mai era vizitat şi acum cu respect de mii de chinezi, ca martor al unei epoci demult apuse. Malko îşi fixă privirea pe silueta unei patinatoare care se apropia.

Dar nu era Yang-Xi. O aştepta de o oră, dar ea nu apăru. Toţi patinatorii treceau pe lângă el, aşa că nu putea să nu o vadă. După ce mai aruncă o privire Podului de jad care se zărea prin ceaţă în depărtare, la celălalt capăt al lacului, se hotărî să se întoarcă în oraş. Se simţea frustrat.

Mai avea de stat doar câteva ore în Beijing. A doua zi dimineaţă lua Expresul de Shanghai care îl ducea la Nankin şi la Shanghai. Drumul până în oraş i se păru nesfârşit. Ghidul dormea dus cu gura căscată. Când intră în holul hotelului *Beijing,* fu cât pe ce să se ciocnească de Ayako. Japoneza se apropie de el cu un zâmbet radios.

— Ce mai faci? Tot aici eşti?

— Plec mâine la Shanghai şi după aceea în Canton, spuse Malko.

Figura ascuţită a japonezei se întunecă.

— Tocmai la Shanghai! Este departe. Poate voi veni şi eu. La ce hotel vei sta?

— La *Shanghai Hotel.*

Un cameraman japonez o strigă, iar ea îi făcu veselă cu mâna.

— Pa! Pe curând. Poate.

Malko urcă în camera lui şi începu să-şi facă bagajul. Tocmai împăturea o haină, când uşa se deschise încetişor. Zări bretonul

tinerei japoneze. Ea duse degetul la buze şi se îndreptă spre birou. Scrise repede pe o foaie de hârtie: *Come tonight to my room. After ten*.[17]

Îndată ce se asigură că Malko a citit, luă un chibrit şi dădu foc hârtiei.

Ea ieşi pe furiş, aşa cum intrase, lăsându-l pe Malko cu gura căscată. După dezvăluirile pe care i le făcuse Lo Cheng, comportarea asta nu îl mai surprinse pe Malko. Oare ce voia japoneza?

*

* *

Ayako Mitshui se întoarse. Strada Wang-Fu era aproape pustie. Un troleibuz aluneca încet pe şosea. Japoneza cinase singură la restaurantul *Se-Chouen* şi se întorcea la hotelul *Beijing.* Brusc, i se păru că este urmărită.

Trei chinezi tineri se aflau la zece metri de ea. Acceleră paşii, dar merseră şi ei mai repede. Fata traversă, iar ei se luară după ea. Ca să se liniştească, îşi spuse că hotelul se afla doar la o sută de metri. Se mai întoarse încă o dată. Cei trei chinezi se apropiau în linişte. O ajunseră din urmă exact în dreptul unei străduţe întunecoase care dădea în spatele hotelului. Ea nici nu avu timp să reacţioneze, că totul se petrecu într-o fracţiune de secundă.

Unul dintre ei îi sări în spate şi îi puse mâna la gură ca să nu ţipe. Ceilalţi doi o luară fiecare de câte un braţ şi o traseră pe străduţa întunecoasă. În câteva clipe micul grup fu înghiţit de întuneric. Târând-o ca pe un sac, cei trei o lipiră pe Ayako cu spatele de un gard din lemn. După aceea, primul îi trase un pumn în burtă cu toată puterea. Lovitura fusese atât de violentă, încât avu impresia că se rupe în două. Duse mâinile la pântece clătinându-se pe picioare şi vomă. Următoarea lovitură îi sparse arcada.

Se prăbuşi la pământ, dar ei o ridicară şi începură să o lovească pe rând. Ea scoase un ţipăt slab, însă nimeni nu putea să o audă. Se chirci ca să-şi protejeze pântecele. Unul dintre agresori îi duse mâinile la spate şi o ţinu ca să o poată lovi ceilalţi. Unul înaintă spre ea şi îi trase un pumn în gură. Când simţi gust de sânge, îşi pierdu cunoştinţa.

---

17 *Vino în seara asta, în camera mea. După ora zece (n.a.)*

Cei trei chinezi loveau întruna corpul întins pe jos cu pumnii şi cu picioarele, dar mai ales îi dădeau în cap. Ayako nu mai mişca, doar gemea din când în când. Şeful îi mai trase încă un picior zicând un *Huai dan!*[18] dispreţuitor, apoi plecară în goană, lăsând-o pe japoneză lungită lângă gard.

*
* *

Malko îşi stăpânea cu greu nerăbdarea. Se uita la ceas din cinci în cinci minute. Era zece fără zece. Se hotărî să mai aştepte încă cinci minute. Partea cea mai rea era că nu putea vorbi cu nimeni. Lo Cheng era de negăsit, iar Jim Gordon parcă plecase pe altă planetă. I se părea că îl sfidează chiar şi sigiliul de pe masă. Conta mult pe întâlnirea cu Ayako ca să-l ajute să limpezească puţin lucrurile înainte de a pleca la Shanghai. Avea senzaţia că era un orb care deschidea nişte uşi la întâmplare. Dar numai în spatele uneia dintre ele se găsea o prăpastie fără fund…

Se hotărî în sfârşit să iasă pe culoarul pustiu şi puternic luminat, ca de obicei. Camera japonezei se afla în partea cealaltă a „postului de pază”, dar nu era nimeni la birou. Viaţa de noapte era total inexistentă în Beijing, iar de *room service*, nici pomeneală. Malko trecu repede şi zări un chinez care dormea cu gura căscată pe un scaun. Ajuns în zona de umbră, el încetini paşii, apoi se întoarse. Dar nu era nimeni. Uşa lui Ayako era a treia.

Ascultă cu atenţie, apoi răsuci încuietoarea. Uşa se deschise. Camera era goală. Se făcuse ora zece şi cinci. Luă liftul şi coborî la parter. În barul pentru străini nu era nimeni şi nici în hol. Urcă şi cercetă din nou camera japonezei. Tot nu venise. Nu avea curaj să-i lase un mesaj, căci era prea periculos. Ajuns în camera lui, începu să reflecteze.

După o jumătate de oră, se duse din nou la Ayako, dar nici urmă de fată… Repetă figura din jumătate în jumătate de oră, până la două dimineaţa, fiind din ce în ce mai îngrijorat. Era sigur că i se întâmplase ceva japonezei. În Beijing, nu mai era niciun fel de activitate în timpul nopţii. Simţind un nod în gât, adormi în cele din urmă îmbrăcat. Vocea suavă a ghidului său îl trezi. Primul gest a fost acela de a forma numărul japonezei, dar

18 *Ou clocit! (n.a.)*

telefonul suna în van.

Ayako nu se întorsese. Iar el avea timp doar să coboare dacă nu voia să piardă Expresul de Shanghai. Oare ce păţise japoneza? Dar lui ce i se va întâmpla?

Capitolul X

Expresul de Shanghai şuieră lung când trecu în goană printr-o gară pustie, trezindu-l pe Malko. Toată ziua privise câmpia netedă, monotonă şi înzăpezită defilând prin faţa ochilor. Trenul plecase la timp din Beijing. Malko căscă. Era o călătorie lungă, dar destul de confortabilă. Stătea într-un vagon de clasa întâi, unde erau mai multe locuri libere. Celelalte erau ocupate de ofiţeri sau de cadre ale, partidului şi de câţiva străini. Restul trenului era compus din vagoane de clasa a doua, cu banchete din lemn unde se înghesuia mulţimea mizerabilă încărcată cu bagaje. Gara din Beijing era un fel de caravanserai zgomotos şi murdar în care populaţia resemnată se înghesuia în vagoanele de clasa a doua. Cu ocazia Sărbătorii Primăverii, familiile încercau să se reîntâlnească.

Malko încercă să adoarmă din nou. Nu erau vagoane de dormit, nici cuşete, ci numai în stil american, fără compartimente. El ocupa ultima banchetă din vagon, lângă o cabină în care stătea însoţitoarea de vagon. Aceasta îşi omora timpul vânzând pentru câţiva bănuţi ceai, prăjiturele şi sandviciuri. Noaptea se lăsase demult. La Nankin ajungeau abia în zori. Muzica ce urla în difuzoare nu-l lăsa să adoarmă. Plecase din Beijing fără să lămurească misterioasa dispariţie a japonezei. După ce îl instalase pe Malko, ghidul său plecase urându-i călătorie plăcută. La sosirea în Shanghai era luat în primire de alt ghid. Lo Cheng nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Această misiune parcă era alcătuită din umbrele unui teatru chinez. Probabil că Omul Roşu era deja la Shanghai aşteptându-l pe Malko împreună cu filiera care îl ajuta să fugă.

Încet, încet, adormi, legănat de balansul trenului. Trecuse o săptămână de când se afla în China.

*

* *

Fasciculul luminos îl trezi în cele din urmă pe Malko. Se scuturã, era lihnit de foame şi clipi din ochi din cauza luminii orbitoare. Restul vagonului era cufundat în întuneric. Lumina venea de pe bancheta de vizavi, care fusese goală până să adoarmă el.

Acum era ocupată de două persoane, iar una dintre ele îi ţinea o lanternă în faţă. Luat prin surprindere, primul gest fu să se ferească. Dar o voce seacă îl întrebă numaidecât cu o ironie rece:

— V-am trezit, domnule Linge?

Orbit de lanternă, el nu reuşi să distingă trăsăturile celor două persoane care stăteau în faţa lui. Vocea de femeie îi era oarecum cunoscută. Dar nu avea chef să-şi piardă vremea cu asemenea întrebări. Timp de o fracţiune de secundă, lanterna fu îndreptată spre figura celei care vorbise, lumina ei reflectându-se în lentilele groase ale ochelarilor. Era Doris Venezia. Un val de adrenalină invadă arterele lui Malko, trezit acum de-a binelea. Lanterna îl orbi din nou. Cea de-a doua persoană se ridică şi se aşeză lângă el, după care simţi un obiect rece pe gât. Întoarse capul şi zări ţeava lungă a unui amortizor montată la un pistol automat. Ceilalţi pasageri din tren păreau că sunt cufundaţi într-un somn adânc. Bancheta din spatele lui nu era ocupată de nimeni. Doris Venezia se aplecă peste măsuţa dintre cele două banchete şi zise destul de tare ca să acopere zgomotul trenului:

— Domnule Linge, vă ridicaţi încetişor fără să treziţi pe nimeni şi veniţi cu noi. Altfel, veţi primi imediat un glonţ în cap.

Ea se ridică, iar Malko ezită o fracţiune de secundă. Italianca nu va fi bănuită niciodată. Fusese nebunie curată să creadă că ruşii aveau încredere numai şi numai într-o singură persoană pentru o misiune atât de importantă. Malko fusese trimis la un masacru. Acum simţea fiorii reci ai morţii. Se ridică încetişor cu ţeava pistolului proptită în gât. Doris Venezia îl împinse spre burduful vagonului şi îl împinse cu umărul în separeul unde se vindea ceaiul. Italianca intră în urma lor, încuie uşa şi se propti de ea cu spatele. De-abia încăpeau toţi trei în micul locaş în care

zgomotul trenului era asurzitor. Doris Venezia îl măsură pe Malko din priviri şi spuse:

— Unde este Rolf Hanover?

Imediat simţi fiori reci pe şira spinării. Însemna că ruşii se aflau în culmea disperării dacă se descopereau în halul ăsta. O femeie ca Doris reprezenta un capital uriaş pentru Centrala sovietică dacă îşi permitea să o ţină o jumătate de an la Beijing. Bărbatul care o însoţea era foarte brunet, înalt, cu un aer absent, în genul ofiţerilor din KGB formaţi după tipic. Nu deschisese gura până acum. Malko se întreba cum obţinuseră locuri în acest tren. Erau conştienţi de riscuri căci, dacă Malko se afla aici, nu reuşise acest lucru decât cu consimţământul chinezilor.

— Cine este Rolf Hanover? întrebă el.

Ochii lui Doris scăpărară scântei de furie. Brusc, îi trase o palmă, apoi îl înjură în italiană cu cele mai ordinare cuvinte.

— *Stronso!* Credeai că poţi să-i ei locul tovarăşului nostru după ce l-ai omorât! Credeai că nu eşti urmărit?

— Nu l-am ucis eu pe Rolf Hanover, spuse Malko. Nu l-am cunoscut niciodată.

— Unde este?

— Nu ştiu.

Un tren ce venea din sens invers făcu un zgomot asurzitor. Deodată, se auziră bătăi în uşă. Spre marea uimire a lui Malko, însoţitorul italiencei strigă ceva în chineză. Se lăsă din nou tăcerea. O lucire palidă se strecura prin geamul scorojit de vopsea al separeului. Zorile se iviseră, deci vor ajunge în curând la Nankin. Malko se uita la cei doi adversari. Dacă ar fi vrut doar să-l omoare, ar fi putut să o facă în timp ce dormea.

Privirea italiencei se opri pe mica policioară cu termose şi cu un reşou electric stins. Întinse mâna şi băgă ştecherul în priză. Rezistenţele începură să se înroşească imediat.

— Vrei să ne spui unde este Rolf? repetă ea întrebarea apropiindu-şi faţa de Malko.

— În Kouang-si, zise Malko.

Înainte de toate, trebuia să câştige timp. Crezu că italianca îl va pălmui din nou.

— Nu-ţi bate joc de noi! Ştim că s-a întors la Beijing. Tu l-ai înlocuit, iar prietenii tăi i-au făcut felul, nu-i aşa?

— Ce vreţi de la mine? o întrebă el.

Un fulger de răutate îi străbătu ochii miopi.

— Chiar crezi că vei ajunge la Shanghai şi vei continua tot acest circ? De la cine primeşti ordine?

El tăcu, iar ea îl pălmui din nou. După aceea, îi prinse mâna stângă. Avea forţa unui bărbat. Îi trase mâna deasupra reşoului şi o puse pe el. Timp de o fracţiune de secundă, Malko simţi o usturime intensă, apoi durerea îngrozitoare îl făcu să urle. Se zbătu, încercând să-şi dezlipească mâna de pe plită, însă brunetul îi trase una cu mânerul pistolului. Recăpătându-şi forţele din cauza durerii, el reuşi să îndepărteze palma de reşou, însă usturimea era la fel de puternică. I se făcuse greaţă. Trecură peste un pod într-un scârţâit lugubru de fiare. Ochii erau împăienjeniţi de lacrimi. O zări pe italiancă luând reşoul de picioruşe şi agitându-l prin faţa lui. Erau atât de apropiaţi, încât îi simţea dogoarea. Italianca repetă întrebarea:

— De la cine?

Malko încerca să caute cu disperare o portiţă de scăpare, însă usturimea îi golise mintea. Tot ce vedea acum erau filamentele înroşite aflate foarte aproape de ochii lui. Ţeava pistolului era proptită în stomac, iar la cea mai mică mişcare, brunetul l-ar fi omorât pe loc.

— Imbecilule! strigă Doris Venezia ca să acopere zgomotul trenului.

Malko citi în ochii ei că avea să-i lipească reşoul de faţă şi se dădu înapoi atât cât îi permitea spaţiul îngust, dar simţi că se loveşte cu spatele de uşă.

Geamul scorojit al separeului se făcu ţăndări în spatele italiencei şi al însoţitorului ei. Prin spărtură ţâşni o siluetă de bărbat care trecu pe deasupra capului brunetului. Cu un urlet de furie, Doris aruncă reşoul în el dar acesta îi căzu pe umăr pârlindu-i haina. După o fracţiune de secundă, Malko se simţi împins pe uşa din spatele lui care zbură în mii de aşchii. Din instinct se aruncă la podea. I se păru că aude două împuşcături înfundate din cauza amortizorului. Apoi, totul se transformă într-o harababură cu strigăte de chinezi care năvăliră pe uşa spartă şi se năpustiră cu o violenţă nemaipomenită asupra italiencei şi însoţitorului ei. În această învălmăşeală de nedescris, Malko se auzi strigat de afară, apoi simţi că este tras de mână şi reuşi să scape din învălmăşeală târându-se în patru labe. Dar căzu între vagoane. Un alt chinez îl ajută să se ridice şi reuşi să distingă

silueta zveltă a lui Lo Cheng, care stătea cu spatele sprijinit de peretele vagonului, cu mâinile băgate în buzunarele pardesiului. Uşile dintre vagoane erau închise, astfel încât rămăsese doar un spaţiu strâmt, luminat de primele luciri ale dimineţii.

În separeu harababura nu încetase. În final, brunetul reuşi să iasă, pe jumătate strangulat de chinezul care sărise pe fereastră şi târât de alţi doi, strângând în mână crosa pistolului, năuc, cu faţa congestionată. Lo Cheng înaintă un pas. Malko văzu cum scoate un imens pistol automat şi cum îl pune în ceafa brunetului. Împuşcătura acoperi zgomotul trenului şi o ploaie de sânge şi de materie cervicală îl împroşcă pe Malko. După câteva secunde, brunetul era o formă hidoasă, agitată de spasme, lungit între cele două vagoane. Lo Cheng băgase arma în buzunar şi se aplecă să recupereze pistolul cu amortizor. În trecere, Malko zări că arma nu mai avea încărcător. Unul dintre chinezi îl golise, împiedicându-l pe adversar să mai tragă. Mâna îl ustura, îi era greaţă şi Malko se şterse cu mâneca hainei.

Şi Doris Venezia fusese târâtă din separeu de doi chinezi care îi puseseră mâinile la spate. În luptă, ea îşi pierduse ochelarii, iar ochii ei aveau acum o expresie ciudat de confuză. Cei doi chinezi o împinseră spre Lo Cheng, afară din burduf.

Expresul de Shanghai şuieră îndelung şi încetini viteza. Prin locul unde fusese geamul separeului, Malko zări în lumina zorilor structura din metal a unui imens pod suspendat. Era podul cel nou, lung de şase mii şapte sute şaptezeci şi doi de metri, construit peste Yang-Ţî, cei de-al treilea fluviu ca lungime din lume, care desparte China de Nord de cea de Sud. În acest loc, Yang-Ţî măsoară un kilometru şi jumătate în lăţime. După câteva momente, zgomotul roţilor deveni mai surd. Se aflau pe pod, închişi în cuşca metalică pe deasupra căreia trecea şoseaua.

Doris Venezia abandonase lupta, fiind ţinută strâns de cei doi chinezi, cu capul dat pe spate şi gura căscată. Lo Cheng strigă:

— Domnule Linge! Sunteţi teafăr? Nu sunteţi rănit?

Incapabil să răspundă, Malko se mulţumi să dea negativ din cap. Nici nu se mai gândea la mâna arsă. Deodată, italianca se prăbuşi susţinută de cei doi paznici ai săi. Luat prin surprindere, unul dintre ei îi dădu drumul braţului drept. Aceasta ţâşni ca un şarpe, duse mâna la curea şi aruncă un obiect asupra chinezului care o ţinea încă. Dar acesta se dădu înapoi cu un urlet. Avea

vârful nasului retezat, obrazul despicat până la os, iar gâtul sfâşiat.

Doris rămase nemişcată o fracţiune de secundă. Lo Cheng băgă mâna în buzunarul în care avea pistolul, dar nu avu timp să acţioneze. Italianca se năpusti pe uşa vagonului care dădea în exterior. O deschise larg, dar un chinez îi baricadă drumul. Malko simţi în faţă frigul de afară şi zări pilonii din metal ai podului, apa fluviului, iar mai jos, un soldat care păzea calea ferată cu puşca pe umăr. Trenul se afla la jumătatea podului, când Doris se aruncă în gol dintr-un singur elan.

Ea se izbi de balustrada metalică, sări din nou, apoi dispăru. Zgomotul trenului era atât de mare, încât trebuia să urli ca să te poţi auzi. O altă santinelă cu o puşcă cu baionetă apăru imediat cu o figură îngrozită, apoi se făcu nevăzut.

Trenul mai încetini puţin. Malko se dădu înapoi din cauza curentului care intra pe uşa deschisă. La o sută de metri mai jos, apele gălbui ale fluviului Yang-ţî înghiţiseră deja corpul spioanei sovietice. Unul dintre chinezi închise uşa şi zgomotul se mai potoli. Podul acesta nu avea sfârşit. În fine, Malko zări o arcadă imensă ce reprezenta trei oameni cu nişte steaguri mari roşii sculptaţi în piatră. Era capătul celălalt al podului. În curând, vor intra în gara din Nankin.

Lo Cheng păşi peste trupul întins între tampoane, se apropie de Malko şi ridică mirat din sprâncene când văzu arsurile din palmă.

— Sunteţi rănit! strigă el.

Lui Malko i se făcuse greaţă asistând la asemenea scene pline de violenţă. Chinezul îi luă mâna şi o examină.

— Vă vom îngriji imediat, zise el. Ştiu în Nankin o farmacie foarte bună cu leacuri tradiţionale.

Oamenii lui târau în separeu trupul brunetului. În curând, va rămâne doar o pată întunecată şi greţoasă în mijlocul cămăruţei. Lo Cheng deschise uşa dintre vagoane şi îl împinse pe Malko în vagon.

— Am ajuns, bâigui el, luaţi loc.

Malko se aşează la locul lui. Lo Cheng se instală vizavi. Lumea începea să se pregătească să coboare. Malko aruncă o privire către uşa care despărţea vagoanele. Se pare că nimeni nu îşi dăduse seama ce se întâmplase. Îi veni să verse. Haina lui mirosea oribil.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Lo Cheng inspiră şuierând.

— Este o poveste foarte lungă, domnule Linge! Aţi avut mult noroc. Dar nu s-a terminat. Va trebui să vă întoarceţi la Beijing.

Locomotiva şuieră când intră în gara din Nankin. Malko privea mulţimea de pe peron, stând la coadă în locul în care opreau vagoanele de clasa a doua. Totul părea atât de ireal. Lo Cheng se ridică.

— Veniţi, ne aşteaptă o maşină.

— Ştiaţi că vom coborî la Nankin? îl întrebă Malko.

Lo Cheng zâmbi arătându-şi toţi dinţii din aur.

— Dacă nu a încercat să vă facă nimic, ne-am hotărât să o arestăm când ajungeam aici şi o ducem la Beijing cu avionul. Dar vom călători fără ea. Oricum, nu am fi aflat mare lucru de la ea.

— Cine era celălalt?

— Un rus din misiunea comercială pe care l-am reperat deja. S-au întâlnit în tren, iar el avea ordin să întreprindă o misiune oficială la Shanghai, ca să inspecteze un lot de piese de schimb pentru camioane.

Trenul se opri. Lo Cheng luă valiza lui Malko şi îl ajută să coboare. Peronul era gol în dreptul vagonului de clasa întâi. Malko îi căută din priviri pe oamenii lui Lo Cheng, dar nu reuşi să-i identifice. E adevărat că nici nu îi văzuse de prea multe ori. Îl urmă pe chinez spre ieşirea rezervată cadrelor de partid.

Într-o curticică din gară, aşteptau două maşini. Un Hong-Ki şi un Shanghai de culoare neagră. Lo Cheng îl instală pe Malko în Hong-Ki, apoi se urcă lângă el. Acum durerea îi urcase în braţ, atât de îngrozitoare încât îi venea să urle.

— Ce s-a întâmplat cu însoţitoarea de vagon care vindea ceai? îl întrebă Malko, încercând să uite de usturime.

Lo Cheng clătină din cap.

— Cred că a murit. Bănuim că au aruncat-o din tren în timpul nopţii. Aveau nevoie de un loc liniştit ca să vă ia la întrebări. Din fericire, am avut ideea să-mi pun oameni peste tot şi astfel am putut să intervenim rapid.

— Dar cel care a spart geamul…

— Este unul dintre cele mai bune elemente ale noastre, zise Lo Cheng. Este un ofiţer al SEPO.[19] Un acrobat în adevăratul

19 *Poliţia Politică (n.a.)*

sens al cuvântului. S-a urcat pe acoperişul vagonului.

Maşina ieşi din incinta gării, croindu-şi drum claxonând întruna, apoi merse de-a lungul unui bulevard larg mărginit de platani, cum se obişnuia în partea de nord a Chinei. Muncitorii trăgeau din greu şaretele supraîncărcate. Ricşele se ţineau lanţ. Malko închise ochii de durere. Lo Cheng îi atinse uşor coapsa, după obiceiul lui.

— În curând nu o să vă mai doară.

După cinci minute, maşina neagră se opri în faţa unei vitrine pline cu tot felul de borcane cu un conţinut ciudat: şerpi, rădăcini întortocheate, fetuşi de animale. Era o farmacie tradiţională chineză foarte aglomerată. Lo Cheng se duse drept la casierie şi arătă o legitimaţie. După câteva clipe, un chinez bătrân cu cioc îi strânse mâna lui Malko înclinându-se. Plecă, dar apăru din nou cu un fel unsoare gălbuie şi scârboasă pe care o întinse cu o spatulă pe toată suprafaţa palmei, obţinând un adevărat plasture. Deasupra puse câteva frunze uscate şi, în sfârşit, un bandaj. Apoi îi dădu câteva instrucţiuni lui Lo Cheng. Acesta îi traduse lui Malko:

— Nu trebuie să umblaţi la el timp de două zile. După aceea, nu veţi mai simţi absolut nimic. Veţi avea dureri aproximativ o oră, după care vor trece. Aceste plante conţin şi puţin opiu.

Pentru moment, Malko avea impresia că cineva îi smulge carnea cu cleştele. Lângă el, o femeie bătrână avea într-o pungă din plastic o broască uscată şi se uita la ea cu lăcomie. Casiera avea legătură cu diversele ghişee printr-o reţea de sârme care îi aduceau facturile şi banii clienţilor, apoi ea le trimitea restul prin aceeaşi metodă. Astfel nimeni nu trebuia să se deplaseze...

Maşina porni din nou la drum prin oraşul Nankin care părea şi mai urât decât Beijingul. Se îndreptau direct spre aeroport. Lo Cheng se uită la ceas.

— Avionul ne aşteaptă.

Ajunsă pe pistă, maşina se opri lângă o vechitură de biplan Antonov care avea într-o parte pictată steaua roşie a flotei aeriene chineze. Se instalară în minuscula carlingă, iar bătrânul aparat îşi luă zborul foarte lent. Oriunde în altă parte, acest aparat era piesă de muzeu. În urmă cu patruzeci de ani, trebuie să fi cunoscut zilele glorioase ale războiului sino-japonez. Zgomotul era înspăimântător. Malko zărea pământul prin hublourile mici. Erau orezăriile îngheţate străbătute pe alocuri

de canale de irigaţii. Încet, încet, durerea îl mai lăsă. Se aplecă la urechea lui Lo Cheng şi urlă:

— Cum de aţi ajuns la Doris Venezia?

Chinezul clătină energic din cap urlând şi el:

— Nu, nu am ajuns deloc! Ea venea foarte des la Beijing. La început, s-au efectuat numeroase anchete în legătură cu ea, apoi s-au obişnuit să o vadă mereu. Numai că, în timpul Revoluţiei culturale, cineva a oprit aceste anchete... Nici măcar nu o mai supravegheau mereu. Făceau numai câteva sondaje. Într-o zi însă s-a petrecut ceva. Vă voi explica... Atunci am descoperit că ceruse din senin autorizaţia de a se duce la Shanghai.

— Ştiaţi în ce mod comunica cu ruşii?

Lo Cheng se îmbujoră.

— Nu. Poate prin intermediul unei „cutii poştale moarte". Circula mult prin Beijing...

— Eram sigur că există controale! urlă Malko cu gâtul uscat.

Era greu să discuţi în asemenea condiţii. Micul Antonov zbura doar la două mii de metri altitudine.

— Şi eu la fel, spuse Lo Cheng, dar trebuia să mergem până la capăt. Noi v-am păzit cum trebuie.

— Dumneavoastră ce rol credeţi că avea?

Lo Cheng se odihni puţin, apoi zise:

— Să ia legătura cu cel pe care l-aţi înlocuit. Ca să-i dea probabil nişte instrucţiuni în plus. Nu cred că ştia cum arată. „Recunoaşterea" trebuia să se facă printr-o parolă pe care nu aveaţi de unde să o ştiţi. Ea a ghicit imediat că nu sunteţi persoana aşteptată. Prin urmare, trebuia să vă elimine.

— De asemenea, ea putea să aibă drept scop să anunţe celălalt capăt al lanţului din Shanghai, adăugă Malko. Ar fi putut să mă lichideze la Beijing.

— Poate că nu, zise Lo Cheng.

Zgomotul motorului era într-adevăr infernal. Tăcură un moment. Malko închise ochii şi reflectă. Oare ruşii de la ambasadă aflaseră că agentul care trebuia să se ocupe de Omul Roşu fusese interceptat de chinezi? Ori Doris nu avea nicio legătură cu centrala KGB din Beijing? Mai rămâneau două întrebări importante în subsidiar.

Omul Roşu, misteriosul Hong Shih, era la curent cu acest lucru? Şi încă ceva: cealaltă extremitate a lanţului care îl ajuta

să fugă din Shanghai, de fapt veriga finală cea mai importantă, avea vreo legătură cu ambasada? Sau era independentă, activată numai de acela căruia Malko îi luase locul? De răspunsul la aceste două întrebări depindea urmarea operaţiunilor... Dar rămânea o necunoscută extrem de importantă. Urlă la urechea lui Lo Cheng:

— Cum de aţi bănuit-o pe Doris Venezia?

Chinezul râse, arătându-şi dinţii de aur.

— E o întrebare bună! Dar vă voi răspunde imediat...

Tăcură din nou. Brusc, se petrecu o minune: pe Malko nu-l mai durea mâna. Treptat, treptat, stratul de ninsoare devenea din ce în ce mai gros, semn că se apropiau de Beijing. Avionul coborî şi ateriză pe pista unui aeroport mic. Lo Cheng se aplecă spre Malko.

— Suntem la Peitaho, în apropiere de Beijing, îi explică el. Este unitatea noastră care controlează acest teren.

Nelipsitul Hong-Ki era acolo, negru şi lustruit, păzit de mai mulţi soldaţi. După treizeci de secunde, maşina se puse în mişcare, escortată de două motociclete cu ataş pline cu soldaţi. Una dintre ele era condusă de o chinezoaică cu cozi lungi şi groase, cu Kalaşnikovul la piept... Ciudată ţară mai era şi China... Bicicliştii se dădeau la o parte cu respect, lăsând să treacă maşina mare şi neagră, simbol al omnipotenţei. În zare, nu se vedea nicio clădire. Se întoarse către Lo Cheng.

— Nu mergem la Beijing?

— Acum, nu, spuse chinezul. Ne ducem la „Complexul industrial al Pârâului Limpede”.

Sub o denumire atât de poetică, nu se putea ascunde decât o oroare. Însă Lo Cheng nu catadicsea să-i spună mai mult... Mai merseră încă o jumătate de oră pe un drum neasfaltat şi se opriră, după aparenţe, în plin câmp. Lo Cheng coborî îndată ce şoferul deschise uşa.

— Am ajuns, îl anunţă el. Veniţi.

Malko îl urmă către o clădire joasă, cu acoperiş de tablă, care semăna mult cu o seră. Ca să-i treacă pragul, Malko fu nevoit să se aplece. Aici era o căldură insuportabilă, ce contrasta mult cu frigul de afară. Atmosfera era irespirabilă, umedă, sufocantă. Parcă se aflau în inima unei jungle tropicale. Malko îl urmă pe Lo Cheng, care deschise o uşă.

La început, crezu că era o piscină. Era un bazin mare

dreptunghiular, de zece metri pe treizeci, cu nişte protuberanţe ciudate în mijloc. Plafonul era foarte jos, iar apa bolborosea ca într-un jacuzzi. Doi chinezi, îmbrăcaţi ca nişte ţărani, stăteau în poziţie de drepţi pe marginea îngustă. Din ce în ce mai nedumerit, Malko cercetă bazinul dintr-o privire, când, deodată, privirea se opri asupra unui obiect neobişnuit, încât crezu că visează.

La suprafaţa apei se vedea un cap, ca un nufăr retezat. Trăsăturile graţioase ale feţei crispate, ca şi cum ar trăda o suferinţă intensă, ale lui Yang-Xi – prinţesa mongolă – erau greu de recunoscut. Malko se întrebă dacă acel cap mai avea şi corp, căci plutea pe apă de parcă ar fi fost desprins de el. Se întoarse când auzi râsul jenat şi ciudat al tovarăşului Lo Cheng.

Capitolul XI

— V-am promis că o să vă fac o surpriză, domnule Linge.

Malko privi înmărmurit capul care plutea pe apă.

— E moartă?

Chinezul făcu o mutră dispreţuitoare şi nedumerită.

— Nu. Trăieşte.

Le ordonă ceva celor doi chinezi. Atunci, începură să tragă impasibili de o funie agăţată de un scripete în tavan. Celălalt capăt era băgat în apă. Încet, încet, ieşi din apă o plasă în care era corpul lui Yang-Xi. Palanul se roti, aducând plasa către marginea bazinului şi îl lăsă uşurel pe ciment.

Yang-Xi se mişcă şi gemu, apoi deschise ochii. Malko nu îşi putea lua ochii de la corpul de culoarea fildeşului, superb, cu triunghiul negru al pubisului bine conturat, cu sânii plini şi picioarele lungi. Aparent, nu avea nicio rană. Pielea ei se acoperi brusc de nişte pete roşii, de parcă ar fi avut pojar. Apoi, toate înţepăturile începură să supureze, iar Malko îşi dădu seama că erau sute de ciupituri care sângerau un pic. În mai puţin de un minut, culoarea alb-gălbuie de la început se transformă într-un roşu aprins. Yang-Xi începu să tremure aproape convulsiv şi să geamă din ce în ce mai tare. Când se apropie de ea, Malko realiză că pielea era ciupită toată, parcă ar fi fost săpată de un

acid. De aceea îi curgea sânge. Îngrozit, el se uită la Lo Cheng.

— Ce i-aţi făcut?

— Am interogat-o, făcu el liniştit. Într-un mod foarte omenesc, aş putea spune. Îndată ce îşi va recunoaşte greşelile, va avea dreptul să se odihnească. După aceea, va fi judecată de tribunalul poporului.

— De unde are aceste răni?

— Băgaţi puţin mâna în apă, zise Lo Cheng împroşcându-l vesel cu salivă. Nu vă fie teamă.

Malko se aplecă şi băgă mâna în apa sălcie. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi, brusc, apa începu să bolborosească, iar el simţi zeci de ace în mână, nu chiar aşa de dureroase, atât erau de fine. Neluând în seamă dezgustul pe care îl simţea, lăsă mâna în apă şi se uită. Zeci de peştişori lungi cât degetul se năpustiră la mâna lui, apoi plecară.

— Sunt nişte peşti tropicali extrem de vorace, îi explică ştiinţific Lo Cheng. Îi creştem aici ca să-i exportăm în Japonia, căci japonezilor le plac enorm demult acvariile. Cum nu sunt prea mari, nu pot face rău, însă sunt mulţi şi adoră carnea de om.

— De ce nu ţipă? întrebă Malko, cred că este foarte dureros.

Lo Cheng zise vesel cu un fel de cotcodăcit:

— Natura a aranjat bine lucrurile. Ei secretă un fel de anestezic care atenuează durerea.

— Dar o vor devora de vie!

Lo Cheng clătină din cap.

— Le trebuie mult timp ca să devoreze un corp omenesc. Două săptămâni, probabil. Până acum, nu au atins niciun organ vital. Dacă i-am băga şi capul în apă: atunci, ar fi altceva. Le plac în special ochii…

— De când stă aici? îl întrerupse Malko.

— De când am arestat-o la Institutul de Limbi Străine. Mai are câteva zile ca să reflecteze. Dacă îşi recunoaşte greşelile cât mai repede, nu se va întâmpla nimic. Doar câteva zile de convalescenţă…

Yang-Xi deschise ochii înceţoşaţi de suferinţă. Se mişcă precum un şarpe stacojiu, aţintindu-şi privirea asupra lui Malko. Dar întoarse capul ruşinată, gata să vomite. Lo Cheng strigă ceva şi plasa în care era prins corpul se ridică în aer, apoi coborî încetişor în apa sălcie. Capul rămase din nou la suprafaţă.

Acum, Malko îşi imagina cum mişunau acei peşti scârboşi în apă.

— Nu puteţi să o lăsaţi aşa, zise el, este inuman.

Într-adevăr, CIA îşi alegea aliaţii pe sprânceană. Lo Cheng nu răspunse, dar îl luă de braţ.

— Să mergem, făcu el.

Îl conduse pe Malko în încăperea de alături în care temperatura nu era chiar atât de tropicală. Un chinez aduse nelipsitele căni cu capac pline cu ceai fierbinte, apoi îi lăsă singuri. Tovarăşul Lo Cheng se aplecă numaidecât spre Malko, împroşcându-l cu salivă.

— Înţelegeţi, domnule Linge, fata asta trebuie să ne spună ce ştie. Este foarte important pentru noi.

Malko îşi stăpânea furia şi indignarea.

— Cum aţi arestat-o şi de ce?

Lo Cheng se afundă într-un fotoliu şi inspiră şuierând, apoi sorbi o gură de ceai fierbinte.

— Oamenii mei au asistat la un incident întâmplat la patinoar. Au identificat-o foarte uşor pe tovarăşa Yang-Xi, iar eu am cerut dosarul ei de la SEPO. În afară de originea socială nesănătoasă, nu există nimic recent în ceea ce priveşte activităţile contrarevoluţionare. Bine că ne-am gândit să-i percheziţionăm camera.

Se opri ca să respire puţin şi, după ce dădu cu zgomot aerul afară, continuă:

— Şi după aceea? întrebă Malko care stătea ca pe ghimpi.

— Am găsit mai multe folii cu pastile anticoncepţionale, zise chinezul pe un ton grav, aplecându-se spre el.

Spusese acest lucru ca şi cum ar fi dat peste cadavrul lui Mao Tze-Dong sub patul prinţesei mongole… Văzând nedumerirea de pe chipul lui Malko, „tovarăşul” ţinu să precizeze:

— Guvernul nostru interzice distribuţia de anticoncepţionale femeilor nemăritate sau divorţate. Este un act contrarevoluţionar extrem de grav care ne-a permis să o arestăm. (Făcu o pauză ca să se înţeleagă bine ce avea să spună în continuare.) Ca să-şi mai îndulcească această crimă, tovarăşa Yang-Xi ne-a mărturisit că a primit aceste pilule de la acea italiancă. Aducea în mod regulat pastile, iar ea le vindea elementelor antisociale din institut ca să se poată deda mai apoi unui comportament revizionist.

— De ce italianca i le dădea tocmai ei? întrebă Malko.

Lo Cheng dădu cu tristeţe din cap.

— Tovarăşa Yang-Xi nu îşi dă încă seama de crimele ei ca să mărturisească totul. O să ne ia ceva timp. Dar până la urmă vom afla.

— Deci, întâlnirea noastră nu a fost întâmplătoare, nu-i aşa?

— Nu, zise Lo Cheng. Ne-a dezvăluit că Doris Venezia a vrut să vă cunoască şi i-a cerut să simuleze că se ciocneşte de dumneavoastră din greşeală, ca să aibă un pretext să vă atragă în apartamentul ei după aceea... S-a îndrăgostit de dumneavoastră, adăugă el scârbit.

— Această ipoteză nu stă în picioare, spuse Malko. V-a minţit.

— Până la urmă va mărturisi, îl asigură Lo Cheng. Anchetatorii noştri sunt foarte răbdători şi au o înaltă conştiinţă revoluţionară. Vom afla totul despre legăturile tovarăşei Yang cu spioanca hegemoniştilor. Începând din seara asta, îi mai acord o şansă. Am dat ordin să fie scoasă din bazin şi lăsată toată noaptea ca să-şi scrie declaraţia. Dacă aceasta va fi mulţumitoare, va scăpa de interogatoriu.

— Aş putea să vorbesc cu ea? întrebă Malko.

O lucire de nervozitate străbătu ochii negri ai chinezului. Zâmbi şi spuse fără ocolişuri:

— Mi-e teamă că nu va fi posibil. Nu înainte ca tovarăşa Yang-Xi să-şi mărturisească toate crimele comise. Vă voi ţine la curent.

— S-a aflat cum s-au cunoscut cele două femei?

— Bineînţeles. Yang-Xi avea legături cu o studentă străină care i-a făcut cunoştinţă cu agenta hegemonistă. Acum va trebui să ne spună numele tuturor acelora care au avut o atitudine contrarevoluţionară pentru ca ancheta să fie completă.

Malko nu mai scoase o vorbă. Ajunsese în mijlocul aspectului celui mai mârşav al sistemului. Pentru o atitudine cât se poate de normală în toate ţările occidentale, aceste tinere îşi vor distruge viaţa.

— Care este pedeapsa în cazul acestui gen de crime? întrebă Malko.

Lo Cheng se strâmbă.

— Depinde de gradul de pocăinţă al acuzatului. Între trei şi cinci ani la Lao Zao. În plus, dacă originea socială este nesănătoasă...

Altfel spus, prinţesa mongolă îşi va petrece într-un lagăr de

muncă cei mai frumoşi ani ai tinereţii. Poate şi mai rău, dacă era amestecată în acţiunile de spionaj ale italiencei.

— Prin urmare, au existat mai multe persoane care m-au supravegheat în seara în care am fost la patinoar. Yang-Xi pentru Doris Venezia, ruşii, plus cineva care lucrează pentru Omul Roşu.

Lo Cheng inspiră şi dădu aerul afară pe gură însoţit de câţiva stropi de salivă.

— Exact, domnule Linge, aţi raţionat minunat. Dar trebuie să fim absolut siguri că tovarăşa Yang-Xi nu are nicio legătură cu Hong Shih. Trebuie să facă o declaraţie extrem de completă şi de minuţioasă. Însăşi securitatea dumneavoastră depinde de acest lucru, adăugă el, fiindcă agenta hegemoniştilor a descoperit că sunteţi…

Malko ştia că avea dreptate, însă doar din punct de vedere tehnic. Nu putea suporta ideea că mii de peştişori carnivori o vor devora de vie pe prinţesa mongolă.

— După ce totul se va termina, spuse el, aş dori să o revăd pe Yang-Xi. Ca să mă asigur că a spus adevărul, adăugă el. Ca să nu-l jignească pe chinez.

„Tovarăşul” Lo Cheng îl aprobă cu entuziasm.

— Excelentă idee, domnule Linge. Astfel veţi vedea că metodele noastre represive nu sunt deloc inumane. Dar, momentan, trebuie să o impresionăm pe vinovată, nu-i aşa? După aceea, îşi va aminti mai bine firul crimelor comise, ca să nu mai ajungă în bazin.

În ţările civilizate, acest lucru nu se numea „omenie”, ci mai degrabă tortură. Malko înţelese că nu putea în niciun fel să influenţeze soarta prinţesei mongole. Yang-Xi îşi va purta crucea până la capăt. Sistemul funcţiona perfect. Definiţia unei activităţi antirevoluţionare sau revizioniste avea un sens destul de larg ca să umple toate lagărele de reeducare prin muncă…

Când Lo Cheng se ridică, Malko făcu acelaşi gest. Din fericire, nu mai trecură pe la bazin. Se agăţă de promisiunea chinezului că Yang-Xi va avea ocazia să facă o declaraţie adevărată şi că nu va fi torturată.

În provincie era la fel de sinistru şi de frig. Şoferul lăsase motorul să meargă ca să fie cald în maşină. I se făcuse ruşine. Vehiculul demară imediat, iar „Complexul industrial al Pârâului Limpede” se pierdu în ceaţă. El se întrebă dacă toată China era

presărată de asemenea mausolee ale ororii. Aparent, Lo Cheng era foarte mulţumit şi îşi aprinse o ţigară. Era Rothmans, oferit probabil de Jim Gordon.

— Unde ne ducem? întrebă Malko.

— La Beijing, zise Lo Cheng. Suntem doar la treizeci de kilometri. Peste trei ore, aveţi o cursă spre Shanghai. O prindeţi. Voi lua legătura mâine cu dumneavoastră prin alte mijloace.

— Ce voi face la Shanghai?

Lo Cheng îl mai scuipă un pic.

— Vă continuaţi misiunea, domnule Linge. Trebuie să ajungem la capăt.

Era optimist.

— Cum puteţi fi sigur că Omul Roşu nu este la curent? întrebă Malko. În plus, ruşii îşi vor da seama de dispariţia lui Doris Venezia şi a bărbatului care o însoţea. Dacă voi mă urmăriţi, atunci şi complicii Omului Roşu pot s-o facă. E posibil să fi fost vreunul în tren.

Lo Cheng se încruntă.

— Da, se prea poate, recunoscu el. Dar nu cred că ne urmăresc în permanenţă. Principalul e că Hong Shih ştie că trebuie să se ducă la Shanghai. Cu siguranţă că nu vrea să-şi asume riscul să vă contacteze înainte. Iar cât despre ruşi, sunt sigur că nu au nicio legătură cu el. Ar fi prea periculos şi inutil. Omul de legătură era doamna Venezia.

— În concluzie, acţionez ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? întrebă Malko. Mă duc la *Shanghai Hotel* şi aştept. Dacă mă bănuiesc, nu vor scoate capul, iar dumneavoastră veţi pierde. Chiar dacă Omul Roşu vă veni la Shanghai, va pleca şi va încerca ceva mai târziu. Sau se va da la fund câţiva ani, iar dumneavoastră nu veţi afla nimic...

Lo Cheng asculta distrat argumentele lui Malko, dar se juca nervos cu pachetul de Rothmans. Râse puţin încurcat.

— Da, există o problemă, însă eu cred că se va întâmpla ceva la Shanghai. Cei care trebuie să-l scoată din ţară pe Omul Roşu vor intra în legătură cu dumneavoastră. Nu se poate altfel.

— De ce?

— Pentru că avem de-a face cu oameni foarte prudenţi. Cred că au prevăzut că omul căruia i-aţi luat locul putea fi prins, interogat şi poate că ar fi vorbit. Dacă nu cunoaşte filiera de ieşire, nu va putea să o dezvăluie. Pentru ruşi, acest lucru este

extrem de important, căci această organizare cere timp şi bani, ca să nu mai vorbim despre complici. Deci „dumneavoastră” nu ştiţi nimic.

Raţionamentul era bun. Însă sejurul la Shanghai nu va fi o vacanţă.

— Spuneţi-mi, întrebă Malko, cum aţi aflat că e vorba de Shanghai?

— Nu ştiu, dar este o posibilitate. Şi încă una foarte importantă, fiindcă e vorba de un port. Acest lucru poate foarte bine să se întâmple şi în Canton. De aceea, veţi primi instrucţiuni când veţi ajunge la Shanghai. V-am rezervat o cameră la *Shanghai Hotel* ca pentru Rolf Hanover. Cei care trebuie să afle o vor face. Să nu vă fie teamă de nimic, noi vă supraveghem.

Malko ar fi vrut să-l întrebe ce s-a întâmplat cu Ayako. În vâltoarea ultimelor ore, uitase complet de dispariţia japonezei. Dar hotărî că e mai bine să tacă. Nu avea niciun rost ca Lo Cheng să creadă că îi păsa de soarta ei. Dacă Ayako va apărea, va avea timp s-o vadă. Mâna nu-l mai durea. Era nevoit să mai poarte acel plasture scârbos câteva zile. Doar n-o să facă pe elegantul la Shanghai.

În maşină se instală din nou tăcerea. După o oră, ajunseră la aeroportul din Beijing. Lo Cheng rămase în vehiculul masiv şi îi strânse mâna lui Malko.

— Vă conduce unul dintre oamenii mei, spuse el. Tot la el este şi biletul dumneavoastră. Veţi găsi un ghid la Shanghai. I-am prevenit pe cei din Luxingshe că a trebuit să faceţi un ocol prin Nankin şi că veţi reveni aici ca să vă întâlniţi cu câteva persoane din corporaţie. Nimeni nu îşi va face probleme în privinţa întârzierii dumneavoastră.

— Şi dacă vreau să iau legătura cu dumneavoastră?

— Momentan, nu se poate. Îndată ce va fi posibil, vă voi da un semn de viaţă. Drum bun!

Îi plăcea umorul negru… Malko se dădu jos din maşină şi fu escortat de un chinez în uniformă albastră care îi ducea valiza, apoi puse biletul pe tejghea şi plecă. Avionul de Shanghai decola peste două ore. Se aşeză pe o banchetă din hol, chiar sub statuia lui Mao. Era mort de oboseală. Oare ce va mai găsi şi la Shanghai?

Capitolul XII

Şirul maiestuos de clădiri masive şi întunecate, care se chema odinioară Bund[20] cel mai frumos bulevard din Shanghai, situat vizavi de Wang-Pu, era cufundat în ceaţă. În aparenţă de neclintit cu zidurile lor masive şi arhitectura greoaie, construite în stilul începutului de secol, aceşti monştri din beton găzduiau acum sediul Partidului Comunist din Shanghai, Banca Republicii Chineze, Radioul şi *Peace Hotel.* Ceea ce fusese o dată frumuseţea şi mândria Shanghai-ului în Marea Epocă, rebotezată acum Zhong Shan Lu, a devenit acum simbolul comunismului în China. Un vapor antic cu mai multe punţi suia acum pe Wang-Pu, strecurându-se printre numeroasele ambarcaţiuni care circulau pe fluviu, printre cargourile imense ancorate alandala şi joncile legate unele de altele de pontoanele din lemn, vechi şi putrezite, ce plecau din cheiul din beton care mărginea Bundul. Pe malul celălalt al fluviului, pe cheiurile din Pu-Dong se aliniau mai multe depozite.

Înnebunit de sunetul neîntrerupt al claxoanelor, Malko închise fereastra camerei. Încă de la primele raze ale soarelui, şiruri lungi de camioane pierdute printre bicicliştii blocaţi în nişte ambuteiaje monstruoase făceau un vacarm de nedescris. Hotelul *Shanghai,* solemn, elegant şi foarte vechi, construit în stilul unei catedrale, domina cu silueta lui impunătoare micul pod din metal ce traversa râul Wu-Song care, la rândul lui, se vărsa mai la nord de Bund în Wang-Pu. Imens bloc din beton cenuşiu, cu un singur turn micuţ în vârf. Aducea mult cu hotelul *Waldorf Astoria* din New York. Malko primise o cameră la etajul al şaptesprezecelea aflată exact sub două terase din partea principală a hotelului.

Venind de la aeroport, mult mai mare şi mai modern decât cel din Beijing, impresia de forfotă continuă şi de activitate febrilă contrasta mult cu calmul rece din capitală. Cu cele douăsprezece milioane de locuitori, Shanghai-ul era primul oraş ca mărime din China şi din întreaga lume. Această informaţie o primise de la ghidul care îl întâmpinase în ajun, un chinez mititel

---

20 *Bund sau Uniunea Generală a Evreilor Muncitori din ţările comuniste, partid fondat în 1897 în Rusia (n.t.)*

şi glumeţ, care i-o spusese cu multă mândrie. Scurta vizită „oficială” a lui Malko la Shanghai era totuşi puţin cam încărcată, constând din câteva inspecţii la uzinele model şi în unele comune din provincie. Shanghai nu era cu precădere un oraş folcloric şi istoric, însă făcea parte din „vitrina comercială” a Chinei. Deşi se afla la sud de Yang-Tse, gerul era foarte aspru. Temperatura coborâse la minus cinci grade când Malko ajunsese aici.

Telefonul sună, iar Malko răspunse. Auzi ceva în chineză, dar cel de la capătul firului închisese. Acest incident îl enervă, declanşându-i în mâna arsă nişte furnicături îngrozitoare. Nu îndrăznea să-şi scoată încă plasturele, dar nu mai avea dureri. Acum îşi dădea seama că „ploiosul” tovarăş Lo Cheng îl băgase într-un îngrozitor viespar. Chiar dacă admitea că oamenii din KGB din interiorul ambasadei de la Beijing nu îşi dăduseră seama de dispariţia lui Doris Venezia, poziţia lui Malko era şi mai delicată. Malko nu ştia cum să procedeze ca să ia legătura cu cineva din Shanghai.

Omul Roşu trebuie să se afle deja aici sau pe punctul de a sosi. Sărbătoarea Primăverii nu dura decât cinci zile. Acum era luni, deci trebuia să se termine miercuri. Nici nu se punea problema plecării. În plus, nimic nu confirma faptul că Shanghai era punctul final al călătoriei. Fireşte că era mai greu de supravegheat decât în Canton, dar mult mai uşor de acţionat, datorită mării şi portului.

Deodată, îşi dori să nu se întâmple nimic şi fugarul să nu mai vină. Avea vaga senzaţie că lucrurile nu se vor întâmpla cum idilic prevăzuse tovarăşul Lo Cheng cu arestarea fără probleme a „trădătorului”, cu pocăinţa sa şi felicitările adresate agentului imperialist care ajutase cu succes măreaţa patrie socialistă la anihilarea comploturilor hegemoniştilor. Chiar de la început, a avut senzaţia că este doar o marionetă. În minte îi reveni imaginea lui Yang-Xi, prinţesa mongolă devorată de vie de peşti, şi i se făcu groază. China rămăsese la fel.

Încercă să ghicească cine erau aceia care îl aşteptau la Shanghai, adică celălalt capăt al filierei. Instinctul său îi spunea că era mai bine că lucrurile astea se întâmplau la Shanghai. Prin urmare, exista o structură de primire care îl aştepta pe Omul Roşu.

Telefonul îl agasa. Circuitul său clandestin trebuia să aibă

câte o parolă, dar el nu ştia niciuna. Căută să priceapă. Ca să fugă din Shanghai, avea nevoie de un vapor. Folosirea aeroportului ieşea din discuţie.

Îşi puse haina ca să nu îngheţe şi deschise fereastra, dar aerul rece îi îngheţă faţa. Drept în faţa lui, Wang-Pu, ale cărui ape cenuşii dispăreau sub sutele de ambarcaţiuni de diferite mărimi, curgea spre interiorul Chinei. Se aplecă mai spre stânga ca să vadă mai bine cotul fluviului, chiar în faţa lui Wu-Song, zona docurilor unde erau ancorate toate navele străine. La câteva mile depărtare, fluviul se vărsa în Marea Chinei. Numeroase cargouri erau încărcate sau descărcate, dar se aflau prea departe ca să le poată distinge pavilioanele. Unele erau la mal, altele, în mijlocul imensului fluviu.

Neavând binoclu, nu putea să identifice niciunul dintre ele. Singurul loc unde spera să găsească un binoclu, era Nankin Road, marea arteră comercială care şerpuia ca un dragon pe şase kilometri, ajungând în Bund, chiar în dreptul hotelului *Peace.* În cel mai rău caz, trebuia să iasă la plimbare.

*

* *

Mulţimea era atât de compactă, încât semăna cu o panglică gri-albăstruie ce se scurgea între cele două şiruri de magazine plasate unele lângă altele ca într-un oraş occidental. Pe Nankin Road circulaţia bicicletelor era interzisă, în afara troleibuzelor verzi şi câtorva maşini care îşi făceau loc claxonând de mama focului.

Această forfotă dădea senzaţia de viaţă şi de veselie, foarte depărtate de calmul monoton din Beijing. Aflându-se în sud, populaţia Shanghai-ului se bucura de reputaţia că se descurca mai bine decât chinezii de prin alte părţi. Malko ieşi dintr-un *friendship store,* un magazin pentru străini, cu un binoclu „Made în China”, cumpărat cu exorbitanta sumă de o sută douăzeci şi cinci de yuani, preţul unei biciclete... Spera să fie bun şi să se poată folosi de el. Obosise de atâta mers, dar pe aici nu erau taxiuri. O luă din nou spre Bund în care ajunse în douăzeci de minute, apoi ocoli hotelul *Peace* care era chiar în colţul străzii Nankin. Puţin mai încolo, un soldat cu o puşcă cu baionetă păzea în mod simbolic clădirea Radiodifuziunii. Pe faleza înaltă a fluviului Wang-Pu, zeci de chinezi se fotografiau cu entuziasm.

La câteva sute de metri în faţa lui, în partea cealaltă a podului din metal, hotelul *Shanghai* se înălţa maiestuos ca o catedrală. Cele două terase de la etajul al optsprezecelea reprezentau un excelent post de observaţie.

Când trecu peste micul pod metalic, Malko simţi cum structura se clatină sub paşii lui. Vaporaşe şi jonci treceau neîncetat pe dedesubt. Holul hotelului *Shanghai* era vesel ca o capelă funerară, cu masa veche de biliard şi barul întunecat ca o criptă. Malko apăsă pe butonul etajului al optsprezecelea. Palierul era pustiu. Împinse uşa din dreapta şi se pomeni la acelaşi nivel cu terasa hotelului, adică aceea care avea panorama întregului Wu-Song. Închise uşa. Se rezemă cu coatele de balustradă şi scoase binoclul din tocul lui de piele, începu să privească în dreapta lui în direcţia în care Bundul se pierdea în ceaţă, dar nu văzu decât pacheboturi vechi sub pavilion chinez şi vasele-navetă de pe Wang-Pu. Oare cum puteau chinezii să controleze atâtea ambarcaţiuni?

Se uită în continuare peste Wang-Pu uşurel către stânga, în direcţia docurilor, acolo unde fluviul făcea un cot şi se găseau cargourile străine. Reperă cinci şi se chinui să identifice pavilionul. Cel panamez era uşor de identificat cu pătratele albastre cu alb, şi cele două japoneze cu bulina roşie pe fond alb. Cel francez se observa mai greu căci era ultimul. Malko nu vedea decât roşu şi alb. Dar putea fi steagul mai multor ţări. Acesta din urmă era ancorat exact în mijlocul fluviului, puţin mai departe de celelalte. Malko rămase uitându-se la el îndelung, străduindu-se să-i descifreze numele. După câtva timp, o rază de soare se ivi dintre nori şi, mijind ochii, zări la pupa şase litere: *Gdansk.* Fireşte că era drapelul polonez.

Luă binoclul de la ochi şi rămase pe gânduri. Inima începu să-i bată mai repede. Serviciile poloneze lucrau mână în mână cu KGB-ul. În concluzie, nimeni nu se opunea unei operaţiuni sovietice. Chiar dacă venea la Shanghai, o navă rusească era supravegheată fără întrerupere.

Rămase minute întregi ca să observe cargoul polonez, gândindu-se la diferite ipoteze. Dar încerca să se abţină să viseze prea mult. La urma urmei, putea să nu fie bună nicio teorie. Dar era singurul element cât de cât palpabil pe care îl avea.

Deodată, se petrecu ceva ce observase cât timp durase

plimbarea. Poate că exista o modalitate prin care să elimine complet teoria lui. Dar merita să încerce. Puse binoclul în toc, ieşi de pe terasă şi se duse în camera lui.

*
* *

Inscripţia neagră mărginită cu roşu indica: *Polish Consulate.* Era o uşă puţin mai retrasă a clădirii Radiodifuziunii, a doua clădire pe dreapta, după Nankin Road, negricioasă şi masivă, ca toate celelalte. Malko apăsă pe butonul soneriei. Ceea ce îl enerva, era faptul că nu ştia dacă era urmărit sau nu. Cum să-şi dea seama de ceva în această învălmăşeală de nepătruns?

Uşa se deschise şi apăru un chinez cu un aer de neîncredere care îl măsură de parcă ar fi fost un intelectual împuţit: Malko îi zâmbi şi vorbi în poloneză. Acesta dădu din cap şi îi răspunse într-o engleză aproximativă:

— *Consulate closed.*

Bineînţeles că nu îi ardea decât să-l alunge cât mai repede pe Malko de la uşă. Dar el nu se clinti din loc. Privea fix tabla de pe perete unde erau afişate nişte hârtii.

— *The SS Gdansk, when she goes?* întrebă el.

Chinezul se străduia într-adevăr să înţeleagă. Scutură din cap.

— *You come tomorrow…*

Apoi îl prinse pe Malko de braţ şi îl împinse afară. Furios şi frustrat, acesta se pomeni pe trotuarul din Bund. De unde putea să afle informaţia care îl interesa? La Shanghai, ca de altfel în toată China, nu existau ziare în limbi străine. Ca să pună o asemenea întrebare la recepţia hotelului, risca să atragă atenţia oamenilor din SEPO. Cu Lo Cheng nu avea cum să ia legătura, dar oricum prefera să n-o facă. Şi nici nu avea rost să-l stârnească degeaba. Se pregătea să se întoarcă la hotel, când zări în dreapta lui, pe locul unde se aflase odinioară Consulatul Marii Britanii, o clădire albă, retrasă de la stradă, cu o grădină în faţă şi o plăcuţă pe care scria: *House of the Seamen.*[21]

În faţă se opri un taxi din care coborâră doi străini şi intrară în clădire. Malko o luă pe poteca ce ducea acolo. Pe o plăcuţă era menţiunea: „Intrare rezervată numai persoanelor străine”. Doi chinezi, cu siguranţă oameni din SEPO, stăteau cu nonşalanţă în hol, pregătiţi să-i facă pe nou-veniţi să respecte instrucţiunile.

21 *Casa marinarilor (n.a.)*

Nu îi dădură nicio atenţie lui Malko. El străbătu restaurantul şi barul. În dreapta intrării se găsea un panou din plută agăţat pe perete. Se apropie de el şi simţi o tresărire în piept. Aici erau scrise pe două coloane nişte nume şi nişte cifre. Era programul sosirilor şi plecărilor navelor din portul Shanghai.

Parcurgând rapid lista, descoperi numele cargoului *Gdansk* în josul coloanei. În dreptul Plecărilor, era trecută data de 31 ianuarie. Deci peste două zile. El sosise pe 15. În concluzie, era posibil... Ieşi cu nonşalanţă, ca un trecător obişnuit. Era hotărât să-şi urmeze ipoteza. Omul Roşu ieşea din ţară cu un cargou polonez. Cu siguranţă că se afla aici.

Dacă supoziţia lui Malko era adevărată, urma să fie contactat foarte urgent, fiindcă fugarul era obligat să ia legătura cu el. Datele coincideau. Va pleca înainte de Sărbătoarea Primăverii. Cargoul polonez avea nevoie de cel puţin două ore ca să iasă din apele teritoriale chineze. După aceea, va intra sub protecţia flotei sovietice, apărută în mod ciudat în Marea Japoniei. Era o operaţiune bine pusă la punct.

În concluzie, el era veriga cea mai fragilă a lanţului. Oare ruşii aflaseră că fuseseră şi ei infiltraţi? Revăzu în minte trupul italiencei prăbuşindu-se în Yang-Ţâ, sfârtecat de izbitura cu podul. Probabil că şi la Shanghai ruşii aveau un „dispozitiv”. Dacă Malko nu îl descoperea, era vai şi amar de el. Se întoarse maşinal şi dădu peste câţiva chinezi care îl priveau curioşi. Sub paşii lui, podul metalic de deasupra râului se clătina îngrozitor. O ambarcaţiune trecu în viteză pe sub el şi se pierdu în traficul de pe imensul fluviu. Altele erau ancorate de-a lungul malului râpos, ca nişte case plutitoare. Îndată ce intră în holul hotelului, recepţionera se repezi la el.

— Trebuie neapărat să vă mutaţi de aici peste o oră.

Malko primi vestea ca pe un pumn în stomac. Oare ce mai însemna şi asta?

— De ce? îl întrebă el.

— S-a făcut o greşeală la Beijing, zise ea prost dispusă. Aşteptăm un grup de diplomaţi străini şi toate camerele sunt ocupate.

— Unde mă mutaţi?

— La hotelul *International*, pe Nankin Road. E foarte bine acolo, zise ea. Ghidul va veni să vă ia peste o oră. Aveţi o cameră foarte bună.

Malko îşi luă cheia. Nu putea să se certe cu sistemul. Oare ce însemna această schimbare? Dar mai ales, ce consecinţe va avea în privinţa contactelor lui?

Cu tristeţe în suflet, începu să-şi strângă lucrurile. Tocmai o încuia când sună telefonul. Ridică receptorul, dar nu se auzi nimic la celălalt capăt al firului. Se întristă şi mai tare. De data asta, era sigur că telefonul avea legătură cu misiunea lui. Poate că ar fi trebuit să spună altceva, dacă ar fi fost Rolf Hanover. Poate că ar fi rupt coarda care îl lega de Omul Roşu.

Capitolul XIII

Mulţimea compactă îi asalta pe negustorii de trestie de zahăr care stăteau la intrarea în Parcul poporului. Malko îşi făcu drum prin mulţimea tăcută. Fusese obligat să coboare şi să urce pe trotuar ca să evite grupurile adunate în faţa vitrinelor. Tinerii chinezi admirau încântaţi portretul unei mirese în rochia tradiţională din vitrina unui fotograf. Malko coborî de pe trotuar şi era cât pe ce să-l calce un troleibuz care mergea scârţâind.

Pe Nankin Road se vindeau de toate, chiar şi televizoare color, lucru nemaiîntâlnit până acum în China. Se mutase de trei ore la hotelul *International* care părea ieşit dintr-un film al anilor ’40, cu jaluzele din lemn lăcuit şi ventilatoare imense. Cele optsprezece etaje ale lui erau mai puţin strălucitoare decât cele ale hotelului *Shanghai.* Un amănunt curios: camerele nu se încuiau cu cheia. Băiatul care avea grijă de etaj le descuia. Malko era singurul alb din hotelul care era plin cu chinezi veniţi de peste mări şi ţări. Ghidul său îl lăsase liber până a doua zi dimineaţă, când trebuia să viziteze o uzină de camioane dintr-o periferie a Shanghai-ului. Lo Cheng parcă nici nu ar fi existat. Decât să se închidă în cameră, mai bine se ducea să se plimbe.

Se apropie de un grup care se adunase în jurul unui tânăr vânzător ambulant, se urcă pe trotuar şi, făcându-şi loc cu coatele, până la urmă reuşi să vadă în mâna chinezului nişte fotografii. Îndată ce negustorul îşi dădu seama de prezenţa unui străin amestecat printre curioşi, îşi adună imediat fotografiile şi se făcu nevăzut în mulţime. Mergând tot pe Nankin Road, Malko

zări mai mulţi negustori ca acela cu fotografiile, la fel de tineri, care se deplasau cu rapiditate pe artera comercială. Se pare că vindeau fotografii porno. Un lucru era clar: China începea să evolueze. La Beijing, nici nu te puteai gândi la aşa ceva. Îşi continuă drumul. Observă o coadă lungă care aştepta să cumpere nişte chifle, specialitate din Shanghai, când un negustor ambulant se ivi în faţa lui şi îi arătă mai multe fotografii pe care le ţinea cu mâinile lui murdare. Malko aruncă o privire spre ele. Nu erau fotografii porno, ci portretele vedetelor de altădată din filmele occidentale. Îi dădu mâna la o parte şi zâmbi.

Deodată, simţi că negustorul îi strecură o fotografie între degete. Înainte de a avea timp să i-o restituie, chinezul dispăru în mulţime. Malko se uită la fotografie. Era figura lui Hedy Lamarr. Vedeta de dinainte de război. Se pregătea s-o arunce, când zări ceva scris pe spate.

*

* *

Shanghai Antics, 167 Nankin Road: today, 5 PM.

Malko citi şi reciti scurtul mesaj de pe dosul fotografiei pe care o ţinea în mână. Negustorul ambulant se pierduse în mulţime. Oricum nu avea rost să-l urmărească. În mod cert vorbea numai chinezeşte. Băgă fotografia în buzunar şi îşi văzu de drum. Aproape că ajunsese în Bund şi zărea acum vapoarele de pe fluviu. Chiar dacă era urmărit de aproape, gestul negustorului trecuse neobservat.

Cine dorea să-l întâlnească? Lo Cheng, Omul Roşu sau altcineva aflat la capătul filierei? Faptul că precizase ora întâlnirii însemna că avea să vadă o persoană care era de fapt o cutie poştală „vie”.

Străbătu Bundul ca să ajungă pe faleza râului Wu-Song şi se amestecă printre perechile de îndrăgostiţi care se fotografiau cu vapoarele.

*

* *

Maşina se opri brusc, iar taximetristul ridică trei degete, însemnând că cerea trei yuani pentru această cursă. Nu existau aparate de taxare. Malko îi plăti şi coborî. Fiind precaut, el opri

taxiul puţin mai departe, la colţul străzii Yan-an Lu, unde mai erau şi alţi anticari. O luă înapoi pe trotuarul aglomerat şi împinse uşa magazinului *Shanghai Antics.* Toţi anticarii din acelaşi oraş aveau acelaşi nume şi constituiau punctele de vânzare ale aceleiaşi organizaţii centrale. Era locul ideal pentru a intra în legătură cu străinii.

Magazinul în care intră Malko nu arăta prea grozav din cauza vitrinei pline de praf şi harababurii care domnea în interior. Începu să se plimbe printre obiectele puse de-a valma, fiind total ignorat de vânzătorii localnici... Înăuntru mai erau doi clienţi care discutau preţul unui birou din lemn sculptat, dezmembrat practic în bucăţi. O femeie trecută de patruzeci de ani, elegantă, cu trăsăturile cam ascuţite, îndulcite de nişte ochi superbi cenuşii şi de nasul în vânt. Fata înaltă şi brunetă care o însoţea trebuie să fi fost fiica ei.

Malko rămase în faţa unei vitrine cu argintărie produsă într-o concesiune engleză din Shanghai, la începutul secolului. Zări un obiect straniu pe una dintre etajere. O ceramică reprezentând o femeie culcată într-un hamac, cu un corp foarte sexy de europeană, dar cu figură de asiatică, admirată de un papagal. Formele pline de voluptate contrastau cu trăsăturile asiatice fine ale feţei încadrate de un păr lung şi negru.

— Ciudat obiect, nu-i aşa?

Malko se întoarse. Femeia cu ochi cenuşii se uita la el zâmbind. Bărbia voluntară era estompată de strălucirea unor dinţi minunaţi. De aproape, era şi mai fermecătoare. Vorbea engleza cu un uşor accent gutural.

— Într-adevăr, spuse Malko. Mă întreb ce semnificaţie are.

Necunoscuta luă obiectul din ceramică şi îl examină cu un surâs în colţul gurii.

— Probabil fantoma vreunui european exilat, care a vrut să-şi imortalizeze iubita, zise ea. Cine ştie de câte ori a visat în faţa acestui obiect?

Puse la loc ceramica şi întrebă:

— Vă pricepeţi la mobilier vechi? Mi-ar plăcea să aflu e părere aveţi despre obiectul pe care vreau să-l cumpăr.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

O urmă pe necunoscuta cu ochi cenuşii în cealaltă parte a magazinului. Brusc, îşi dădu seama că erau singurii clienţi ai anticarului. Se întoarse către el.

— Sunteţi în trecere prin Shanghai?

— Da, stau numai câteva zile.

— Şi eu la fel. După aceea ne întoarcem la Beijing. Soţul meu este ambasadorul Republicii Democrate Germania. Shanghai-ul este un fel de evadare. Beijingul este un oraş foarte rece care îmi aminteşte de Berlin.

— Foarte adevărat, zise Malko. Am putea foarte bine să vorbim nemţeşte, căci eu sunt austriac.

— *Ach! Wunderbar.*

Ea îi întinse mâna şi continuă în germană:

— Mă numesc Sigrid Kleist. Ea este fiica mea, Hildegard.

Malko dădu mâna cu amândouă, observând unghiile lungi, dar nelăcuite ale soţiei de diplomat. Era uluit. Examinară împreună timp de câteva minute faimosul birou sofisticat cu picioare din rădăcini de smochin indian. La insistenţele fiicei ei, Sigrid Kleist se hotărî să-l cumpere. După ce a plătit, ea se întoarse către Malko.

— Vreţi să vă conducem cu maşina? Noi stăm la S*hanghai Hotel.*

Tonul era foarte monden, fără să insiste însă. Chiar dacă nu ar fi avut vreun gând ascuns, Malko tot ar fi acceptat.

— Sunteţi foarte amabilă, eu am venit cu taxiul, dar a plecat.

Ieşiră din magazin împreună. Un Shanghai negru aştepta cu şoferul la volan. Bancheta din spate era destul de mare ca să încapă toţi trei. De aproape, fiica ei era destul de atrăgătoare, cu trăsături senzuale, puţin cam matură, şi cu nişte ochi negri cam inexpresivi. Cât a durat drumul, schimbară doar câteva banalităţi. Familia Kleist era la Beijing de doi ani şi simţea că se sufocă. Fiica lor şi mai mult.

— Unde aţi fost înainte de Beijing? o întrebă Malko.

— La Ministerul Afacerilor Externe din Pankow, răspunse Sigrid.

Deodată, maşina frână şi se opri. Malko zări pe geam sute de manifestanţi care baricadau şoseaua. Doi poliţişti cu caschete turtite deviau traficul. O manifestaţie! Ca să vezi! La Shanghai era un lucru neaşteptat. Doamna diplomat est-germană strânse buzele şi zise cu dezgust:

— Iată unde a ajuns Deng-Xiao Ping cu liberalismul lui…

Mulţimea asalta sediul Partidului Comunist din Shanghai, masiva clădire negricioasă din Bund, agitând pancarte şi

banderole…

Maşina îşi făcu loc claxonând de zor, iar în cele din urmă, reuşi să treacă prin mulţime şi să străbată Bundul spre nord, apoi se opri în faţa intrării hotelului *Shanghai.*

— Aş putea să vă invit la o ceaşcă de ceai? îi propuse Malko.

Sigrid Kleist îi zâmbi cu căldură.

— Este o idee excelentă, la etajul douăzeci este un bar micuţ. *Gemutlich.*

Şoferul tăcut şi morocănos parcă nici nu ar fi existat. Ca toţi şoferii personalului străin, lucra în mod obligatoriu pentru SEPO.

Intrară cu toţii în holul solemn şi întunecos. Lifturile erau în dreapta, după recepţie, la capătul coridorului ce dădea spre Bund. Sigrid apăsă pe butonul etajului douăzeci, iar fiica sa, la opt.

— Hildegard vrea să-şi refacă machiajul, spuse doamna diplomat surâzând.

Îşi dădu jos haina şi i-o dădu fiicei ei. Purta o rochie gri din flanelă, foarte strânsă pe corp. Făcând să iasă în evidenţă pieptul greu şi şoldurile foarte marcate. Deşi plinuţ, corpul ei degaja încă un erotism de bun gust. Picioarele puţin cam groase atrăgeau totuşi privirile. La etajul douăzeci nu era nimeni.

— Este una dintre cele mai frumoase privelişti din Shanghai, spuse Sigrid.

Străbătură cele două saloane pustii şi se instalară la o masă de lângă o fereastră foarte mare cu vedere spre Wang-Pu. Malko ceru un ceai pentru doamna diplomat şi o votcă pentru el.

Ea se ridică şi se apropie de fereastră. În stânga, se zărea o mică grădină părăginită înghesuită între şoseaua din Bund şi chei, exact înainte de a ajunge la podul de pe Wu-Song.

— Priviţi, zise Sigrid. Încă de pe vremea concesiunilor, există o placă la intrarea în grădină: „Interzis câinilor şi chinezilor”. (Zâmbi.) Este o inscripţie idioată, câinii doar nu ştiu să citească.

— Dar nici chinezii nu prea ştiau, observă Malko. Cel puţin, în perioada aceea.

Nemţoaica din Est zâmbi cam încordată şi arătă cu mâna podul metalic de pe râul Wu-Song.

— Încă din timpul ocupaţiei japoneze, stătea aici un soldat nipon care păzea podul. Toţi chinezii care treceau erau obligaţi să se închine foarte adânc şi să-l salute. Nu este de mirare că au existat câteva masacre îngrozitoare cu ocazia Eliberării. În fond,

chinezii sunt nişte oameni foarte sensibili, nu credeţi?

Ochii cenuşii îl fixau pe Malko cu o expresie veselă. Simţi că trebuie să spună ceva şi se hotărî să-şi încerce norocul, rugându-se cerului să fie suficient.

— Adineauri priveam portul, începu el. Este absolut fascinant. Nenumărate vapoare care aduc de toate în China.

Privirea doamnei diplomat era de nepătruns. Asculta cu capul puţin aplecat într-o parte, ca o pasare.

— Aţi observat lucruri interesante?

— Oh, o grămadă de cargouri, spuse Malko. Unul dintre ele va pleca peste două zile.

— Cum se numeşte?

— *Gdansk,* cred. Este acolo, în mijlocul fluviului. Se vede foarte bine cu binoclul.

Sigrid Kleist se aplecă puţin spre stânga.

— Într-adevăr. (Ea oftă în mod ciudat.) Două zile. E mult până atunci.

Brusc, privirea ei îşi schimbă expresia şi spuse cam tăios:

— Prietenul nostru este îngrijorat. Nu aveţi ceva mai clar de zis?

Malko simţi cum inima o ia din loc. De data asta, avusese un contact direct. Femeia care se găsea în faţa lui era legătura Omului Roşu.

Deci, nu fusese recunoscut. Cel puţin, nu deocamdată. Era întotdeauna la cheremul unei parole uitate sau al unui cod pe care nu îl ştia. Ochii cenuşii ai nemţoaicei erau încă aţintiţi asupra lui. Trebuia să-i răspundă într-un fel.

— Mâine aş putea să vă dau mai multe informaţii suplimentare, zise el la întâmplare.

Sigrid Kleist nu răspunse. Fiica ei intrase în bar şi se aşeză la masa lor.

— Îmi permiteţi? zise doamna diplomat.

Ea îi făcu semn fetei. Cele două femei se ridicară şi se îndreptară către ascensoare. Malko aruncă o privire în jurul lui. Salonul era gol, iar pe barman nu îl interesau clienţii. Mai rămâneau acum microfoanele. Dar vorbise destul de încet ca să fie în pericol. Sigrid se întoarse singură.

— Vă plictisiţi dacă mă însoţiţi o clipă? îl întrebă ea. Trebuie să mă întorc în apartament.

Prin urmare, limfatica Hildegard servea drept curier. Iar Sigrid

voia să se asigure că Malko nu o urmărea. Plăti şi o ajunse pe nemţoaică la lift.

*
* *

— Ce ciudată este forfota asta, nu-i aşa?

Sigrid Kleist părea fascinată de circulaţia de pe Bund. Fumând un Rothmans, stătea la fereastră cu spatele la Malko care nu-i vedea decât şoldurile pline, accentuate de rochia mulată din flanelă gri. Ca majoritatea vechilor hoteluri din China, camerele aveau dimensiuni impresionante, cu ferestre peste tot, ca într-o casă de rendez-vous mai de soi. Lucru nelipsit însă de picanterie, când te gândeşti la cât de pudici sunt chinezii.

Malko se apropie şi mirosi parfumul uşor cu care era dată nemţoaica. Cu o mişcare desigur involuntară, ea se ondulă puţin, făcând să-i iasă şi mai mult în evidenţă crupa plină. Deodată, el îşi dădu seama câtă tensiune domnea în încăpere, nu datorată neapărat meseriei pe care o practicau amândoi. Sigrid se uita în continuare la bicicliştii de pe Bund ca şi cum acesta ar constitui cel mai interesant spectacol din lume…

Malko se apropie atât de mult, încât aproape o atingea. Ca o femeie de lume ce era, ea ar fi trebuit să se întoarcă, dar nu se clinti din loc. El se abţinu ca să nu pară ridicol sau vulgar. Deodată, observă fermoarul lung şi strălucitor al rochiei ce trasa o linie de la ceafă până la şolduri.

Malko făcu un pas într-o parte, apucă între degete cheiţa şi trase în jos. Rochia se desfăcu de sus până jos, dezvăluind carnea cu un scârţâit uşor. Sigrid se întoarse fără să scoată un cuvânt. După sclipirea din ochii ei, Malko înţelese că nu îi va trage o palmă. Îi luă ţigara dintre degete şi o strivi în scrumieră. Apoi îi trase rochia de pe umeri. Aceasta căzu la picioare, prefăcându-se într-o grămăjoară gri. Pe dedesubt, purta un furou cu broderie şi ciorapi cu portjartier alb şi fin.

— Vă place să îmbinaţi utilul cu plăcutul, *Herr* Linge, zise ea aproape batjocoritor. Aveţi noroc că Beijingul este un oraş plictisitor. Dar trebuie să vă grăbiţi, căci fiica mea se întoarce repede.

Dantela furoului se ridica atunci când respira, dezvăluind un piept încă frumos. Malko puse mâinile pe şolduri şi îi strivi cu furie buzele cu gura lui. Carnea era la fel de tare ca a unei fete

de douăzeci de ani. Se îndreptară legănându-se spre canapeaua albă care era aşezată în faţa unei oglinzi mari pe perete. Sigrid se lăsă uşor pe spate. Furoul i se ridicase, iar Malko zări pielea foarte albă care se vedea între ciorapi şi slip.

— Aşezaţi-vă în genunchi, îi ceru Sigrid cu voce autoritară, îmi place s-o fac pe marginea patului.

Când o pătrunse, ea îşi dezlipi tălpile de podea, îşi mişcă bazinul în faţă şi începu să gâfâie zgomotos, strângând în mâini stofa albă a canapelei.

În genunchi pe mochetă, Malko o trăgea spre el de şolduri. Făceau dragoste cu furie, cu mişcări ample şi dezordonate, aproape animalice. Îndepărtă breteaua furoului, eliberând sânul, apoi îl strânse în mână. Sigrid gâfâia de excitare. El simţea că nu poate să mai reziste mult timp. Îşi strecură mâna pe sub ceafa nemţoaicei şi o strânse. Lungit peste ea, o muncea cu mişcări bruşte şi furioase.

Ea icni uitându-se fix în ochii lui Malko, apoi se destinse dintr-odată. Respira adânc şi se ondula relaxată sub el.

— Am avut un amant care făcea dragoste ca tine, zise ea cu o voce aproape blândă. Avea o sculă enormă şi pielea divin de dulce. Din păcate, nu mai e în Beijing.

Măcar era o fire sentimentală. Alunecă, eliberându-se de sub Malko şi se ridică în picioare. Îşi trase încetişor ciorapii pe coapse, îşi acoperi sânul gol, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Trebuie să pleci, zise ea pe un ton cât se poate de firesc. Ne revedem poimâine. La ora patru, tot aici.

Ea pusese deja mâna pe clanţă. Malko abia avu timp să-şi aranjeze hainele. Sigrid îi întinse buzele într-un sărut aproape platonic, apoi se pomeni pe palier. În timp ce aştepta liftul, se întreba care erau, mai exact, motivele lui Sigrid. În mod cert, o scurtă aventură era excelentă acoperire în cazul în care erau supravegheaţi.

Se afundase puţin mai mult în capcană. Îi mai rămăseseră douăzeci şi patru de ore ca să furnizeze date mai precise de care nu avea nici cea mai vagă idee, ori varianta de a o denunţa pe Sigrid şi pe fiica ei tovarăşului Lo Cheng. Dar era incapabil să facă acest din urmă lucru.

Când ajunse la recepţie, ceru un taxi ca să se întoarcă la hotel. Chinezoaica de serviciu îl întrebă imediat dacă locuia la *Shanghai Hotel* numărul camerei şi numele.

Lăsând să se întrevadă o oarecare umbră de plictis în comportamentul funcţionarilor, toate mişcările persoanelor străine erau urmărite pas cu pas. Taxiul veni peste cinci minute. Se făcuse deja întuneric.

*
* *

Primul japonez coborî din taxi clătinându-se, străbătu cu mare greutate trotuarul şi se prăbuşi pe treptele hotelului *International* sub privirea dojenitoare a portarului. Al doilea reuşi să treacă de uşa turnantă şi străbătu jumătate din hol, apoi căzu în faţa celor trei lifturi. Erau beţi morţi amândoi. Malko sosi în urma lor şi văzu privirile dezaprobatoare ale funcţionarilor chinezi care se grăbiră să-i ridice de jos pe cei doi beţivani. Câtă degradare! Alt chinez se apropie de Malko şi îl prinse uşor de braţ.

— *Somebody want to talk to you.* Zise el într-o engleză care l-ar fi făcut şi pe maestrul Shakespeare să se răsucească în mormânt.

Chinezul intră în hotel, iar Malko îl urmă. Un acvariu imens bloca intrarea unui salon care, cu un sfert de veac în urmă, fusese cochet. Draperiile verzui şi canapelele acoperite cu huse gri imprimau încăperii o tristeţe de moarte. Chinezul care i se adresase lui Malko străbătu marele salon. Malko îl urmă nedumerit.

Chinezul începu să urce o scară îngustă aflată în fundul sălii, deasupra căreia era un panou ce indica W.C.-urile. Când ajunseră pe un palier minuscul, chinezul deschise o uşă şi i-o arătă lui Malko.

— *Please.*

El intră. Silueta masivă a lui Lo Cheng ocupa aproape tot locul, fiind îmbrăcat tot cu acelaşi pardesiu. Îşi dezveli dinţii aurii într-un surâs plin călduros.

— Ce vă mai face mâna, domnule Linge? Vă mai doare?

— Nu, mulţumesc, spuse Malko puţin surprins de această primire.

Lo Cheng expiră cu şuieratul caracteristic.

— Nu este un loc prea plăcut, dar trebuie să fim atenţi. Aţi aflat ceva?

Malko se strădui să ia un aer cât mai nevinovat.

— Nu ştiu mai multe decât în ziua în care am sosit.

Se hotărâse brusc să-i ascundă adevărul chinezului, deşi ştia că este extrem de periculos. Pe de o parte, nu voia să denunţe familia Kleist, iar pe de alta, în ce priveşte celălalt capăt al filierei, era numai ipoteza lui şi nu era sigur că e adevărată. Lo Cheng se uita la el cu ochii mici.

— Sunt uimit, împroşcă el.

Întrerupea toate frazele cu râsul său scurt şi nervos, semn că era încordat. Malko se uită drept în ochii lui.

— Eu v-am prevenit că s-ar putea ca lucrurile să nu se întâmple întocmai cum le-aţi anticipat. Poate că Hong Shih nici nu a plecat din Beijing. Nu contest că planul dumneavoastră este inteligent, dar şi riscant totodată. S-ar putea ca eu să fi ratat un semn important de recunoaştere. De ce a trebuit să schimb hotelul?

Lo Cheng se strâmbă furios şi dispreţuitor.

— Nu sunt eu de vină. S-a făcut o greşeală la Beijing. Aşa sunt birocraţii, ce să-i faci. Trebuie să continuăm. Vă contactez din nou mâine. La revedere.

Aproape că îl împinse pe Malko afară din toaletă. Acesta coborî scara îngustă, trecu prin salon şi luă liftul. Deschise uşa camerei şi rămase încremenit. Ayako Mitshui stătea pe pat fumând o ţigară, cu faţa plină de vânătăi. Ea îi zâmbi cu sfială în timp ce el închidea uşa.

Capitolul XIV

Ochiul stâng al japonezei era aproape închis. Se mai vedea încă urma unei cusături deasupra buzei superioare, iar toată falca era umflată. Când se ridică, Malko văzu că abia poate să meargă.

— Ayako! Ce ai păţit? De ce ai dispărut?

Japoneza încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Of, m-au atacat nişte golani la Beijing. Huligani. Acum mă simt bine. Să mă fi văzut acum trei zile!

— De ce te-au atacat?

— Pentru bani. Am venit la Shanghai să-mi continuu ancheta.

El ştia că Ayako nu venise la Shanghai de dragul ochilor lui frumoşi. Japoneza se apropie de el şi îl îmbrăţişă pe după gât.

— Mă bucur foarte mult că te văd, Malko-san, zise cu vocea ei de fetiţă.

Îşi lipi gura de urechea lui Malko şi şopti:

— Nu putem să vorbim aici. Lângă hotel este un *friendship store.* Te aştept acolo într-un sfert de oră.

Ea se desprinse de lângă el şi zise cu voce tare:

— Acum trebuie să plec, am treabă. Dacă vrei, putem să cinăm împreună diseară. Ştiu un restaurant foarte bun cu specificul locului.

— Cu plăcere, spuse Malko.

O conduse şi închise uşa. Toată tevatura din jurul lui îi dădea ameţeli. Nu se mai găsise niciodată într-o asemenea situaţie, neştiind practic care îi sunt duşmanii sau aliaţii, fără niciun sprijin logistic, într-o ţară ruptă de lume, fără telefon, fără ziare, fără o centrală locală a CIA. Se baza în totalitate pe propriile puteri. Se gândi cu nostalgie la Jim Gordon care se lăfăia în luxul de la hotelul *Meridien* din Tokyo, aşteptând liniştit să-şi culeagă roadele.

Pentru el, Omul Roşu şi Shanghai-ul erau două noţiuni abstracte. Ayako reprezenta un parametru nou. Oare pentru cine lucra ea în realitate şi ce voia? Cine o informase şi cum îl găsise? Atâtea întrebări de care putea depinde viaţa lui Malko. Un lucru părea sigur: Omul Roşu se afla în Shanghai. Altminteri, toţi cei care se interesau de el s-ar fi evaporat. Tot Malko trăgea toate sforile. Dar până când va fi de folos?

Alungă repede din minte neplăcuta idee că ruşii erau pregătiţi să-l elimine şi se concentră numai şi numai asupra japonezei. Magazinul despre care îi vorbise se afla chiar lângă hotel, vizavi de Parcul poporului. Ieşi trântind uşa în urma lui. Coridorul era pustiu, însă în acea clipă, un puhoi de tineri chinezi ieşiră zgomotoşi din ascensor. Traversă strada şi intră în Magazinul prieteniei în care se găseau aceleaşi lucruri ca peste tot. Etajul al doilea era destinat articolelor de lux. O găsi pe Ayako în faţa unui teanc de covoare. Toate vânzătoarele parcă dispăruseră.

Se făcuse târziu. Se ascunseră după un paravan aflat lângă teancul de covoare.

— Ce aţi păţit? o întrebă Malko imediat.

— Am fost bătută crunt de oamenii lui Lo Cheng. Crede că mă interesează prea mult persoana dumneavoastră. (Zâmbi cu gura ei umflată.) Au crezut că mă vor reţine mai mult timp, însă eu sunt rezistentă.

Era prima oară când dezvăluia într-o manieră destul de vagă apartenenţa ei la serviciile secrete japoneze. Malko se hotărî să pluseze:

— Prin urmare, Ayako, cine sunteţi cu adevărat şi ce doriţi?

— Ştiţi deja cine sunt. Eşalonul dumneavoastră de apărare. Totul a fost aranjat cu Jim Gordon.

Acum Ayako nu mai semăna cu o fetiţă. Era încordată şi vorbea repede.

— Am venit la Shanghai să vă ajut.

— Să mă ajutaţi, se miră Malko. Cum?

Ea aruncă o privire peste paravan.

— Lo Cheng vrea să vă omoare, îndată ce nu va mai avea nevoie de dumneavoastră, zise ea cu calm. Chinezii au făcut apel la americani pentru că nu puteau face altfel... Aveau nevoie de un profesionist. Îndată ce îl veţi aduce pe Hong Shih în mâinile lui, vă va lichida.

— De ce?

Ea râse sec.

— Nu vor să se afle cine este. Asta ar însemna să aibă prea multe probleme în interiorul sistemului. Nu uitaţi că ne aflăm în mijlocul unei revoluţii. Deng-Xiao Ping nu s-a instalat încă la putere. Povestea Omului Roşu are mai multă importanţă pe plan intern decât pentru Serviciul de Informaţii.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă Malko.

Se întreba dacă magazinul nu se închisese cumva, căci era prea multă linişte. Ayako se îndreptă puţin, ca şi cum ar fi vorbit prea mult, apoi zise:

— Omul căruia îi spun Hong Shih, acel chinez de rang înalt, nu aduce doar secrete militare sau economice. Este un important om politic ce posedă lista simpatizanţilor unui eventual regim pro sovietic.

— Cine este până la urmă? Un membru în Politbiro?

— Exact. Dar nu ştim care dintre ei. Urăşte actualul regim.

Ajuns în mâinile ruşilor, reprezintă un atu fabulos. De aceea Deng-Xiao Ping face orice ca să-l oprească şi nu se foloseşte de serviciile oficiale de informaţii care sunt împânzite de simpatizanţii Bandei celor Patru. Nu are încredere în ele...

Malko nu mai spuse nimic. Acum înţelegea mai bine cum stăteau lucrurile. Iată de ce erau amestecaţi atâţia oameni în această afacere. Însă nici rolul lui Ayako nu era prea clar.

— Cum de ştiţi toate astea? o întrebă el.

Japoneza îi zâmbi cu înţelegere.

— Şefii mei şi ai dumneavoastră se înţeleg foarte bine. Când v-aţi întâlnit cu domnul Gordon, el nu putea să vă povestească despre mine... Nu în faţa lui Lo Cheng. Oricum, acordul de cooperare s-a semnat la Tokyo, la un alt eşalon. Domnul Gordon a aflat când a plecat din China.

— Ştiţi unde este?

— Da, la Tokyo, la hotelul *Méridien.*

— Aveţi vreun om de legătură?

— Nu.

Deci era imposibil să verifice spusele japonezei. Oricum, ştia multe lucruri.

— După părerea dumneavoastră, ce ar trebui să fac? o întrebă el.

— Să mă ţineţi la curent.

— Încă nu ştiu nimic, spuse Malko.

— Nu aţi fost contactat?

— Nu.

Ayako îşi frecă maxilarul care o durea cu un zâmbet palid.

— Cu siguranţă că mă minţiţi. Trebuie să fi fost contactat. Nu se poate altfel. Chiar dacă există unele riscuri, Omul Roşu trebuie să şi le asume. Alte ocazii nu se vor mai ivi, iar fiecare zi petrecută în China sporeşte pericolul. Chiar dacă ştie că Lo Cheng este pe urmele lui, se află în Shanghai pregătit să plece şi va pleca...

Malko era hărţuit de sentimente contradictorii. Practic, Ayako ştia totul. Dar cum putea să afle pentru cine lucra în realitate? Jim Gordon, singura persoană care putea să confirme sau să infirme participarea serviciilor japoneze la această operaţiune, ieşea din discuţie.

Toate ipotezele erau posibile. Ayako putea pur şi simplu să lucreze pentru Lo Cheng, pentru Hong Shih, pentru ruşi sau

pentru japonezi. Pe de altă parte, Malko putea să aibă nevoie de un aliat. Însă de un aliat sigur, specimen care părea să nu se prea găsească în Shanghai…

— De ce nu aţi vrut să vorbiţi în cameră? o întrebă el.

Ayako râse cu înţelegere.

— Pentru că toate camerele în care stau străini sunt pline de microfoane. Chinezii cumpără materialele de la noi.

— Unde locuiţi?

— La *Peace Hotel.* Camera 1232, Acum vă las. Trebuie să mă credeţi. Gândiţi-vă. Veniţi diseară să mă luaţi de la hotel.

— Lo Cheng ştie cine sunteţi, spuse Malko. Nu este imprudent să ne întâlnim?

Ayako îşi scutură părul drept râzând.

— Ştie deja că ne-am întâlnit. V-am găsit întrebându-i pe cei de la hotelul *Shanghai.* Trebuie să ne asumăm riscul. Pe curând.

Ieşi de după paravan şi se îndepărtă cu paşi repezi. Malko rămase câteva clipe lângă teancul de covoare, apoi coborî. Situaţia se complica. Trebuia să aleagă. Ayako era un aliat sau un duşman?

*

* *

Ceasul deşteptător sună la ora şapte, însă Malko nu mai dormea de vreo oră. Cina cu Ayako într-un restaurant sinistru, aflat în apropiere de Nankin Road, unde au mâncat felii de meduză şi nişte ouă vechi de când lumea, nu adusese nicio lămurire în plus, japoneza mulţumindu-se să reînnoiască oferta pe care o făcuse în magazin. Spunea că dispune în Shanghai de o forţă de luptă ce permitea să-l împiedice atât pe Omul Roşu, cât şi pe Lo Cheng. Ea i-o punea la dispoziţie lui Malko cu condiţia ca el să-i dezvăluie modul în care se desfăşura fuga trădătorului. Altfel spus, să se lase în întregime condus de ea…

Dar el refuza să ia o asemenea hotărâre. Îşi luară rămas bun cu răceală, fără să mai stabilească o altă întâlnire.

De abia termină să se îmbrace, când telefonul sună. Ghidul îi spusese că va vizita o uzină de camioane în apropiere de oraş. Îl aştepta în hol. Jos, găsi un alt chinez care îl conduse până la o maşină Shanghai gri la fel ca toate celelalte. Se pare că ghidul lui nu găsise de cuviinţă să se deplaseze.

Merseră prin traficul matinal, străbătură periferiile sinistre şi

intrară în curtea unui atelier. Maşina se opri în faţa unei clădiri enorme de patru etaje. Doi chinezi îl întâmpinară pe Malko cu gura până la urechi şi cu strângeri de mâini. Dar nu vorbeau deloc englezeşte. Îi urmă în clădire şi intrară în obişnuita sală de şedinţe pe jumătate goală. Îi veni să izbucnească în râs. Tovarăşul Lo Cheng se afla acolo, cu mâinile în buzunarele pardesiului, cu figura gravă, însoţit de doi chinezi în uniformă albastră. Malko înaintă spre Lo Cheng.

— Ce surpriză, spuse el. Peste tot dau de dumneavoastră…

Lo Cheng nu zâmbi şi nici nu îl invită pe Malko să ia loc.

Zise şuierând de furie, stropind mai abitir ca de obicei:

— Nu sunt mulţumit deloc, domnule Linge. Aţi minţit.

Malko simţi cum bătăile inimii se înteţesc. O păţise. Trebuia să tragă de timp.

— Cu ce v-am minţit, domnule Lo? întrebă el.

— Aţi avut un contact! strigă chinezul. Un contact important cu oameni care îl reprezintă pe cel care îl căutăm. De ce mi-aţi ascuns acest lucru? Şi v-aţi întâlnit şi cu agentul japonezilor. Domnule Linge, sunt sigur că aveţi informaţii precise despre Hong Shih.

Malko scutură din cap, hotărât să nege până la capăt.

— Nu am avut niciun contact. Tot nu am aflat nimic despre filiera de fugă, dacă ea mai există. Şi habar nu am unde se află Hong Shih. Cât despre domnişoara Mitshui, ea a venit la mine din motive pur personale. În orice caz, eu răspund de această misiune şi mă voi achita în conformitate cu morala mea.

Lo Cheng rămase tăcut câteva clipe. Apoi le spuse ceva celor doi chinezi în uniformă. Aceştia se repeziră imediat la Malko şi îi puseră mâinile la spate. Stupefiat, nici nu mai încercă să opună rezistenţă. Cei doi bărbaţi îl îmbrânciră afară din încăpere. Se pomeniră pe un palier pustiu, în faţa unei scări din cărămidă roşie slab luminată.

— Unde mă duceţi? întrebă Malko.

Tovarăşul Lo Cheng nu se osteni să-i răspundă. Malko fu obligat să urce scara, împins de la spate de cei doi chinezi. Străbătură două paliere, prin urmare, se aflau la subsol. Un grilaj închidea culoarul în faţa lor. Lo Cheng înaintă, scoase o cheie din buzunar şi îl deschise. În subsol domnea un frig siberian, iar Malko îşi spuse că merseră prea departe cu intimidarea. Un miros ciudat plutea în aer, fad, şi greţos. Mai

coborâră câteva trepte şi ajunseră în faţa unei uşi din lemn cu drugi de fier. Nu era încuiată cu cheia. Lo Cheng trecu înainte şi o deschise.

După aceea, cei doi chinezi îl îmbrânciră cu violenţă pe Malko înăuntru. Dar el se opri în pragul încăperii puternic luminată de un bec fără abajur atârnat în tavan, încremenit de groază, zicându-şi că visează.

Capitolul XV

Chiar în faţa lui Malko se găsea un soi de planşetă formată din mai multe plăcuţe prinse între ele cu nişte balamale ruginite, având lungimea unui om şi aşezată pe mai multe capre. Lângă ea era o găleată mare de apă şi câteva prosoape murdare. Malko simţi cum îi fuge sângele din obraji. Nu avea nevoie de prea multă imaginaţie ca să-şi dea seama la ce folosea chestia asta. Puneau prosopul pe faţa schingiuitului şi turnau apă până când acesta se sufoca. Un mic instrument de tortură ieftin şi eficient. Puţin mai încolo, era un banc de lucru cu nişte aşchii de bambus întărite în foc şi frumos aranjate şi nişte ciocane mititele. Acestea erau pentru unghii. Malko preferă să nu-şi continue explorarea şi îşi pironi privirea pe Lo Cheng care se postă în faţa lui, cu figura la fel de netedă precum o mască de piatră.

— Domnule Linge, aici suntem în Centrul de detenţie numărul 13, o unitate administrativă care depinde direct de Unitatea 8341.

— Cu alte cuvinte, sunteţi acasă, făcu Malko exasperat de limbajul academic al chinezului.

Sângele rece îi revenea treptat, hotărât fiind să-i facă lui Lo Cheng sarcina şi mai grea.

— Vreţi să mă torturaţi?

Lo Cheng inspiră şuierător o gură de aer.

— Îmi pare rău că vă tratez astfel, domnule Linge, însă în joc sunt interese mult mai importante. Interese foarte importante, sublinie el. Sunt convins că ascundeţi nişte informaţii pe care ar

fi trebuit să mi le împărtăşiţi şi mie. Nu e bine, domnule Linge.

Nu ridicase vocea, ci adoptase tonul profesorului care îşi dojenea elevul. Cei doi chinezi, care cu siguranţă nu ştiau o boabă englezeşte, ascultau cu gurile căscate. Malko parcurse cu privirea pereţii goi şi cenuşii, murdari de pete suspecte. Căzuse în mâinile aliatului său. Bravo, Jim Gordon! Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, Lo Cheng adăugă cu duioşie:

— Se poate ca domnul Gordon să nu afle niciodată ce se întâmplă aici. Este un incident foarte grav. Nu credeam că ne veţi trăda interesele.

— Eu nu am trădat nimic, i-o tăie Malko. Nu ştiu unde este Hong Shih şi nici cum trebuie să plece. De ce vreţi să vă mint? Sunt singur în Shanghai şi nu am cum să-l ajut să evadeze.

— Puteţi să plecaţi împreună cu el...

— Şi să mă duc la Moscova? Glumiţi. Îi detest pe ruşi la fel demult ca şi dumneavoastră. În plus, îmi este frică de ei.

Lo Cheng clătină din cap, ca şi cum ar fi neputincios în faţa încăpăţânării lui Malko.

— Domnule Linge, trebuie să mă asigur că nu mă minţiţi. (Se apropie de planşeta articulată.) Ştiţi ce este asta, domnule Linge?

— Nu, zise Malko simţind un nod în gât.

— Este o „bancă-tigru”, îi explică Lo Cheng ca un ghid de muzeu care dădea detalii despre „Gioconda”. Un aparat extrem de simplu, dar foarte eficient. Vă legăm de bancă cu aceste curele care vă ţin nemişcat. (Înaintă şi puse arătătorul pe una dintre balamale.) Datorită acestei balamale, banca poate fi îndoită în moduri foarte diverse şi foarte interesante. Ajută foarte mult la lucrul cu muşchii, dar mai ales cu oasele.

Malko se uită la balamale. Cu asta puteai să-i rupi unui om toate oasele. Două balamale se găseau în partea inferioară a mecanismului, permiţând astfel ruperea tibiei numai prin simpla apăsare. Celelalte aflate în dreptul şoldurilor şi al toracelui rupeau foarte bine coastele şi turteau cutia toracică. Tovarăşul Lo Cheng se ridică.

— Oasele bazinului cedează primele, comentă el cu un aer pofticios. Acest aparat a fost inventat de călăii din Kuomintang. Acum ne aflăm în regimul socialist şi nu mai folosim metode atât de brutale şi de inumane decât în cazuri extrem de grave, cum este al dumneavoastră. Căci este vorba aici despre o

imensă trădare îndreptată împotriva statului.

„Îndoiţi mai repede banca!” îşi zise Malko în gând, încercând să facă haz de necaz. Simţi nişte furnicături în mâini, semn că îi era frică, şi înghiţea greu. Între el şi chinez se dădea o luptă a nervilor. Dacă Lo Cheng credea într-adevăr că el ştie unde se află Omul Roşu, avea să-i rupă oasele ca unei păpuşi de cârpă. Dacă voia să fie sigur că Malko nu ştia acest lucru, se alegea probabil doar cu câteva oase rupte.

Aceasta însemna subtilitatea orientală. Malko trase adânc aer în piept şi îşi fixă privirea pe chipul împietrit al lui Lo Cheng.

— Nu am ce să vă mai spun, domnule Lo.

Chinezul ordonă ceva. Imediat, ceilalţi doi îl târâră pe Malko până la „banca-tigru”. Îi puseră o piedică şi el se lungi automat pe planşetă. Îl legară cât ai bate din palme cu curelele care îi şi intrară în carne. Una îl strângea de gât, iar dacă încerca să mişte capul, se strangula singur. Lo Cheng mai spuse ceva şi Malko simţi că unul dintre chinezi îi scose plasturele de la mână cu o blândeţe neaşteptată faţă de gesturile brutale de adineauri. Lo Cheng se aplecă deasupra lui Malko şi zise şuierând:

— Foarte bine. S-a vindecat complet…

Avea har pentru umorul negru. Se depărtă şi mai ordonă ceva. Cei doi chinezi răsturnară imediat „banca-tigru” într-o parte şi se aşeză fiecare la câte un capăt. Stând direct pe jos, îşi foloseau picioarele ca punct de sprijin şi începură să o îndoaie cu ajutorul balamalei din mijloc, arcuind spre spate corpul lui Malko.

La început, acesta simţi doar o durere în muşchii abdomenului, ca şi cum aceştia ar fi opus rezistenţă întinderii. După aceea, avu senzaţia că cineva îi ardea coloana vertebrală cu fierul roşu, exact în dreptul rinichilor, că pielea de pe burtă va crăpa şi că intestinele vor ţâşni afară. Chinezii mai traseră puţin, strivindu-i discurile coloanei. Durerea fu sfâşietoare.

Malko începu să urle după ce „banca-tigru” fusese deja îndreptată, simţind că spatele s-a frânt în două. Lo Cheng se aplecă din nou deasupra lui, împroşcându-l drept în faţă:

— Încă nu au făcut uz de toată forţa lor, domnule Linge, Asta a fost doar o mlădiere, nu-i aşa? Ca un exerciţiu de încălzire înaintea unei probe sportive… Nu mai sunteţi nici chiar atât de tânăr.

Cei doi chinezi erau programaţi ca nişte roboţi. Fără să mai

primească alt ordin, îşi schimbară locurile, apucară „banca-tigru” ca pe o targă şi începură să o îndoaie pe lungime. Cu Malko pe ea, bineînţeles. Parcă ar stoarce un cearceaf ca să-l pună la uscat. De data asta, durerea îl luă prin surprindere, prea difuză ca să poată fi localizată. Cu viscerele strivite, deplasate din loc, apăsau pe articulaţii. Coloana vertebrală era răsucită nefiresc şi nervii striviţi între discuri îi provocau lui Malko dureri în creierul mic. Prin faţa ochilor trecură nişte fulgere albe. Auzi vocea lui Lo Cheng care striga:

— Ajunge! Ajunge!

Apoi trăsăturile încordate de efort ale chinezului dispărură dintr-odată precum imaginea de pe ecranul televizorului atunci când este stins şi nu mai simţi absolut nimic.

*

* *

Văzuţi de aproape, dinţii de aur ai lui Lo Cheng păreau nişte lingouri curbate. Malko închise din nou ochii şi gemu. Se deplasase câţiva milimetri pe „banca-tigru” şi simţi imediat o durere ascuţită în tot bazinul. Fruntea era acoperită de broboane reci de sudoare şi îşi aminti de spusele chinezului: „Oasele bazinului cedează primele.” Auzi vocea lui Lo Cheng care îl întreba cu o undă de îngrijorare:

— Domnule Linge, domnule Linge! Vă simţiţi mai bine? Malko nu avu curaj să răspundă. Îl durea tot corpul. Încercă să-şi mişte braţul drept şi îl ridică în aer. După câteva clipe îşi dădu seama că se afla încă lungit pe „banca-tigru”, dar îl dezlegaseră. Lo Cheng stătea pe vine lângă el, iar cei doi călăi dispăruseră.

— Sunteţi foarte curajos, domnule Linge, scuipă Lo Cheng. Cred că nu cunoaşteţi informaţia pe care v-am cerut-o. Altminteri, mi-aţi fi spus-o. Nimeni nu rezistă când e vorba de „banca-tigru”. Nu vreau să-mi purtaţi pică... Voi da ordin să vă conducă la hotel ca să vă odihniţi. Dar de-acum încolo să nu îmi mai ascundeţi nimic. Eu vă simpatizez mult, dar nu pot să-mi asum nişte riscuri...

Malko tăcu. Ce mai avea de spus? Lo Cheng era un robot al sistemului programat să îndeplinească o anumită sarcină, iar el o ducea la bun sfârşit. Malko încercă să se ridice, dar căzu la loc ţipând de durere, cu senzaţia că avea toate oasele rupte. Capul îi vâjâia şi tremura din tot corpul. Lo Cheng se ridică şi ieşi din

încăpere. Când se întoarse, era însoţit de un chinez în halat care se aşează lângă Malko şi îi luă pulsul. După aceea, scoase o seringă din buzunarul halatului şi îi făcu o injecţie în braţ. Schimbă câteva cuvinte cu Lo Cheng care traduse:

— Odihniţi-vă o jumătate de oră. După aceea vă veţi simţi mai bine.

Plecară amândoi, iar Malko se cufundă într-un soi de toropeală care îi alungă treptat-treptat durerea. Nu ştiuse cât timp a trecut decât în clipa când apăru Lo Cheng împreună cu cei doi călăi. Îl ajutară să se ridice, îi neteziră hainele, îi şterseră faţa cu un prosop şi îl prinseră de subsuori ca să-l ajute să urce scara din cărămidă.

Când ieşi în curte, clipi din ochi din cauza soarelui şi îi veni să verse. Maşina era acolo cu şofer cu tot. Lo Cheng se aplecă spre el plin de înţelegere.

— Odihniţi-vă bine, domnule Linge. O să uitaţi până diseară.

Malko abia zări periferia Shanghai-ului. Traseul i se păru scurt de data asta. Când ajunse la hotel, şoferul îl ajută să urce scările. Parcă avea o sută de ani. După ce se văzu în cameră, se trânti pe pat şi adormi numaidecât. Avu un somn plin de coşmaruri.

*

* *

Telefonul sună mult până să ridice receptorul. La capătul firului nu îi răspunse nimeni. Malko se ridică atât cât să se dezmeticească. Se înserase, iar ceasul arăta ora şase şi jumătate. Corpul nu îl mai durea, dar îşi simţea capul greu. Avu iarăşi impresia că telefonul fusese un semnal. Dar care şi de la cine?

Se duse să facă duş, apoi se parfumă şi se îmbrăcă. Se gândi la sumbra prezicere a japonezei. Va fi greu să plece viu din Shanghai. Se simţea prins în capcană exact ca aceia care s-au pomenit înconjuraţi de comunişti în 1949, la Eliberare. Îl străfulgeră un gând. Acum ar fi trebuit să fie la *Shanghai Hotel.* Poate că era aşteptat acolo, iar telefonul nu făcuse decât să-i amintească acest lucru.

*

* *

Malko îşi înmuie buzele în votca pe care i-o adusese chelnerul şi care l-ar fi făcut să plesnească pe orice alcoolic.

Barul din hotelul *Shanghai* era sinistru, întunecat, pierdut undeva în capătul holului grandios. La o masă mai retrasă, un italian bea întruna ca să-şi dea curaj să plece în fundul provinciei Si-Kiang. Trei japonezi moţăiau în fotoliile lor, iar două străine, urâte ca naiba, se străduiau să scape de avansurile italianului. În uşa barului apăru brusc un nou-venit. Era un marinar de un metru nouăzeci, blond, cu bereta dată spre ceafă, beat criţă. Se trânti pe un scaun şi îl fluieră pe barman. Acesta, un chinez glumeţ, se apropie ca din întâmplare cu o sticlă de votcă pe care marinarul i-o înşfăcă din mână şi începu să toarne pe gât.

După ce puse sticla pe masă, râgâi şi mormăi ceva făcând un gest obscen celor două femei care stăteau lângă el. Începea bine. Prudent, chinezul se retrase după tejghea. Nu avea niciun rost să facă exces de zel. Cele două femei plătiră în grabă şi se ridicară să plece însoţite de vorbele de duh ale marinarului şi spre regretul italianului. Şi Malko se pregăti să plece, când zări pe beretă o inscripţie cu litere aurii: *Gdansk.*

Numele cargoului polonez pe care îl văzuse în port şi care pleca a doua zi. Fireşte că putea fi o coincidenţă, dar nu avea cum să ignore apelul telefonic, cererea presantă a diplomaţilor şi plecarea de mâine a cargoului. Oricum nu risca nimic dacă mai aştepta să vadă ce se întâmplă. Îi făcu semn barmanului şi comandă unica sticlă de *J&B* existentă în bar. Dacă plătea zece yuani, avea dreptul la o porţie dublă. Marinarul văzuse sticla. Se ridică clătinându-se şi veni la Malko, apoi îl întrebă cu limba împleticită şi într-o engleză stricată dacă putea să capete şi el un strop. Malko îi întinse sticla. Acesta trase o duşcă, apoi se şterse cu mâneca, îi mulţumi cu un sughiţ şi se duse la masa lui. Italianul plecase în urmărirea prăzii sale.

Malko îl studia pe marinar. Trebuia să-i lase lui iniţiativa, însă polonezul nu prea părea să vrea ceva. Încet, încet, îşi goli sticla de votcă, vorbi singur, fredonă şi, în cele din urmă, îşi aprinse o ţigară. Era beat criţă…

*

* *

În barul în care rămăseseră doar Malko şi marinarul polonez, care adormise cu capul pe masă, se auzi un sforăit puternic. Barmanul se uita mereu la ceas.

Malko stătu pe gânduri. Era imposibil ca un beţivan ca ăsta să fie omul de legătură pentru o misiune atât de importantă. Se ridică. Barmanul veni la el imediat. Mai prin vorbe, mai prin gesturi, chinezul îi dădu de înţeles lui Malko că vrea să-l ajute să-l dea pe marinar afară. Barul se închidea la ora unsprezece, oră foarte târzie în China.

Se apropiară amândoi de polonez. Barmanul nici nu îndrăznea să-l atingă. Malko încercă să-l ridice de pe scaun, dar nu reuşi decât să-l facă să mârâie cu duşmănie. Se hotărî să-l tragă pe marinar de braţ şi reuşi să-l ridice în picioare. Imediat, barmanul îl prinse de cealaltă mână şi, târâş-grăpiş, reuşiră să străbată holul pustiu. Polonezul se lăsa în voia lor. Brusc, se depărtă de ei, sughiţă şi începu să vomite pe mocheta bej din hol. Barmanul izbucni în râs.

După ce termină, polonezul se duse clătinându-se lângă un fotoliu şi se prăbuşi în el. Un alt chinez veni să le dea o mână de ajutor. Toţi trei reuşiră să ajungă până la uşa turnantă care dădea pe cheiul râului Wu-Song. Chinezii îl puseră uşurel pe polonez pe trotuar, îi făcură cu ochiul lui Malko, apoi intrară lăsându-l baltă cu beţivanul. Marinarul mormăi ceva, apoi adormi. Oricum nu-l putea lăsa în drum. Se aplecă, îi luă braţul şi i-l petrecu pe după gât, apoi încercă să-l ridice în picioare. Dar minune!

Malko avu impresia că e Superman. Îl puse pe marinar în picioare de parcă ar fi fost un fulg. Aşa-zisul beţivan se făcuse treptat foarte uşor. Iar acum îi trecuse pe loc şi beţia.

Capitolul XVI

Malko simţi cum i se ia o piatră de pe inimă. Asta era. Marinarul beat de pe *Gdansk* era punctul terminal al filierei evadării, cea prin care trebuia să scape Omul Roşu. În plus, deducţia lui Malko în privinţa cargoului polonez se dovedea exactă susţinându-l sau, mai bine zis, prefăcându-se că îl

susţine pe polonez, traversă şoseaua în direcţia podului metalic peste râul Wu-Song. Eventualii observatori din *Shanghai* Hotel n-ar fi văzut decât un beţiv sprijinit cu amabilitate de un trecător. Traversară podul. Printre traversele metalice, Malko zări şirul de caractere chinezeşti cocoţate pe acoperişul „Casei marinarilor”. Polonezul mormăia ca un beţiv veritabil. După ce trecură podul, se sprijini de zidul din piatră care înconjura o mică grădină triunghiulară înghesuită între Bund şi Wu-Song. Părea că îl lăsaseră puterile. Cei doi erau la adăpost de eventualele priviri dinspre *Shanghai Hotel.* În faţa lor, ghereta agentului de circulaţie, situată în locul unde Bund se împărţea în două, era goală. Ceva mai departe, erau zidul cenuşiu ce înconjura „Casa marinarilor” şi un loc viran. În momentul în care Malko se aplecă spre polonez ca pentru a-l ridica, acesta murmură în limba lui:

— Fir-ar să fie! mi-a fost teamă că nu vii, n-ai răspuns la semnal.

Malko încercă să-şi stăpânească bătăile inimii, şi rămase aplecat deasupra marinarului. Privit de la distanţă părea că încearcă să-l ridice.

— M-au mutat la alt hotel, spuse el tot în poloneză. N-am avut de ales.

— Nu face nimic, o dată ce eşti aici, zise polonezul. Au nişte băuturi oribile. *Chiar că* m-am îmbolnăvit.

— Nu mă miră, după ce porcării ai băut, zise. Mi-a fost teamă ca barmanul să nu cheme poliţia.

Marinarul zâmbi viclean.

— Nu le pasă, când e vorba de un străin, mai ales dacă nu încearcă să-i corupă pe chinezi.

Râgâi cu putere. Malko profită de moment să-l întrebe ce-l ardea cel mai tare:

— Când plecăm?

— Mâine, răspunse imediat polonezul. Ridicăm ancora la unsprezece seara. Totul este în regulă. Ai contactat clientul?

— Ieri, spuse Malko, dar am aşteptat să iau legătura cu tine ca să-i spun mai multe.

Polonezul sughiţă înăbuşit şi scuipă.

— O porcărie de votcă! În ceea ce ne priveşte, totul este în ordine. Cel care ne-a aprovizionat are o ambarcaţiune destul de rapidă. Îl vom aştepta cu o barcă pneumatică în mijlocul fluviului Wang-Pu. E prea periculos să ajungem la vas cu sampanul.

Cineva ar putea să bage de seamă.

— Cum ajungem la sampan? întrebă Malko.

Polonezul întoarse privirea spre pod.

— Vezi râul Wu-Song, care trece pe sub pod?

— Da.

Vezi grădiniţa din spatele nostru?

— Da.

— Grădina este separată de râu printr-un zid care are o deschizătură spre un mic ponton care duce la chei. Se vede de aici. Acolo este administraţia breslei barcagiilor. Noaptea e închis şi nu calcă pe acolo nici ţipenie. Se poate ajunge foarte uşor prin grădină. Vezi?

— Văd Apoi?

— Apoi, zise polonezul, apare sampanul care va încetini în dreptul pontonului. Trebuie să săriţi în el din mers. Nu va dura mai mult de jumătate de minut şi ajungeţi la Wang-Pu. Peste cinci minute, veţi fi la bordul navei *Gdansk.*

— La ce oră?

— La unsprezece, când vom ridica ancora.

— Mi se pare în regulă, spuse Malko, dar în port nu sunt patrule maritime?

— Ba da, zise polonezul. Îşi fac rondul din oră în oră. Următoarea trece cu puţin după unsprezece. Chiar dacă ar captura sampanul nu vor găsi pe nimeni la bord.

Fără veste, polonezul se ridică greoi şi se îndepărtă lălăind zgomotos. Uşor mirat, Malko se luă după el. După treizeci de secunde, zări un chinez ieşind din grădina situată între Bund şi chei. Polonezul aşteptă să ajungă în dreptul intrării la „Casa marinarilor” şi spuse pe un ton scăzut:

— Nu au dreptul să urce pe vas fără autorizaţia consulatului. Am venit de atâtea ori, încât nu se mai tem de noi. Echipa de la SEPO, care rămâne la bord tot timpul escalei, pleacă în ultimul moment. Debarcă pe la babord, iar îmbarcarea o vom face pe la tribord.

— Nu pot fi mituiţi?

Polonezul scuipă.

— Nu. Nu acceptă nici măcar ţigări.

Aproape ajunseseră în dreptul intrării clădirii cenuşii. Polonezul îl strigă pe gardianul de noapte. Acesta se ridică fără grabă şi se îndreptă spre poartă.

Malko era intrigat de metoda aleasă.

— Cei de pe sampan sunt de încredere? întrebă el. Dacă nu vin…

Polonezul râse zgomotos, apoi preciză:

— Sunt siguri. Pleacă şi ei. Oficial, se duc la pescuit, dar nu se mai întorc. Se îndreaptă spre Hong Kong, cu câteva lingouri de aur.

— Când vor primi aurul?

— În mijlocul fluviului, în momentul în care tu şi K'ang vei ajunge la bord. Fii liniştit. Suntem pregătiţi, în cazul în care încearcă ceva necurat… Totul va fi în ordine.

Malko îşi întipărise în minte numele pronunţat de polonez.

K'ang. Putea fi un nume, un prenume sau o poreclă. În orice caz, nu-i spunea absolut nimic.

Paznicul de noapte deschise în sfârşit uşa. Ostentativ, polonezul îl sărută pe Malko pe gură şi îi şopti repede.

— Dacă totul e în regulă, aprinde de trei ori scurt lanterna de pe terasa de la *Shanghai.* Dacă nu, înseamnă că nu plecaţi. În acest caz… (Făcu un gest fatalist.) Acum conduceţi-mă până la prostul ăla şi plecaţi. Când vom ajunge la Tokyo, vom sărbători evenimentul. Apropo, Gregor mi-a spus să te salut din partea lui. Se pare că v-aţi distrat pe cinste când v-aţi întâlnit ultima oară.

Malko avu impresia că o menghină îi strânge stomacul. Polonezul nu-şi schimbase tonul, dar presimţea o capcană, pentru că aşteptase să ajungă într-un loc sigur pentru a pune o asemenea întrebare încuietoare. Din nefericire, nu avea răspuns. Într-o fracţiune de secundă, intui urmarea, se sili să surâdă şi spuse:

— De fapt, ne-am distrat foarte bine. Gregor e un tip fermecător.

— Ţin foarte mult la el, fu de acord polonezul. Ne face o groază de servicii. Să mergem…

Malko îl sprijini din nou ajutându-l să urce treptele. Chinezul indiferent şi adormit aştepta lângă uşa deschisă. Marinarul de pe *Gdansk* parcurse ultimii doi metri fără ajutor şi se prăbuşi pe burtă chiar în mijlocul holului. Malko îşi dădu seama că nici măcar nu-i ştia numele.

Plecă pe jos, îndreptându-se spre Bund. Ar fi putut să-l roage pe paznic să-i cheme un taxi, dar şi-ar fi asumat un risc inutil. Nu ştia dacă întâlnirea scăpase vigilenţei oamenilor tovarăşului

Lo Cheng, dar în orice caz, nu avea cum să afle ce discutaseră. Singurul element de care dispunea era data plecării cargoului. Nu era de ajuns, luând în considerare modul în care polonezii puseseră la punct acţiunea. Cine era Gregor?

Malko era sigur că era vorba de o frază de recunoaştere, iar în proporţie de nouăzeci la sută era convins că răspunsese greşit... Dădu colţul, ajungând pe Nankin Road, care era pustie. Nu se vedea nici măcar un biciclist. Cel puţin, la Shanghai nu exista riscul de a fi atacat pe stradă... Grăbi pasul, neliniştit de artera întunecată şi pustie. Paşii îi răsunau pe asfalt.

Era stupefiat de atmosfera ce domnea în acel oraş, ce părea o metropolă distrusă de un cataclism sau pustiită de frica unei explozii atomice. Undeva departe, spre fluviul Wang-Po, se auzi şuierul prelung al unui vapor. Malko se întrebă unde avea să fie peste douăzeci şi patru de ore. Îşi aduse aminte de trăsăturile crispate ale lui Ayako. Dintr-un punct de vedere, avea dreptate. Blajinul Lo Cheng era gata să-l sacrifice pe Malko pe altarul prieteniei sino-americane. C.I.A. n-ar fi declanşat un război în cazul în care Malko ar fi rămas pe vecie la Shanghai.

Reacţia polonezului îl neliniştea. Fusese prea deschis, îl abordase prea uşor. Marinarul era poate ofiţer STB, adică un profesionist de prima mână. Pentru o misiune atât de importantă, n-ar fi trimis un diletant. Polonezul îşi risca viaţa pe teritoriul chinez, chiar deghizat în marinar. Ruşii şi aliaţii lor luaseră probabil în calcul ipoteza că trimisul lor special ar fi fost interceptat de chinezi şi înlocuit. Din acest motiv, era explicabilă acea adevărată cascadă de teste-încuietoare, pe care Malko le trecuse, în afară de ultimul.

Simţise din reacţia aproape insesizabilă a polonezului că acesta nu fusese satisfăcut de răspuns. O dată ajuns la bordul navei *Gdansk,* era în totalitate la cheremul lor. Nu avea cum să ajungă în Japonia înot. Momentul în care avea să se îmbarce pe sampanul care îl aducea pe misteriosul K'ang, reprezenta sfârşitul. Malko nu avea la el nici măcar o pilă de unghii...

Ajunse în faţa parcului Poporului, care se întindea pe Nankin Road pe o lungime de un kilometru. Hotelul lui se înălţa pe dreapta ca un dolmen negru, având aerul unui muzeu închis. Dacă măcar s-ar fi putut baza pe japoneză! Era singura în stare să-i ofere o alternativă posibilă. Cu cât se gândea mai mult la ce-i povestise, cu atât i se părea mai suspect... Jim Gordon l-ar fi

putut avertiza în cazul în care serviciile japoneze intraseră şi ele pe fir... Era de neconceput ca un agent să fie lăsat baltă într-un moment atât de important... Din nefericire, Jim Gordon se afla pe o altă planetă, undeva la adăpost... Malko zgudui uşa încuiată a hotelului *International.*

Prefera să nu se gândească ce se putea întâmpla dacă Lo Cheng afla că ştia numele, sau o parte din numele Omului Roşu. Chinezul era capabil să-l facă bucăţi...

Un chinez adormit îşi făcu apariţia şi începu să descuie, privindu-l dezaprobator. Întoarcerea târzie a lui Malko i se păru suspectă. Toate restaurantele şi locurile publice închiseseră demult. Holul era cufundat în întuneric şi mirosea urât. Ascensorul era defect.

Malko o luă pe jos pe scări, fără să ajungă la o rezolvare a dilemei în care se afla.

Dacă se decidea să provoace eşuarea plecării, îl păşteau două riscuri. Hong Shih putea afla şi s-ar fi răzbunat cu brutalitate. Era şi el la strâmtoare... al doilea risc îl reprezenta Lo Cheng. Cu metodele lui de supraveghere, aflase de întâlnirea lui cu polonezul şi era convins că Malko era la curent cu metoda de plecare. L-ar fi jupuit cu plăcere ca să-l facă să vorbească, şi nimic nu l-ar mai fi oprit...

Dacă Malko ar fi ales soluţia plecării, riscurile erau la fel de mari.

Lo Cheng ar fi făcut orice pentru a elimina orice martor în stare să-l identifice pe Omul Roşu. Chinezii erau vestiţi pentru discreţie... Ar fi fost o joacă de copii să-l facă să dispară pe Malko, pe fundul fluviului Nang-Pu sau în lagărul de la Lao Zao, acuzându-l de spionaj. Prudenţi din fire, chinezii ar fi ales a doua soluţie, în ideea de a păstra o monedă de schimb. Malko nu se vedea nicicum în postura de a-şi face autocritica.

Dacă scăpa de Lo Cheng şi apuca să urce pe *Gdansk*, gulagul ar fi fot în câştig. Având în vedere că serviciile din Est ţineau să-i plătească multe poliţe, nu l-ar fi lăsat să scape.

Altfel spus, avea de ales între două gulaguri şi un glonţ în cap... Vesele perspective... Ajuns pe palier, se opri, simţind cum i se zbate inima în piept. Prefera să pună acest lucru pe seama celor cinci etaje urcate, decât pe seama emoţiei. Nu trebuia să-şi piardă firea. Singurul lui atu, informaţia pe care nimeni nu trebuia să o bănuiască, era numele Omului Roşu. Nu ştia însă

cum îl putea utiliza. Ca de obicei, uşa nu era încuiată. Aprinse lumina şi înţepeni.

Omniprezentul Lo Cheng se instalase într-un fotoliu şi fuma un trabuc subţire.

Capitolul XVII

Chinezul strivi tabacul în scrumieră, se ridică plin de vioiciune şi se îndreptă spre Malko, surâzând arătându-şi toţi dinţii de aur. Vorbea la fel ca întotdeauna, împrăştiind cu violenţă stropi de salivă în jur şi mâncând cuvintele.

— Bravo, domnule Linge! zise el. Aţi făcut treabă bună. Foarte bună. Când vă îmbarcaţi pe *Gdansk*?

Malko nu reuşi să-şi ascundă surprinderea. Cum aflase chinezul?

— Cred că anticipaţi, spuse el.

Un licăr rece şi dur trecu prin ochii negri ai lui Lo Cheng, de pe chipul căruia surâsul se şterse instantaneu.

— Domnule Linge, spuse el, v-aţi petrecut o parte din seară în compania unui marinar de pe cargoul polonez *Gdansk*, care pleacă mâine seară din Shanghai.

Din tonul chinezului se desprindea o ameninţare clară. Malko îi putea spune o parte din adevăr, ca să câştige timp… Se aşeză:

— Nu aveam intenţia să vă ascund această întâlnire, dar nu ştiu încă nimic sigur. Am avut primul contact.

— *Gdansk* pleacă mâine seară, îl întrerupse sec Lo Cheng. Vă mai vedeţi până atunci?

Malko nu-l lăsă să termine:

— Vor simula o avarie pentru a câştiga timp şi a putea alege momentul plecării. Nu sunt gata încă.

După expresia chinezului îşi dădu seama că îl crezuse. Lo Cheng meditä câteva clipe la spusele lui Malko, apoi întrebă pe un ton mai calm:

— Repetaţi-mi cuvânt cu cuvânt conversaţia. Am încredere în dumneavoastră, dar miza este foarte importantă, nu-i aşa?

Alegându-şi cuvintele, Malko îi relată discuţia cu polonezul, deşi spusele sale nu aveau mare legătură cu realitatea. Nu

pomeni nimic despre întâlnirea de pe Wu-Song. Din contră, insistă asupra capcanei pe care i-o întinsese polonezul, apropo de sejurul la Tokyo. Lo Cheng nota grijuliu. Malko îi atrase atenţia:

— S-ar putea să nu mai existe o altă întâlnire. Au probabil posibilitatea să ia legătura prin radio cu Tokyo. Dacă bănuiesc că nu sunt trimisul KGB-ului, vor lăsa baltă totul. Riscul e prea mare pentru ei...

Lo Cheng se ridicase deja.

— Să văd ce pot face. Le putem bruia legăturile radio.

Înainte de a ieşi, se întoarse spre Malko privindu-l ameninţător, fornăi pe nas şi spuse:

— Trebuie să fiu convins că sunteţi de bună-credinţă. Mă veţi ţine la curent cu tot şi veţi înceta legăturile cu persoana care reprezintă interesele japonezilor.

Malko dădu din cap fără să răspundă. Numărătoarea inversă începuse. Decise să-şi asume riscul numit „Ayako”. Era poate singura în stare să-l ajute, dar cum să ajungă la ea fără să fie observat de zbirii invizibili, omniprezenţi şi fără număr ai tovarăşului Lo Cheng? În acea seară nu văzuse pe nimeni, în afara chinezului care ieşise din grădină. Se întinse pe pat, căutând o soluţie pentru a o întâlni pe Ayako. Tânăra se afla la *Peace Hotel.* Telefonul era ascultat, toate comunicaţiile trecând printr-o centrală... Nici vorbă de aşa ceva.

El însuşi era urmărit zi şi noapte, la fel şi japoneza. La prima bănuială, tovarăşul Lo Cheng putea să o scoată pe Ayako Mitshui din circuit. Timpul nu-i oferea lui Malko nicio marjă de securitate. Dacă *Gdansk* pleca fără Omul Roşu din cauza lui, Lo Cheng l-ar fi făcut bucăţi cu cea mai mare plăcere...

Se întinse pe pat, încercând să dea de capăt acestei probleme de nerezolvat.

*

* *

Malko fu smuls brusc din somn la şase dimineaţa de zumzăitul micului deşteptător Seiko, pe care îl opri imediat. Nu dormise mai mult de trei ore. Teoretic, mai avea de stat şaptesprezece ore la Shanghai. Ca să se trezească, se stropi cu puţină colonie Jacques Bogart, apoi se îmbrăcă în grabă, ieşi pe coridorul pustiu şi luă ascensorul până la restaurant. În loc să se aşeze la

masă, se îndreptă spre culoarul care ducea la WC-ul dintre etaje. Vreo douăzeci de chinezi luau micul dejun stând în jurul unor mese mari, rotunde. Malko trecu prin faţa toaletelor spre culoarul pe care îl folosise la întâlnirea cu Lo Cheng. Secretos din fire, chinezul folosise cu siguranţă o altă ieşire decât uşa principală a hotelului *International.*

Malko o descoperi în spatele unei uşi de fier care dădea într-un coridor mirosind a varză şi a supă sleită. Coborî pe o scăriţă întunecată şi ajunse în subsolul hotelului, un labirint de coridoare şi de încăperi pustii. Auzi un zgomot şi se ascunse în spatele unei stive de lăzi goale. Un chinez purtând un coş cu chifle trecu prin faţa lui fără să-l observe. Cei care îl supravegheau se aflau probabil în hol sau pe Nankin Road. Trebuia deci să găsească o altă ieşire. Se îndreptă spre coridorul de unde venise chinezul cu chiflele şi escaladă un maldăr de pubele mirosind îngrozitor; un şobolan mare cât un troleibuz i se strecură printre picioare. Ajunse la o uşă din lemn încuiată cu un zăvor mare. Deschise uşa şi ieşi pe o străduţă liniştită, cu căsuţe vechi din lemn, paralelă cu Nankin Road. Câţiva chinezi mergeau alene pe biciclete. Malko îi aşteptă să treacă şi o luă la goană pe stradă, îndepărtându-se. Părăsise hotelul *International,* dejucând planurile zbirilor lui Lo Cheng, care îl supravegheau. Prima victorie. Parcurse două sute de metri şi ajunse pe o stradă care dădea în Nankin Road. Aşteptă după colţ câteva clipe. Dacă era urmărit, persoana trebuia să apară.

După două minute, nu văzu pe nimeni. Liniştit, Malko se grăbi spre Nankin Road. Un străin trecea mai uşor neobservat pe o arteră comercială, deja plină de lume. Avea de parcurs trei kilometri pe jos, timp în care trebuia să reflecteze la partea a doua a problemei; cum să o abordeze pe Ayako fără să fie remarcat de cei care o supravegheau.

Încercă să cântărească riscurile. Îi puseră cu siguranţă microfoane în cameră. Trebuia să se aştepte la ce era mai rău. Totuşi erau slabe şanse să întâlnească o iscoadă pe hol. Supravegherea se realiza cu siguranţă din holul imens. Străinii erau atât de uşor de reperat, încât chinezii nu-şi băteau capul, mai ales la o oră atât de matinală. *Peace Hotel* se afla pe colţul dintre Bund şi Nankin Road. În momentul în care zări silueta cenuşie apărând din pâcla dimineţii, încă nu ştia cum avea să rezolve problema. Ca să câştige timp, ocoli clădirea, evitând

intrarea principală de pe Nankin Road. Exista o alta pe o stradă paralelă, Zhon Lu. Făcu la stânga pe Bund şi descoperi o a treia intrare! Exact ce-i trebuia. Ascensoarele se aflau la capătul unui coridor pustiu care dădea în holul principal. Alegând acel drum, scăpa de supraveghere.

Malko se apropie: uşa era blocată cu un lanţ gros. I-ar fi trebuit un ferăstrău ca să o deschidă. O muncă de mai multe ore care n-ar fi trecut neobservată. Merse în continuare pe Bund, coti pe străduţă, dând ocol de mai multe ori. Mulţimea de pe străzi devenea din ce în ce mai densă. Ayako putea părăsi hotelul în orice clipă, iar planul lui Malko risca să eşueze. Trebuia să se apropie cu orice preţ de hotel. Îi dădu ocol, trecu prin faţa celei de-a doua intrări, unde aşteptau mai multe taxiuri, făcu cale întoarsă şi reveni pe Bund, înjurând printre dinţi.

Artera era aglomerată: troleibuze, biciclete, camioane, dar nimeni nu-i dădea atenţie. În acel cartier, străinii erau numeroşi. Urcă treptele care duceau la uşa inutilizabilă, uşor retrasă faţă de trotuar. Astfel, nu putea fi văzut de pe Bund, în afara celor care treceau prin dreptul intrării. Văzu pe geam uşa unui ascensor deschizându-se şi apărând o pereche. Cabina rămase oprită la parter, ca o invitaţie mută adresată lui Malko.

Acesta privi lanţul cu care era blocată uşa. Era ruginit însă părea enorm.. La fel şi lacătul. Nu părea deschis de un secol. Dumnezeu ştie de ce o încuiaseră. Trase cu putere de lacăt, care cedă imediat! Fu atât de surprins, încât scăpă lacătul din mână. Un capăt de lanţ se desprinse şi căzu cu un zornăit înfiorător, murdărindu-i pantalonul cu rugină. Se întoarse. Zgomotul circulaţiei acoperise zarva. Inima îi bătea nebuneşte.

Fără să ezite, împinse uşa şi pătrunse în hol. Uşa se închise imediat în spatele lui. Nu se vedea decât de aproape lipsa lacătului. Malko parcurse zece metri şi se aşează pe un fotoliu, ca şi când ar fi aşteptat ascensorul. După treizeci de secunde, un ospătar chinez apăru din hol, purtând o tavă. Îi aruncă o privire indiferentă şi urcă în liftul care aştepta. Imediat, Malko se îndreptă spre cealaltă cabină şi apăsă pe buton, numărând secundele. Din locul unde se afla nu putea fi zărit. Ascensoarele se aflau de o parte şi de alta a holului.

Cu un zgomot uşor, cabina se opri şi uşile se deschiseră. Malko se strecură prin mulţimea de străini vorbind într-o limbă

necunoscută şi apăsă pe butonul etajul doisprezece.

Coridorul era pustiu. Îl traversă în fugă şi bătu la uşa camerei 1232. În China, micul dejun nu era servit în cameră şi nu putea fi luat drept ospătarul de la room-service.

Uşa se deschise şi apăru Ayako, îmbrăcată într-un chimonou înflorat. Făcu ochii mari recunoscându-l pe Malko, dar nu scoase un cuvânt. Îi făcu semn să intre şi spuse cu voce tare:

— Mulţumesc.

Îl împinse în baie şi închise fără o vorbă uşa. Deschise robinetele de la cadă şi îşi scoase chimonoul. Corpul plăpând era plin de vânătăi. Malko se dezbrăcă şi el şi intrară amândoi sub duş. De abia în acel moment, ea îşi lipi gura de urechea lui Malko şi spuse:

— Ce s-a întâmplat? Aţi riscat mult venind aici. N-aţi fost urmărit?

— Sper că nu, spuse Malko. Mi-am luat anumite măsuri de prevedere. Trebuia să vă văd…

Îi explică în ce fel ajunsese la ea. Încordată, cu trăsăturile crispate, Ayako îl asculta. Şuşotitul lor era acoperit de zgomotul duşului, care bruia eventualele microfoane.

— V-aţi răzgândit? întrebă încetişor Ayako. Aveţi încredere în mine?

Malko surâse ostenit.

— Nu prea am de ales, spuse el. Am analizat situaţia şi cred că reprezentaţi singura mea şansă de a pleca viu din Shanghai.

— Şi eu cred la fel, spuse Ayako pe un ton grav. Nu veţi regreta încrederea acordată. Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

Malko începuse să se sature să facă duş. Se scutură.

— Mă tem că cei însărcinaţi cu plecarea Omului Roşu m-au identificat. Sunt polonezi. Au nevoie de mine ca să-l duc pe Omul Roşu la ei. După aceea…

— Polonezi…

Ayako tresări.

Cu gura lipită de urechea ei, Malko îi explică ce rol juca vasul *Gdansk.* Japoneza nu scăpă niciun cuvânt şi spuse:

— Chiar dacă v-au recunoscut, îşi vor asuma riscul. Ruşii sunt gata de orice pentru a-l recupera pe chinez, chiar cu riscul de a pierde nava *Gdansk.* Dar dacă urcaţi pe vas, nu veţi mai pune piciorul pe uscat…

Fu gata să-i spună numele lui K’ang dar se abţinu. Trebuia să

păstreze măcar un atu.

— Ştiu, zise Malko. Trebuie să iau legătura cu Omul Roşu.

— Dacă vreţi să vă ajut, spuse Ayako, trebuie să vă hotărâţi acum. Anumite dispoziţii trebuie să le dau imediat, altfel nu vom putea pleca. Cum veţi ieşi de aici?

— Aşa cum am venit, spuse Malko. Chiar aveţi mijloacele materiale pentru a-l răpi pe Omul Roşu şi pe mine de sub nasul lui Lo Cheng şi al polonezilor? Ca să nu mai punem la socoteală şi protecţia lui.

Ayako nu stătu pe gânduri:

— Da.

Gânditor, Malko lăsă apa să-i curgă pe faţă! Decizia trebuia să o ia singur. Chiar dacă Ayako nu avea o înţelegere cu CIA, aşa cum bănuia el, varianta ei era mai bună decât ce l-ar fi aşteptat în cealaltă situaţie. Din momentul în care ar fi pus mâna pe Omul Roşu, Lo Cheng n-ar fi avut decât un singur gând: să-l lichideze.

Hotărârea nu i-ar fi pus mari probleme. Anumiţi americani din CIA rămăseseră prizonieri în China doisprezece ani. La vârsta lui, Malko nu-şi mai putea permite un asemenea risc.

— Foarte bine, accept. Care este planul?

Ayako nu schiţă nicio mişcare şi începu să-i explice. Baia se umpluse de abur. Nu se vedea nici la un centimetru. Când termină, Malko şterse cadranul ceasului şi văzu că se făcuse opt. Probabil îi constataseră dispariţia, şi oamenii lui Lo Cheng erau pe urmele sale. Primul loc unde l-ar fi căutat era camera lui Ayako.

— Îmbrăcaţi-vă, îi spuse japonezei, şi plecaţi. Vă vor urmări. S-ar putea să se mire că staţi atât de mult în baie.

Japoneza surâse şi murmură:

— Noi japonezii suntem foarte curaţi. Totdeauna stau mult în baie…

Micşoră puţin jetul duşului şi îl cuprinse cu mâinile pe după gât. În aburul gros, Malko simţi masajul uşor pe ceafă, apoi pe umeri şi pe spate. Aşezată în faţa lui, Ayako îşi făcea conştiincioasă numărul de gheişă… Cu ochii închişi, Malko se lăsă în voia ei. Cu siguranţă că era ultimul moment de destindere din acea zi. Gura japonezei îi atinse buzele, căutându-l cu limba. Nu putea vorbi, acest lucru adăugând un plus de erotism situaţiei…

Mâinile lui Ayako îi mângâiară corpul, schimbându-şi direcţia. Cu spatele lipit de marginea căzii, Malko încerca să-şi golească mintea de gânduri. Putea fi ultima dată când făcea dragoste... Satisfăcută de masajul ei, Ayako se sprijini în mâini şi se lipi de el, mişcându-se puternic şi stropind totul în jur, lăsându-se pătrunsă din ce în ce mai adânc.

Malko simţi furnicături de plăcere... Cu o abilitate de vrăjitoare, Ayako îşi izbi trupul de al lui de trei ori consecutiv, încercând să-l facă să simtă maximum de plăcere. Părea că nu-i pasă de sine. Malko alungă din minte gândul că era vorba de o arvună pentru trădare... Japoneza închise robinetele şi îl scoase pe Malko din baie. Luă un prosop mare şi începu să-l şteargă cu grijă, folosind apoi un prosop mai mic pentru părţile intime... Malko se îmbrăcă. Ayako îşi puse un pantalon şi un pulover, apoi îmbrăcă haina de vizon şi dispăru. Dacă totul mergea bine, aveau să se revadă seara. Dacă nu... Malko se uită pe fereastră: circulaţia pe Bund devenise aglomerată. Vapoarele coborau pe Wang-Pu. Începuse concertul claxoanelor, iar şirul camioanelor înainta la pas din cauza bicicliştilor flegmatici şi ţanţoşi.

Se hotărî să aştepte cinci minute şi să încerce apoi să plece pe unde venise. Singurul risc era ascensorul, sau faptul că cineva ar fi observat lacătul smuls... Nu avea însă de ales. Deschise fereastra. Era mai frig ca în ajun. O închise la loc şi inspectă din priviri camera, în căutarea unor urme compromiţătoare. Se îndreptă spre uşă şi în acel moment văzu clanţa mişcându-se uşor.

*
* *

Malko înţepeni, simţind cum i se taie răsuflarea. Nu se auzise nicio bătaie în uşă, deci nu era o vizită „normală”. Nu zări niciun loc unde s-ar fi putut ascunde. Se repezi spre baie, lăsând uşa întredeschisă. Zări apărând un chinez, cu faţa acoperită de o mască din tifon alb. Scund, dar voinic, îmbrăcat în tradiţionala ţinută „Mao” cu şapcă. După trăsăturile rigide,

Malko bănui că nu putea fi decât un agent. Îşi ţinu răsuflarea. Chinezul ieşise din raza lui vizuală. Îl auzi mişcându-se prin cameră. Avea o şansă din două să nu fie văzut.

Brusc însă, dădu nas în nas cu chinezul care deschisese uşa de la baie. Străinul făcu un salt înapoi, privindu-l cu o expresie

în care se citea o imensă surpriză. Se dădu înapoi, prăbuşindu-se în dulapul larg deschis, plin de lucrurile lui Ayako. Malko nu prevăzuse un asemenea incident. Făcu un pas înainte. Celălalt interpretă mişcarea ca pe o ameninţare. Malko îl văzu ducând mâna la brâu şi scoţând un pistol automat.

Cu o lovitură violentă de picior, îi smulse arma din mână. Pistolul zbură cât colo. Chinezul scoase un strigăt ascuţit şi îşi îndreptă trupul. În ochi i se citea groaza. Malko avea un singur gând: să-l împiedice să iasă din cameră. Dacă era unul din oamenii lui Lo Cheng, tot planul lui se ducea de râpă. Trebuia să riposteze cât mai repede.

Chinezul făcu un salt spre uşă şi Malko îl prinse de talie, aruncându-l în mijlocul camerei.

Celălalt dărâmă o masă şi o lampă care căzu, dar nu se sparse. Malko se aruncă asupra lui. Se luptară pe muteşte câteva minute. În fiecare moment, Malko se aştepta să vadă uşa deschizându-se şi apărând Lo Cheng. Din fericire, chinezul nu era la fel de puternic ca el.

Îşi adună forţele şi se repezi la Malko cu braţele larg deschise. Venele de pe gât i se zbăteau cu furie. Ferm pe poziţie, Malko îl respinse, izbindu-l de perete, apoi se aruncă asupra lui, lovindu-l în stomac.

Adversarul schiţă un gest slab de apărare. Cu ochii ficşi, se prelinse spre podea şi rămase nemişcat. Malko se ridică gâfâind. Nu era obişnuit să se bată. Sângele îi pulsa nebuneşte şi simţea o arsură în piept. Se aplecă spre chinez şi încremeni de groază. Nu mai respira!

Încercă în van să-l ridice. Era imposibil ca o lovitură în stomac să-l fi ucis. Îl întoarse, vrând să-l pună pe pat şi remarcă o pată neagră pe ceafă. O şuviţă de sânge curgea pe gulerul cămăşii. Examină peretele şi ceva îi atrase atenţia. Chinezul se izbise de un soi de cuier, care îi intrase în ceafă. Cu vertebrele cervicale strivite de şoc, murise pe loc.

Malko simţi cum îl apucă ameţeala. Nu mai avea nicio şansă să scape viu din Shanghai, nici măcar din China. Privi consternat cadavrul. Asta mai lipsea! Ucisese un tip din SEPO. Nici măcar preşedintele Statelor Unite nu-l putea scăpa. Cu mâinile tremurânde, percheziţionă corpul, cercetând toate hârtiile. Erau în chineză. Nu putea şti pentru cine lucra. Legătura de chei avea mai multe şperacle. Văzu nişte legitimaţii cu fotografia mortului,

nişte stele roşii. Adăugând şi arma, totul indica un membru al Serviciilor de Securitate. Malko puse la loc hârtiile în buzunare. Ce să facă? Se aşeză pe fotoliu încercând să-şi adune gândurile. Singura şansă era să facă dispărut cadavrul, dar unde?

Dacă l-ar fi aruncat pe fereastră, afla tot oraşul. Lo Cheng şi-ar fi dat imediat seama cine era vinovat. Nu-l putea arde şi nu avea nici acid... Buimăcit de atâta ghinion, căută cu privirea prin cameră şi văzu grila climatizorului, chiar deasupra holului de la intrare. Se apropie, se urcă pe un scaun şi bătu cu inelul în lemn, care sună a gol. Între plafonul fals şi tavanul camerei, exista un soi de compartiment, ocupat teoretic de climatizor. Judecând după dimensiunile holului, nu părea un spaţiu prea mare...

Grilajul de lemn era fixat în mai multe şuruburi. Căută cu febrilitate ceva cu care să le desfacă şi găsi în baie o pilă. Se urcă pe scaun şi reuşi să le deşurubeze cu destulă uşurinţă. Peste cinci minute, panoul se desprinse, dând la iveală o cavitate lungă de doi metri, lată de un metru şi înaltă de cincizeci de centimetri. Climatizorul ocupa puţin loc şi putea ascunde corpul chinezului cu uşurinţă...

Malko îşi scoase sacoul şi cravata. În fiecare secundă putea fi surprins... Duse masa sub deschizătură şi reuşi să pună pe ea cadavrul. Încercă de mai multe ori să-l ridice, dar îi fu imposibil. În ciuda staturii, corpul era incredibil de greu. Transpirat şi tremurând, Malko se lupta cu trupul celui pe care îl ucisese fără să vrea. Mortul se apăra însă cu îndârjire... Epuizat, se opri. Nu avea şanse de reuşită! Era prea de tot. Deodată, îi veni o idee. Ultima.

Coborî de pe masă şi împinse corpul până când îl făcu să atârne, apoi puse un scaun lângă masă. Trase cadavrul spre el şi îl urcă pe umeri, ca pe un sac de cartofi. Se ridică şi se sprijini de perete, încercând să-şi recapete suflarea. Încordându-se, puse un picior pe scaun şi, cu un efort supraomenesc, reuşi să se urce împreună cu macabra greutate.

Următoarea etapă era masa. Fu gata să-şi piardă echilibrul. Clătinându-se şi înjurând reuşi să vâre capul mortului în deschizătură, îndesând apoi trupul ca pe o pâine în cuptor, până în dreptul umerilor. Îl apucă apoi de coapse şi îl împinse în continuare. Picioarele rămaseră afară, dar corpul nu avea şanse să cadă.

Malko se agăţă de marginea deschizăturii şi se ridică în mâini, strecurându-se în locul strâmt care mirosea a praf şi a vopsea. Se răsuci, apucă mortul şi începu să-l tragă spre el, sprijinindu-se de pereţi. Era greu şi nu prea aluneca. De mai multe ori fu tentat să abandoneze, dar era singura lui şansă.

Centimetru cu centimetru, mortul înaintă, tras de Malko. Din fericire, cavitatea era adâncă. Scăldat în sudoare, socoti că împinsese destul, îndoi picioarele mortului ca să nu iasă afară din deschizătură şi coborî. Mâinile îi tremurau atât de tare încât reuşi cu greu să pună la loc şuruburile. După ce aranjă totul, se trânti pe pat, cu impresia că îmbătrânise cu zece ani şi pierduse zece kilograme. Se uită în jur: nici urmă de încăierare sau de crimă. Panoul de lemn păru neatins. Fiind iarnă, aerul condiţionat nu era folosit.

Îşi aduse aminte de pistol şi îl recuperă din dulap. Era o armă automată de calibrul 45, o copie după Colt, fabricat însă în China. Un pistol greu şi puternic. Ezită. Era la fel de periculos să-l ia cu el sau să-l ascundă undeva. Ar fi trebuit să-l fi ascuns împreună cu corpul, dar nu se simţea în stare să o ia de la capăt. Oricum, arma i-ar fi fost utilă. Singurul pericol era să fie găsit asupra lui. Se uită la ceas. Trecuse de zece. Era probabil căutat. Se duse în baie, se spălă şi se pieptănă. Nu arăta totuşi prea rău...

Ştia că nu avea de ales. Trebuia să iasă din cameră... îşi puse arma la brâu şi îmbrăcă haina de blană. Ce era mai delicat de abia urma. Înainte de a pleca, îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi niciun zgomot.

Ajuns pe holul pustiu, alergă spre scara de serviciu. Coborî în goană trei etaje, şi chemă liftul. La parter aşteptau mai mulţi străini, iar Malko le făcut loc şi se aşeză pe unul din fotolii. Cu coada ochiului, supraveghea ieşirea spre Bund.

Profitând de un moment când era singur, ţâşni spre uşă şi o împinse. Nimeni nu pusese lacătul la loc! În câteva clipe, era afară în frig, aproape în siguranţă. Apucă cele două capete ale lanţului şi prinse lacătul la loc în mai puţin de două secunde. Coborî treptele şi se pierdu în aglomeraţia de pe Bund, îndreptându-se spre Wang-Pu. Nu-i mai rămânea decât să se ducă liniştit la hotel. În cazul în care Lo Cheng l-ar fi chestionat, putea pretexta că făcuse o plimbare.

Mai devreme sau mai târziu, cadavrul avea să fie descoperit.

Totul era să aibă răgaz până seara. Dacă nu părăsea Shanghai-ul, cu sau fără Omul Roşu, risca să rămână definitiv acolo.

Capitolul XVIII

Malko îşi croi drum prin mulţimea dusă şi uniformă care se bulucea pe trotuarele străzii Nankin şi ajunse în faţa intrării hotelului *International.* Mersul pe jos timp de o jumătate de oră îl calculase, dar încă mai avea în faţa ochilor imaginea de coşmar a privirii sticloase a chinezului care se prăbuşea lipit de perete. Plecase din cameră de patru ore. Cei care îl supravegheau din ordinul lui Lo Cheng erau probabil îngrijoraţi. Intenţiona să intre în hotel pe aceeaşi cale pe care ieşise, dar exista posibilitatea să-i fi fost verificată prezenţa în cameră. Mizând pe un moment de neatenţie a supraveghetorului, putea pretinde că ieşise la plimbare. Arma de la brâu îi amintea în permanenţă că era ameninţat de o bombă cu întârziere. În momentul în care corpul avea să fie descoperit, era pierdut, şi pentru un străin nu exista niciun loc în Shanghai unde să se poată ascunde mai mult timp.

Micul hol de la *International* forfotea de lume. Îi era imposibil să repereze o eventuală supraveghere. Luă ascensorul şi ajunse la restaurantul de la etajul întâi. Murea de foame. Fu aşezat din oficiu la o masă enormă, în compania unei familii de chinezi îmbuibându-se cu voioşie, de parcă ar fi mâncat pentru ultima oară. Brusc, îşi făcu apariţia şi ghidul, care se aşeză şi el la masă.

— Cum a fost vizita de ieri? întrebă el politicos.

— Foarte interesantă, spuse Malko.

— Ce aţi dori să faceţi în ultima zi la Shanghai? întrebă chinezul. Putem merge la piaţa populară sau putem vizita o comună.

Căscând de-i trosniră fălcile, Malko răspunse:

— Mulţumesc, dar am dormit foarte prost. Vreau să mă odihnesc puţin şi apoi mă voi plimba pe străzi.

Ghidul nu insistă. Părea cuprins de o lene contrară tuturor perceptivelor revoluţionare. Asigurându-l că îi stă la dispoziţie în

hol, se retrase discret, lăsându-l pe Malko în compania unei omlete uleioase, micul dejun oferit din oficiu străinilor.

După ce termină de mâncat, se duse în cameră. Pe palier, zări un rastel cu mai multe reviste în engleză, germană şi franceză: *Beijing Informations.*

Luă un ziar la întâmplare şi, o dată ajuns în cameră, parcurse lista celor mai influenţi oameni din China, începând desigur cu numele preşedintelui Hua Kuo-feng.

Când ajunse la al şaselea, nu-i veni să-şi creadă ochilor. Al cincilea vicepreşedinte se numea K'ang Sheng. Scurta notiţă biografică spunea că fusese un vechi tovarăş al lui Mao Tze-Dong. Ales membru în Comitetul Central al Partidului Comunist chinez în 1969, la Congresul al IX-lea, ocupa funcţia de vicepreşedinte de la Congresul al X-lea până în prezent.

Extrem de tulburat, Malko puse ziarul deoparte, întrebându-se dacă acel K'ang menţionat de polonez, Omul Roşu, dezertorul, era unul şi acelaşi cu K'ang Sheng.

Încă de la început, Lo Cheng îi pomenise despre o personalitate de prim rang şi extrem de influentă. Descrierea se potrivea celui de-al cincilea vicepreşedinte. Malko se gândi la destăinuirile lui Ayako. Japoneza precizase că era vorba de o persoană cu rang înalt, susceptibilă de a forma într-o zi un guvern... Malko frunzări *Beijing Informations* în căutarea funcţiei reale a lui K'ang Sheng, dar nu găsi nimic. Postul de vicepreşedinte putea ascunde multe. Cine din Shanghai i-ar fi putut furniza informaţii?

Ghidul! Era singurul de la care putea afla ceva, cu condiţia să pună mâna pe el.

*
* *

— Vicepreşedintele K'ang Sheng... (Ghidul surâse.) Da, a fost unul dintre cei mai vechi tovarăşi ai preşedintelui Mao. Are un post foarte important: şeful unităţii însărcinate cu securitatea membrilor Comitetului Central...

Malko nu-şi crezu urechilor. Îl găsise pe ghid instalat în spatele acvariului şi citind. Adusese vorba foarte uşor despre noii demnitari ai Chinei, trecând în revistă toţi vicepreşedinţii.

— Spuneţi-mi, nu e vorba de Unitatea 8341?

Ghidul îşi ascunse cu greu surprinderea în spatele unui surâs.

— Cunoaşteţi foarte bine guvernul nostru, domnule Linge. Adevărat, despre acea unitate e vorba.

— Oh! Citesc mult despre China, spuse Malko. Mi se pare că acest vicepreşedinte a fost criticat în diferite afişe.

Ghidul păru deranjat de subiect.

— Da, recunoscu el, tovarăşul K'ang Sheng a făcut obiectul unor critici din partea maselor, după incidentul din Piaţa Tien-an Men, dar totul s-a liniştit. Se bucură de încrederea Comitetului Central.

— Din ce regiune a Chinei este originar? întrebă Malko.

— De aici, din Shanghai, zise ghidul cu un soi de mândrie. S-a născut într-un sătuc în apropiere. Dacă vreţi, vă pot duce acolo...

— Nu, mulţumesc, spuse Malko, cred că mă duc să mă odihnesc.

Îl lăsă pe ghid să-şi continue lectura şi urcă în cameră, extrem de tulburat. Era posibil ca Omul Roşu să fie superiorul direct al tovarăşului Lo Cheng, însărcinat să-l înfricoşeze? Ştia oare Lo Cheng acest lucru, sau din contră, înscenase acea comedie ca să-l inducă în eroare?

Ajuns în cameră, Malko se calmă. Avea nevoie de linişte pentru a reflecta. Oricum, până la întâlnirea de la patru cu Sigrid Kleist, cea care trebuia să-l anunţe pe Omul Roşu că putea părăsi Shanghai-ul, nu putea face nimic... În cazul în care Lo Cheng ştia cine era Omul Roşu, viaţa lui Malko era într-adevăr în mare pericol. Se felicită în sinea lui că nu-i menţionase chinezului numele de K'ang. Dacă Lo Cheng şi şeful Unităţii 8341 mergeau mână în mână, Malko şi-ar fi semnat condamnarea la moarte. Ascunse pistolul la îndemână sub saltea şi se întinse pe pat, pentru a fi în formă la încercările care îl aşteptau în acea zi.

*

* *

Shanghai Hotel nu se schimbase cu nimic... Holul larg cu plafonul ca de catedrală i se păru lui Malko şi mai sinistru... Luase un taxi de la *International,* săturându-se să străbată în lung şi în lat Nankin Road... Dormise aproape patru ore şi se

simţea mai bine. K'ang Sheng rămânea însă o problemă.

Urcă în ascensorul în care se afla un liftier. Acesta îl privi bănuitor.

— Locuiţi în hotel…

— Nu, spuse Malko.

Celălalt arătă cu degetul spre recepţie:

— Trebuie să vă înregistrez.

Turbat de furie, Malko ieşi din cabină, urmărit de privirea suspicioasă a liftierului. Dăduse peste un informator profesionist. Explică la recepţie că avea întâlnire cu o prietenă de profesie diplomat, care locuia în camera 829. Indiferentă, chinezoaica notă numele lui şi cel al lui Sigrid Kleist. Numai aşa liftierul acceptă să-l ducă la etajul cerut. Bătăile inimii i se accelerară când ajunse la uşa lui Sigrid Kleist. Trebuia să pună la punct partea principală a planului… Nemţoaica veni să deschidă şi ochii cenuşii i se luminară la vederea lui Malko. Purta aceeaşi rochie de flanelă din ajun, dar în loc de pantofi, avea cizme. Îi întinse mâna lui Malko.

— V-aţi distrat bine astăzi? întrebă ea. Eu şi Hildegard am bătut anticariatele azi-dimineaţă, dar n-am găsit nimic interesant.

Hildegard ieşi din baie, purtând un pantalon vechi de catifea reiată şi un pulover gros, şi îi strânse fără vlagă mâna.

— V-aş fi oferit un ceai, dar nu există room-service, spuse Sigrid Kleist, surâzând a scuză.

— Asta-i China, spuse Malko.

În sinea lui, şi-ar fi dorit să o găsească pe Sigrid Kleist singură. O întrevedere ca cea de luni nu i-ar fi displăcut. Din nefericire, ea părea să fi uitat complet năzbâtiile făcute, sau îşi pusese stavilă fantasmelor pentru moment.

Cu un aer foarte monden, se apropie de el şi spuse:

— Aţi remarcat chinezii care se fotografiază pe Bund? Mi-ar plăcea să am o amintire cu Hildegard de la Shanghai. N-aţi vrea să ne fotografiaţi?

Era o şiretenie foarte practică pentru a scăpa de microfoane.

— Cu plăcere, spuse Malko, dar trebuie să mergem acum cât mai este încă lumină.

— Suntem gata, spuse Sigrid Kleist, doar să îmi pun paltonul. Vii, Hildegard?

Luă de pe masă un mic aparat de fotografiat şi Malko o ajută

să se îmbrace.

Afară era un frig cumplit şi dinspre fluviu sufla un vânt tăios. Sigrid Kleist îl luă pe Malko de braţ şi traversară unicul pod peste Wu-Song. Sigrid întoarse spre el o privire din care dispăruse orice urmă de voioşie.

— Ei?

— Plecarea a fost stabilită pentru astă seară la unsprezece, spuse Malko.

— Unsprezece, repetă ea. Unde şi cum?

— Orice ar fi, nu întoarceţi capul, spuse Malko. Întâlnirea este fixată pe pontonul din dreapta noastră, în grădină. Îl puteţi vedea la întoarcere. Un sampan va trece şi îl va lua pe prietenul dumneavoastră, şi îl va duce pe *Gdansk.*

Traversară podul şi ajunseră pe faleza unde grupurile de chinezi se fotografiau care mai de care. Cele două femei se sprijiniră de parapetul de piatră, lăsându-se fotografiate de Malko, apoi Sigrid o rugă pe fata ei să îi facă o poză cu Malko. Îl luă de braţ, izbucni în râs şi îşi sprijini capul de umărul lui.

— Vom avea o amintire din Shanghai, spuse ea; o frumoasă amintire.

Probabil că îşi fotografia astfel toţi amanţii, care se regăseau în albumul de familie. Ridică privirea spre el şi îi spuse:

— Bravo, sunt fericită că povestea se termină astă seară. Nervii mei nu mai rezistă. Fiţi mândru că aţi participat la această salvare. Veţi intra în istorie…

Malko speră ca acest lucru să nu fie cu titlu postum… O rafală de vânt îngheţat îi puse pe fugă. Sigrid Kleist se întoarse spre el şi îi spuse cu un aer serios:

— Sper că totul va decurge cum trebuie. Chinezii sunt foarte bine organizaţi, ştiu tot şi nu ne putem încrede în ei. Vă veţi simţi mai în siguranţă la bordul lui *Gdansk.*

Nu era nici urmă de ironie în ochii cenuşii ai nemţoaicei, dovadă că adevărata identitate a lui Malko nu fusese descoperită. Profită de acest lucru şi aruncă o nadă:

— Prietenul dumneavoastră este probabil destul de bine situat, dacă v-aţi luat atâtea măsuri de prevedere, remarcă el.

Sigrid Kleist nu răspunse, făcându-l să se întrebe dacă nu fusese imprudent. Hildegard Kleist li se alătură, închizând aparatul. Sigrid încheie discuţia:

— Cred că aici ne despărţim. Noroc. Mesajul va fi transmis.

Îi întinse mâna strângându-i degetele cu forţa unui bărbat.

Zâmbi echivoc şi adăugă:

— Voi păstra o foarte frumoasă amintire din Shanghai. Poate că ne vom revedea într-o zi.

— Poate, spuse Malko.

Le privi îndepărtându-se, trecând prin faţa gheretei de sticlă a agentului de circulaţie şi traversând podul. Se sprijiniră o clipă de parapet, privind parcă trecerea sampanelor.

Malko îşi afundă mâinile în buzunarele hainei de blană şi făcu cale întoarsă. Mai avea încă un lucru de făcut: să cumpere o lanternă de pe Nankin Road. Vru să traverseze, dar auzi în spate un claxon. Se întoarse şi văzu un Jeep verzui în care îl recunoscu pe Lo Cheng. Maşina opri în dreptul lui şi prin portiera deschisă o mână îl trase înăuntru.

Capitolul XIX

Partea din spate a Jeep-ului era plină cu instalaţii radio. Se auzea foşnetul uşor al unui post şi un chinez purtând căşti la urechi manevra nişte butoane. Metodele tovarăşului Lo Cheng erau mai sofisticate decât păreau. Malko stătea înghesuit între doi chinezi, cu nelipsita mască albă acoperindu-i faţa. Jeep-ul demarase imediat, făcându-şi loc pe Nankin Road, într-un concert de claxoane.

Lo Cheng se întoarse spre Malko. Când era furios, îi dispăreau defectele de vorbire.

— Unde aţi fost azi-dimineaţă? întrebă el pe un ton în care se ghicea furia abia reţinută.

Malko reuşi să-şi compună o expresie de perfectă inocenţă.

— Azi-dimineaţă? Am ieşit devreme. De ce?

— Unde v-aţi dus?

— Nu departe, spuse Malko. Pe Bund. Am fost abordat de un marinar de pe *Gdansk,* acelaşi ca ultima dată. Mi-a dat indicaţii despre plecare.

Uimit, Lo Cheng uită că era furios şi începu să împrăştie din nou salivă şi să mănânce cuvintele…

— Vreţi să spuneţi că… începu el.

— *Gdansk* ridică în sfârşit ancora astă seară la unsprezece, spuse Malko.

— Aşa era prevăzut, îl întrerupse chinezul. Nu v-a spus nimic altceva?

— Nu, zise Malko.

Făcând risipă de detalii, îi comunică lui Lo Cheng ora şi locul întâlnirii precum şi modalităţile de evadare. Chinezul îi sorbea literalmente cuvintele. Fie că era sau nu era de acord cu Omul Roşu, singura lui legătură cu filiera o reprezenta Malko. Cei doi vorbeau în engleză. Malko se întreba dacă şi ceilalţi pricepeau acea limbă… Lo Cheng dădu un ordin şoferului şi vehiculul opri lângă trotuar. Chinezul se întoarse spre Malko.

— Urmează o a doua întâlnire, nu-i aşa?

Nu avea rost să nege.

— Da, spuse Malko. Totul este în regulă. Omul Roşu va fi la ponton cu puţin înainte de unsprezece.

Lo Cheng se întoarse din nou, apostrofându-l pe cel de lângă el, care răspunse pe acelaşi ton.

— Ce se petrece? întrebă Malko.

Lo Cheng spuse în engleză:

— El era responsabil de protecţia dumneavoastră azi-dimineaţă. Pretinde că nu puteaţi ieşi fără să fiţi văzut.

— Am ieşit pe fereastră, răspunse Malko. Oricine poate avea un moment de neatenţie.

— Nu, spuse sec Lo Cheng, nu în meseria noastră. Este o greşeală foarte mare.

Celălalt chinez părea distrus. Risca o pedeapsă de cinci ani pentru o greşeală imaginară. Din nefericire, nu-i putea dezvălui adevărul lui Lo Cheng. Se uită la ceas. Trecuse de cinci, magazinele se închideau.

— Trebuie să cumpăr o lanternă, spuse el, şi magazinele se închid în curând.

— Unde mergeţi după aceea?

— La hotel, spuse Malko. La nouă şi jumătate voi da semnalul.

Lo Cheng dădu aprobator din cap.

— Foarte bine. Ne vedem diseară. Totul va fi în regulă.

Spuse câteva cuvinte şi unul dintre chinezi îi deschise portiera lui Malko. Acesta coborî şi Jeep-ul se pierdu imediat în şuvoiul circulaţiei. Malko îşi reluă drumul spre Nankin Road. În ciuda evidenţelor, nu se simţea împăcat. Ce avea să se întâmple peste

câteva ore? În fiecare clipă se temea să nu fie aruncat din nou în Jeep. Dacă Lo Cheng ar fi găsit pistolul asupra lui, cine ştie ce torturi drăgălaşe l-ar fi aşteptat...

Însă mulţimea de pe Nankin Road îi cădea un sentiment de siguranţă. Eşafodajul pe care îl construise era atât de fragil, încât o jonglerie cu farfurii ar fi părut o joacă de copii... Viitorul lui era împărţit între unicul Mausoleu din Piaţa Tien-an Men şi cimitirul de la Arlington, ultimul popas al spionilor extrem de merituoşi.

*

* *

Malko privi mult timp apele râului Wang-Pu, încercând să-şi umple ochii. Vântul încetase şi din navele ancorate la docuri se vedeau doar ghirlandele de becuri. Nimeni nu-l mai oprise pe Malko în faţa ascensorului hotelului *Shanghai.* La ora zece – oră târzie pentru China – oraşul aproape dormea. Doar câţiva întârziaţi ieşiţi de la spectacole, se grăbeau pe biciclete spre periferie.

O navă mare urca pe râu şi la trecerea prin faţa sediului Partidului Comunist salută cu un şuierat prelung jucându-se cu lanterna. Malko încerca să ghicească printre atâtea lumini, silueta navei *Gdansk.*

Noaptea era însă prea adâncă. Se uită la ceas. Zece fără trei minute. Încă îşi mai ţinea destinul în mâini. Polonezii n-ar fi venit fără semnalul lui. Omul Roşu şi Lo Cheng ar fi fost puşi faţă în faţă.

Se sprijini cu coatele de balustradă, gândindu-se la castel, la Alexandra şi la viaţa lui. L-ar fi plăcut să nu fie singur în acele clipe, să-l aibă lângă el cel puţin pe fidelul Krisantem. Moartea era şi aşa înfricoşătoare. În plus, a muri pe pământ străin, fără o mână de ajutor sau un cuvânt bun în cel mai important moment al vieţii, era ceva greu de suportat. O senzaţie fulgerătoare că făcuse alegerea greşită îl invadă.

În acel moment s-ar fi putut afla lângă o femeie insuportabilă, infidelă, bătrână, dar iubitoare. Brusc, sufletul îi fu invadat de nelinişte. Alexandra era durerea lui ascunsă. La ea se gândea întotdeauna în asemenea momente, când credea că nimic nu mai poate urma. Încercă să socotească ce oră era acum la

Liezen, apoi se lăsă păgubaş; îl întrista prea tare.

Apăsă pe butonul lanternei. După treizeci de secunde semnale asemănătoare îi răspunseră de pe Wang-Pu.

Numărătoarea inversă începuse!

*

* *

Malko se uită în jur. Urcase în cameră să se schimbe şi să facă un duş. Afară, luminile din Shanghai pâlpâiau. Nu-şi strânsese lucrurile, lăsând totul pe loc. Chiar şi fotografia panoramică a castelului. Zăbovi în faţa ei, încercând parcă să capete forţa de a continua. Scoase arma de la brâu, verifică încărcătorul, introduse glonţ pe ţeavă şi puse piedica. Îşi aduse aminte de un agent CIA care se mutilase, zdrobindu-şi părţile nobile, pentru că nu-şi luase o asemenea măsuţă de prevedere.

Închise uşa, părăsind camera în care nu avea să se mai întoarcă niciodată. Era hotărât să nu cadă viu în mâna chinezilor, în cazul unui eşec. Reeducarea prin muncă nu era pentru el.

Ca prin minune, funcţionarul de la recepţie îi găsi imediat un taxi. Mai devreme, la *Shanghai Hotel,* după ce transmisese mesajul, găsise la fel de repede o maşină, de parcă Lo Cheng manipula totul din culise.

Coborând pe Nankin Road, pustie la acea oră, se duse cu gândul la prinţesa mongolă. Dacă supravieţuise tratamentului atroce ordonat de Lo Cheng, avea să-şi sfârşească probabil zilele într-un lagăr de muncă, uitată de cei vii. Ce lume oribilă… Taxiul opri în faţa hotelului *Shanghai* şi şoferul ridică trei degete. Malko îi dădu trei yuani. I-ar fi dăruit toţi banii, dar celălalt l-ar fi refuzat. Nu era o atitudine corectă din punct de vedere politic. Intră în hotel. Nu era încă ora. Un zgomot neobişnuit în China îi răsună straniu în urechi. Muzică occidentală! Venea de undeva din spate, dinspre sala de biliard. O luă într-acolo şi descoperi un spectacol neobişnuit pentru acea ţară. Vreo treizeci de tineri cu alură de studenţi dansau stângaci şi veseli pe ritmurile unui foxtrot cântat de un vechi pick-up.

Primul bal al Serbării Primăverii, primul după mulţi ani… Studenţii îl zăriră şi se apropiară de el, râzând şi spunându-i într-o engleză strălucită.

— Veniţi, veniţi…

Cineva îi puse cu forţa un pahar în mână, ceva cu gust agreabil semănând cu ginul. După foxtrot, urmă un vals. Prin gesturi, cel care părea şeful îi dădu de înţeles să invite la dans o chinezoaică emoţionată şi stângace îmbrăcată într-o rochie albăstruie. Malko puse pe masă oranjada, o luă de mână pe chinezoaică şi o conduse pe ring în uralele studenţilor. Fata îi urmă cu uşurinţă mişcările. După câţiva paşi, Malko se despărţi de ea râzând. Îşi puse haina de blană şi traversă holul, urmărit de muzică şi de râsetele voioase ale studenţilor.

La ieşire, un val de frig îl făcu să-şi ridice gulerul. Ceasul arăta unsprezece fără douăzeci. Fără grabă, traversă podul peste Wu-Song. Râul era pustiu iar pontonul închis. Ocoli mica grădină triunghiulară. Chiar pe fluviu, circulaţia era redusă. Câteva sampane navigau lent în susul apei. Printre copaci, se zărea firma luminoasă a „Casei marinarilor”. Pe Bund, în afara câtorva pietoni, nu era nimeni. Malko împinse poarta grădinii, care scârţâi îngrozitor. Grădina era pustie, separată de Wu-Song printr-un mic zid de piatră.

Un chinez cu mască albă pe faţă, trecu pe stradă pe lângă grădină şi îi aruncă o privire distrată. Singura distracţie în China era plimbarea în parc, aşa că nu fu mirat să-l vadă pe Malko acolo.

Acesta se aşeză pe o bancă, cu faţa spre râu, încercând să-şi liniştească bătăile inimii şi trăgând cu urechea la zgomotele oraşului. I se părea incredibil să se afle la un pas de lumea liberă, lume din care făceau parte vasele ancorate în port. În afară de cele comuniste…

Cadranul luminos al ceasului indica unsprezece fără zece; Malko cercetă în zadar cu privirea în căutarea unui dispozitiv de securitate plasat pe stradă; nicio maşină, iar clădirile cele mai apropiate de pe Bund erau la sute de metri distanţă. Mai rămâneau pontonul şi Wu-Song. De când stătea acolo, pe sub podul metalic trecuseră mai multe sampane, îndreptându-se spre Wang-Pu. Se scurseră cinci minute.

Sirena unui cargou sună de trei ori, vestind plecarea imediată; Malko se întrebă dacă nu era vorba de *Gdansk.* În ciuda hainei de blană, începu să dârdâie.

Deodată, zări o siluetă printre structurile metalice ale podului. Un bărbat singur. I se păru că recunoaşte silueta înaltă a lui Lo Cheng. Chinezul nu se ascundea şi nici nu se grăbea. O luă de-a

lungul zidului şi împinse poarta grădinii. Calmul lui stupefiant contrasta cu incredibilele precauţii luate până atunci, întâlniri secrete în locuri imposibile.

Malko se ridică şi veni în întâmpinarea chinezului. Acesta îi strânse mâna cu căldură de parcă s-ar fi întâlnit într-un salon şi îi spuse aruncând stropi de salivă în jur.

— Bună seara, domnule Linge.

Malko îl privi stupefiat.

— Domnule Lo, nu vă temeţi că prezenţa dumneavoastră îl va speria pe Omul Roşu?

Chinezul surâse larg:

— Nu, nu, domnule Linge, s-au luat toate măsurile de prevedere.

Apucându-l de braţ, îl conduse pe poteca spre ponton. Lo Cheng trecu pasarela care lega grădina de ponton, sărind peste scânduri, urmat de Malko. Apa întunecată curgea la un metru sub picioarele lor. Podul metalic se afla la o sută de metri. Malko se uită la ceas: unsprezece fără trei minute.

— Domnule Lo, începu el.

Nu exista decât o explicaţie pentru atitudinea de neînţeles a chinezului.

Lo Cheng îl luă de braţ.

— Nu vă temeţi, domnule Linge, repetă el. V-am spus că totul va fi în regulă. Priviţi.

Se îndreptă spre uşa în aparenţă încuiată a clădirii construite pe ponton şi o întredeschise, scoţând în acelaşi timp o lanternă din buzunar şi luminând interiorul. Malko zări vreo cincisprezece oameni în uniforme verzi, stând ghemuiţi şi înghesuiţi ca sardinele. Steaua roşie de pe chipiu indica faptul că făceau parte din armată. Fiecare ţinea în mână un Kalaşnikov cu ţeava îndreptată spre tavan şi cu încărcătorul plin.

— Sunt gata să intervină, spuse Lo Cheng. Au fost aduşi aici foarte discret.

Închise uşa şi stinse lanterna. Din ce în ce mai intrigat, Malko întrebă:

— Nu vă temeţi că Omul Roşu ar fi putut afla de aceste pregătiri?

Lo Cheng trase aer în piept şi răspunse:

— Este obligat să rişte, domnule Linge. Trădarea implică riscul… Veniţi.

Îl împinse pe Malko spre balustrada pontonului, în aşa fel încât să nu fie văzuţi din grădină.

— Totul va fi în regulă, domnule Linge, spuse Lo Cheng, împroşcând în jur cu salivă.

Nu precizase pentru cine. Arma lipită de pântece îi dădea lui Malko o senzaţie de siguranţă, dar nu i-ar fi servit în faţa unui Kalaşnikov.

Se auzi prima bătaie a ceasului anunţând ora unsprezece dinspre amonte, din turnul poştei, al cărui orologiu enorm semăna cu ceasul gării. Satisfăcut, Lo Cheng surâse larg.

— Nu va întârzia, domnule Linge.

În depărtare se auzi mugetul unei sirene. O ceaţă îngheţată acoperise oraşul şi portul. Lo Cheng făcu un pas, ţinând sub observaţie grădina, apoi se întoarse în umbra pontonului.

— Iată-l pe Hong Shih, domnule Linge, anunţă el. A venit punctual la întâlnire.

În glasul lui nu se simţea nicio urmă de emoţie, cu toate că se afla la capătul unei îndelungate urmăriri.

Capitolul XX

Înainta până în colţul pontonului şi zări silueta întunecată a unei maşini Hong-Ki oprite pe strada din apropierea grădinii. Şoferul coborî şi alergă în spate să deschidă portiera. Un bărbat scund şi plăpând, purtând un palton vătuit, coborî şi se îndreptă cu paşi lenţi spre poarta grădinii. În fiecare mână ţinea o sacoşă neagră şi grea. Fascinat, Malko îl urmărea străbătând grădina.

Acesta era Omul Roşu, a cărui existenţă era înconjurată de atâta mister, cel care îl contactase cu infinite precauţii, omul hăituit de SEPO, în special de ferocele Lo Cheng. Se comporta de parcă pleca într-o vizită oficială.

Şoferul trânti portiera, se aşeză la volan şi demară fără măcar să aştepte plecarea chinezului de pe ponton. Nu exista decât o singură explicaţie: deducţia lui Malko era exactă. Era vorba despre cel de-al cincilea vicepreşedinte, cel care îi dădea ordine lui Lo Cheng.

În cazul în care acesta din urmă îi era complice, cum se

explica prezenţa oamenilor de pe ponton? Iar dacă nu, cum de K'ang Sheng, Omul Roşu, era atât de calm?

Silueta fragilă înainta încet pe potecă. Malko se întoarse spre Lo Cheng. Chinezul surâdea. O rază de lumină se reflecta în dinţii de aur.

— Totul merge conform planului, domnule Linge, spuse el pe un ton scăzut.

Făcu un pas lateral şi luă ceva care lui Malko i se păru a fi capătul metalic al unui furtun de stropit. Un tub continuat printr-o ţeavă elastică, legată de un rezervor vopsit în negru, pe care Malko nu-l remarcase până atunci. Lo Cheng manevră o manetă şi se ridică. Maşinăria, şapca şi paltonul îl făceau să pară ridicol.

— Nu vă mişcaţi şi nu spuneţi nimic, domnule Linge, zise el pe un ton uşor încordat. Ar putea fi periculos pentru dumneavoastră.

Malko rămase nemişcat în întuneric. Instinctul îi spunea că nu putea urma nimic bun…

Brusc, în avalul râului apăru o siluetă întunecată. Un sampan cobora cu repeziciune ajutat de curent şi se îndrepta spre ei. Cu greu putea fi văzut de la nivelul apei. Tăie pieziş curentul şi trase la ponton. Malko îl văzu pe Lo Cheng încordându-se. Chinezul se întoarse spre el.

— Deschideţi uşa, domnule Linge.

Malko înaintă ca un automat. Era clar. Lo Cheng voia să-i prindă în acelaşi timp pe Omul Roşu şi pe cei de pe sampan. Nu înţelegea însă de ce Omul Roşu nu se temea.

Lo Cheng făcu un pas înainte, ţinând tubul metalic în dreptul şoldului, în timp ce Malko deschise uşa şopronului în care se aflau soldaţii. Se auzi un şuierat uşor, ca o scăpare de gaze, şi din ţeavă ţâşni brusc o limbă de flăcări, măturând interiorul plin de oameni. Era un aruncător de flăcări!

Malko făcu un salt într-o parte, cu toate că traiectoria flăcării lungi de câţiva metri nu-l putea atinge. Căldura degajată de flamă se făcea simţită pe tot pontonul.

Impasibil, bine înfipt pe picioare, Lo Cheng arunca flăcări în soldaţi, cu calmul unui grădinar udând un strat de trandafiri…

Din şopron se auziră urlete neomeneşti şi atroce. Soldaţii se ridicaseră ca unul, loviţi în plin de vâlvătaie. Malko îl văzu pe unul dintre ei transformându-se în torţă. Părul îi ardea şi pielea de pe faţă i se topise ca ceara, dând la iveală orbitele goale. Se

prăbuşi, fără să apuce măcar să strige.

Ceilalţi se încurcau unii pe alţii în spaţiul strâmt încercând să scape. Unul dintre ei reuşi să apuce Kalaşnikovul, în ciuda uniformei în flăcări şi să-l aşeze în poziţie de tragere. Lo Cheng făcu un salt în lături, dar rafala nu se auzi. Izbit în piept de limba de foc, soldatul dădu drumul armei, urlând îngrozitor şi încercând să scape de bluzonul care ardea. Lo Cheng continua să-i împroaşte metodic, mişcând transversal ţeava. Tot pontonul ardea. Soldaţii ardeau şi ei de vii, unii chirciţi ca nişte mumii negre, alţii urlând îngrozitor.

Chinezul nu opri jetul ucigaş până când nu fu sigur că nimeni nu mai putea ridica arma. Cei mai atinşi muriseră deja, ceilalţi se rostogoleau pe jos, încercând să scape de mantalele în flăcări. Nu fusese tras niciun glonţ. Focul cuprinsese întreg pontonul care, în câteva minute, avea să se transforme în rug…

Ţeava aruncătorului de flăcări sclipea stins în întuneric, încălzită la roşu de foc. Paralizat de o groază viscerală, Malko văzu ţeava îndreptându-se spre el, gata să scuipe cea mai oribilă dintre morţi. Rămase nemişcat, cu mintea golită de gânduri. Cu un nod în gât, privea gaura neagră care îi putea aduce sfârşitul. Pistolul de la brâu nu i-ar fi folosit la nimic. Văzuse ce păţiseră soldaţii. Niciodată nu şi-ar fi putut imagina o asemenea oroare, pusă la punct cu atâta detaşare.

Se auzi vocea lui Lo Cheng, spunând pe un ton neutru:

— V-am spus că totul va fi în regulă, domnule Linge.

Malko avea gâtul prea uscat ca să poată răspunde. În fiecare clipă se aştepta să simtă muşcătura flăcărilor, care l-ar fi transformat într-o păpuşă carbonizată, neagră şi ridicolă.

Omul cu cele două sacoşe apăru brusc în câmpul lui vizual, luminat de incendiu. Era un chinez mărunţel, bătrân şi ridat.

Trosnetul flăcărilor deveni şi mai violent. Cu o uşoară explozie, o parte din construcţie se nărui într-o jerbă de scântei.

Aproape în acelaşi moment, pontonul fu scuturat de un şoc slab. Malko întoarse capul şi văzu în lumina flăcărilor mai mulţi chinezi stând în picioare pe puntea sampanului care îi adusese la mal. În zăpăceala creată, uitase de tot! Fără să lase din mână aruncătorul de flăcări, Lo Cheng înaintă şi strigă ceva în chineză.

Omul Roşu înaintă şi el pe ponton şi puse pe rând jos sacii de piele neagră care fură înhăţaţi cu rapiditate de echipajul sampanului. Doi dintre ocupanţi înfipseseră cangele în ponton,

menţinând pe loc ambarcaţiunea ce plutea împotriva curentului. Sampanul măsura doisprezece metri în lungime, iar pe punte zăcea de-a valma un întreg arsenal de pescuit. Echipajul era îmbrăcat în zdrenţe.

Lo Cheng ţinea în continuare aruncătorul de flăcări îndreptat spre Malko. În lumina incendiului, chipul lui căpătase o lucire demonică. Dogoarea învingea încet, încet temperatura glacială.

— Săriţi, domnule Linge. Repede! ordonă Lo Cheng.

Malko nu avea de ales. Încălecă bastingajul şi fu ridicat de doi chinezi care îl aruncară pe un maldăr de saci.

Se întoarse. Omul Roşu fu şi el săltat la bord de trei chinezi care se grăbiră să-l ajute şi fu purtat literalmente în braţe până în cabină. Ceilalţi îi aduseseră preţioasele sacoşe, pe care le strânse la piept. Incendiul de pe ponton luase proporţii, iar flăcările luminau toată grădina. Niciunul dintre soldaţi nu scăpase.

Lo Cheng aruncă ţeava aruncătorului de flăcări şi sări şi el pe sampan, aterizând în mâini. Înainte să reuşească să se ridice, doi marinari desprinseră cangele din pontonul în flăcări. Se auzi torsul unui motor şi sampanul fu luat de curent. Totul nu durase mai mult de cinci minute, din momentul în care Lo Cheng folosise aruncătorul de flăcări.

Umbra proiectată deasupra lor vesti că treceau pe sub podul metalic, lăsând pe partea stângă silueta masivă a hotelului *Shanghai.* Lo Cheng îl ajută pe bătrânul chinez să se instaleze, apoi scoase din buzunarul drept un pistol identic cu cel al lui Malko, făcându-i semn acestuia să se aşeze lângă chinezul în vârstă. La rândul lui, se aşeză în faţa lor, păstrând arma în mână. Puntea era luminată doar de lună şi de lămpile de poziţie. Chinezul îi spuse în engleză lui Malko, fără să ridice tonul şi gesticulând cu arma:

— Nu încercaţi să săriţi în apă, domnule Linge. Riscaţi să vă împuşc. În câteva minute vom ajunge la *Gdansk.* Până atunci, eu răspund de dumneavoastră.

Sampanul fu clătinat de valuri uşoare. Intrau pe fluviul Wang-Pu. Vasul ţinu un timp drumul drept, apoi vira spre stânga spre cargourile ancorate. Malko întoarse capul şi văzu jerbe de flăcări ţâşnind dinspre Wu-Song. Pontonul începuse să se scufunde împreună cu încărcătura lui macabră. Malko îl privi pe cel care asasinase cincisprezece soldaţi. Era calm, impasibil, aproape

surâzător.

— Sunteţi surprins, domnule Linge, spuse el. Nu eraţi la curent cu adevărata mea postură, nu-i aşa?

Malko nu răspunse. Lo Cheng surâse acru.

— Nu sunteţi singurul, domnule Linge, nu sunteţi singurul. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe tovarăşul K'ang Sheng. Un om de o mare valoare, care va servi în continuare China lui Mao, cu toate că noua echipă de la guvernare l-a pus pe linie moartă.

La început, Malko se întrebase ce motiv puteau avea ruşii să pună la punct un asemenea dispozitiv menit să recupereze o „cârtiţă", fie ea şi de prim rang. Nu le stătea în fire. Omul din faţa lui putea însă să joace din nou un rol politic la nivel înalt. Lo Cheng se aplecă spre el şi spuse, stropşind cuvintele:

— Tovarăşul K'ang Sheng nu vorbeşte nicio limbă străină...

Sampanul naviga în lungul curentului. Mai erau cel puţin doi kilometri de parcurs.

Peste zece minute, aveau să urce pe *Gdansk.* În acel moment, soarta lui Malko era pecetluită. Discret, îşi descheie un nasture de la haina de blană. În faţa lui, Lo Cheng clipea des sub muşcătura vântului, încercând să zărească luminile cargoului polonez. Ţinea în continuare arma îndreptată spre Malko.

Capitolul XXI

În jurul lor, Wang-Pu părea curios de pustiu. Malko nu înţelegea cum nu prevăzuseră situaţia serviciile de securitate, nici cât soldaţii de pe ponton. Se aplecă şi strigă în direcţia lui Lo Cheng:

— Nu vă temeţi că veţi fi interceptaţi?

Chinezul clătină din cap râzând şi urlă:

— Suntem la Shanghai, domnule Linge. Tovarăşul K'ang Sheng are încă mulţi partizani care nu vor să adopte linia revizionistă a trădătorului Deng-Xiao Ping... Lumina multor ochi se va stinge astă seară.

Sensul acţiunii era deci lupta pentru putere. Până şi vicepreşedintele Deng-Xiao Ping fusese trădat de un om ca Lo Cheng, care se bucura de deplina lui încredere... Anchetatorul însărcinat cu cercetările era el însuşi vinovat.

— De ce v-aţi dat atâta osteneală? întrebă Malko.

Lo Cheng surâse.

— N-am fost singur, domnule Linge. Au existat persoane de rang mai înalt sau mai mic decât mine care voiau cu adevărat să pună mâna pe cel care se află aici cu noi. În plus, trebuia să fiu sigur că nu exista niciun fel de scurgere de informaţii în sistemul nostru…

Malko era îngrozit.

— Bine, dar aţi ucis oameni care erau de partea dumneavoastră. Doris Venezia, însoţitorul ei…

Lo Cheng respinse obiecţia.

— Vor fi reabilitaţi, domnule Linge. Nu înţelegeţi nimic.

Malko îşi aduse aminte de Yang-Xi, prinţesa mongolă.

— Şi fata aceea? întrebă el. Yang-Xi.

— Mărturia ei n-a fost de ajuns, spuse calm Lo Cheng. A murit.

Se lăsă din nou tăcerea. Malko încerca să pătrundă cu privirea întunecimea fluviului. Zumzetul regulat şi greoi al motorului îl adormea, dar somnul l-ar fi dus în infern…

Valurile îi clătinau din ce în ce mai tare. Malko vru să fie cu inima împăcată:

— Cei de pe sampan cred cu adevărat că e vorba de un trădător.

Lo Cheng se posomorî.

— Aceşti pescari nu au conştiinţă revoluţionară, spuse el. Nu le stă gândul decât să pună mâna pe ceva aur, pe spinarea poporului. Dacă vreodată le va trece prin cap să pună piciorul în Shanghai, vor fi trataţi cum merită.

— Vreţi să spuneţi că i-aţi denunţat?

Lo Cheng aprobă cu un aer grav.

— Desigur, nu sunt buni cetăţeni, cu toate că ne ajută.

Malko uitase faptul că promisiunile făcute de comunişti duşmanilor nu sunt respectate niciodată. Se lăsă din nou tăcerea. Pe fluviu, frigul era şi mai puternic decât pe uscat.

Nu văzu masa întunecată ce apăruse în dreapta lor. Sampanul nu putea să o evite. Unul dintre marinari scoase un strigăt, dar şocul fu uimitor de slab, de parcă se loviseră de un bulgăre de vată. Cu toate acestea, Lo Cheng sări în picioare, cu arma în mână.

*

* *

Trei siluete se iviră brusc pe puntea sampanului, ca din senin. Negre în întregime, păreau fiinţe de pe altă planetă.

Totul se petrecu fulgerător de repede. Cele trei creaturi, repliindu-se ca nişte păianjeni, măturară puntea cu un soi de bice. Doi dintre marinari, izbiţi în piept, căzură grămadă fără un cuvânt. Vasul îşi continua drumul pe fluviu ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, cu o protuberanţă neagră agăţată într-o parte. Lo Cheng scoase o exclamaţie gâtuită şi agită arma.

Atacatorii erau scafandri, îmbrăcaţi în costume de cauciuc negru şi cu căşti elastice care le acopereau în întregime capul. Unul dintre ei se repezi la cele două sacoşe ale lui K'ang Sheng şi cu un gest extrem de rapid şi le aruncă peste bord. Malko avu impresia că le azvârlise în apă. Se ridică şi văzu un soi de schif lung de patru metri în care se mai aflau alţi doi oameni agăţaţi cu ventuze de marginile sampanului.

Lo Cheng trase în unul din scafandri, dar nu îl nimeri.

Malko smulse pistolul de la brâu, întinse braţul şi apăsă pe trăgaci. Proiectilul îl lovi pe Lo Cheng între nas şi buza superioară, făcând o gaură extrem de mică. Chinezul se clătină, dar nu dădu drumul armei. Era încă periculos, cu toate că avea creierul făcut terci. Unul dintre scafandri se răsuci şi biciul îl lovi peste faţă pe chinezul căzut.

Lo Cheng se prăbuşi pe punte fără un strigăt şi dădu drumul armei, cu sângele ţâşnind din rană. Dinţii lui aurii şi proeminenţi îl făceau să semene cu un iepure din Disneyland…

Paralizat de surpriză, K'ang Sheng nu schiţase niciun gest. Văzând că îi dispar sacoşele, chinezul se ridică brusc şi se repezi spre bastingaj. Unul dintre scafandri îl prinse din zbor şi îl înhăţă de mijloc. În învălmăşeală, scafandrul încercă să-l tragă pe chinez spre bastingaj, cu intenţia de a-l arunca în barca de cauciuc. În aceeaşi clipă însă, sampanul tăie un val şi se depărtă brusc de barca pneumatică. Dezechilibrându-se, cei doi căzură în apa îngheţată.

Un alt scafandru se repezi la Malko şi, strecurându-se pe sub el, îl ridică pe umăr şi sări în barcă. Cei agăţaţi de sampan se desprinseră imediat de ambarcaţiunea care îşi continuă drumul.

K'ang Sheng şi scafandrul se luptau încă în apă. Necunoscutul încercă să-l tragă pe chinez spre barcă. Tovarăşii lui îi întinseră grăbiţi o frânghie, dar chinezul reuşi să se desprindă din

strânsoarea scafandrului.

După câteva mişcări stângace de înot, dispăru sub apă. Scafandrul îl prinse din zbor, dar K'ang Sheng se desprinse din nou. Malko îi văzu gura larg deschisă şi mişcările dezordonate, apoi chinezul fu din nou înghiţit de apă. Cu un gest instinctiv, plonjă după el. Contactul cu apa îngheţată fu un şoc îngrozitor. Avu noroc şi îl prinse pe chinez de încheietura mâinii, înainte să se scufunde definitiv. Cu gura larg deschisă, chinezul se lupta să respire. O frânghie lovi apa lângă el. O prinse şi cei din barca pneumatică începură să tragă. Lângă el, scafandrul îl ţinea pe K'ang Sheng cu capul la suprafaţă. Fură ridicaţi în barcă şi aceasta porni imediat cu toată viteza. Cel care îl luase pe sus pe Malko îşi scoase cagula. Era Ayako.

Îşi scutură părul drept şi surâse:

— Am ajuns exact la timp! spuse ea.

Văzându-l că vrea să se ridice, îl ţintui cu o mână de fier, silindu-l să se aşeze la loc.

— Rămâneţi pe loc, nu trebuie să fim văzuţi, spuse ea. Nu am scăpat încă.

Malko se supuse. Hong Shih, cu ochii deschişi şi întins pe spate, încerca să-şi recapete puterile. Ceilalţi scafandri, strânşi unul într-altul, nu mişcau. Erau deci oamenii serviciilor secrete japoneze. Sampanul care ar fi trebuit să-i ducă la *Gdansk* dispăruse. Nimeni nu părea să-şi fi dat seama ce se petrecuse. Malko se uită înspre Wu-Song. Pontonul nu mai ardea. Nici acolo nu se zărea nimic… Lungită lângă el, Ayako îi şopti:

— În câteva minute vom fi în siguranţă.

— Şi sampanul? spuse Malko.

Japoneza surâse.

— Nu avem de ce ne teme. Au pus deja mâna pe o parte din aurul polonezilor. Îşi vor continua drumul spre Hong Kong şi nu-i vom mai vedea niciodată. Au documentele în regulă, în cazul în care vor fi controlaţi de paza de coastă chineză. Oficial, sunt la pescuit.

Ajunseseră în zona cargourilor. Barca se strecură printre ele, continuându-şi drumul pe mijlocul fluviului. Malko zări luminile unui cargou care se îndepărta spre largul mării.

— Acela e *Kogu,* spuse Ayako.

— Bine, dar a plecat, remarcă Malko.

— Desigur, spuse ea, ca să nu trezească bănuieli. A trebuit să

aştepte coborârea chinezilor ca să plece. Îl vom prinde din mers. În trei minute vom fi acolo.

— Şi dacă aveţi o avarie, o pană de motor? întrebă Malko.

Ayako ridică neputincioasă din umeri.

— Trebuie să ne asumăm riscul. Am rămâne la Shanghai pentru totdeauna.

Tăcură. Silueta cargoului se mărea. Barca îl ocoli pe la pupa, filând de-a lungul structurii verticale. Depăşiră docurile goale. În bordul cargoului apăru o deschizătură pătrată, chiar în dreptul liniei de plutire, absolut invizibilă de la distanţă. Barca se lipi de cocă. Apărură imediat nişte marinari, aruncând odgoane şi ancore cu gheare. În câteva clipe, barca fu înghiţită de corpul vasului. Se auzi pocnetul unui panou şi deschizătura se obtură.

Fură aprinse mai multe proiectoare, luminând puternic compartimentul secret. Cu strigăte vesele, japonezii începură să-şi dezbrace combinezoanele. Hong Shih dispăru între doi japonezi.

Ayako îşi desfăcu fermoarul, rămânând doar într-un costum de baie întreg. Apărură alţi marinari cu halate de baie pentru toată lumea. Un bărbat cu cravată se opri brusc la vederea lui Malko. Cu un aer furios, se întoarse spre Ayako şi o apostrofă în japoneză. Ea îi răspunse la început calm. Apoi se enervă. Ceilalţi continuau să se dezbrace, fără să dea atenţie altercaţiei, într-un final, civilul plecă furios şi Ayako ridică din umeri, surâzând uşor sfidător.

Malko se apropie de ea:

— Ce se petrece?

— Oh! nimic, spuse ea evazivă. Este şeful centralei la bord. Crede că am riscat prea mult. Niciodată nu ştim ce vor. Hai să bem un ceai, să ne mai încălzim.

Malko era prea obosit ca să-şi mai pună întrebări, dar încă nu se simţea liniştit.

— Ce se întâmplă dacă s-a dat alarma? spuse el. Marina chineză nu e puternică, dar există. Ne pot intercepta.

Ayako râse uşor, plină de mândrie.

— Nu cred că riscul e prea serios, răspunse ea. Mai întâi, vor încerca să intercepteze nava *Gdansk,* iar vasul nostru, o dată ajuns la mare, dezvoltă o viteză de treizeci şi cinci de noduri. Navele de război cele mai rapide nu depăşesc treizeci de noduri, iar cele chineze ajung la douăzeci…

— Cum se poate aşa ceva?

Japoneza surâse:

— A fost construit special pentru misiuni deosebite. Nu este cu adevărat un cargou. I-am „fabricat” un „trecut” onorabil, utilizându-l timp de un an pentru transporturi comerciale normale. Chinezii s-au obişnuit să-l vadă la Shanghai, navigând cu cincisprezece noduri…

Rămăseseră ultimii. Ayako îl conduse pe Malko prin labirintul de culoare şi scări metalice până ce ajunseră pe punte. *Kogu* naviga între malurile întunecate ale fluviului Wang-Pu, prinzând viteză. În depărtare, luminile din Shanghai începeau să se estompeze. În halat de baie, Ayako se lipi de Malko. Acesta rămase îmbrăcat în haina de blană. Ridică spre el chipul uşor cabalin, cu ochii aproape acoperiţi de breton.

— Aş vrea să-ţi spun ceva…

— Ce? întrebă Malko.

— Te-am minţit, mărturisi ea. Am aflat de operaţiune dintr-o scăpare a serviciilor voastre de la Tokyo. Jim Gordon nu ştie că suntem în China, dar veţi avea totuşi acces la documentele lui K’ang Sheng şi îl veţi putea interoga.

Malko o strânse mai tare la piept pe japoneză.

— Mi-ai salvat viaţa. Aş vrea să ştiu de ce părea atât de furios japonezul de adineauri?

Câteva clipe, tăcerea fu tulburată doar de vibraţiile motoarelor şi de zgomotul apei lovindu-se de coca, apoi Ayako spuse cu o voce abia auzită:

— Aveam ordin să nu te iau şi pe tine. Nu m-am supus şi şeful meu s-a înfuriat foarte tare.

Ridică privirea în care Malko citi dragoste. Malko se uită spre pupa navei *Kogu.* Ultimele lumini din Shanghai fuseseră înghiţite de întuneric. Spectacolul teatrului de umbre se terminase şi cortina căzuse.